

Harlequin

High Life

Tarama Yelken Düzenleme Ser_reS

İki Rom
Bir Arad

USA TODAY' ın seçtiği en çok okunan yazar

SARAH MORGAN

Skandal Gecesi

THE NOTORIOUS WOLFES

USA TODAY' ın seçtiği en çok okunan yazar

JENNIE LUCAS

Gelin Hırsızı

HQN HL-1 201205

Harlequin®
High Life

Yelken & Ser_reS

JENNIE LUCAS
Gelin Hırsızı

Xerxes Novros, Rose'un evliliğinin geçersiz sayılması için konuşmaktan fazlasını yapmaya niyetliydi... Bu gelini kaçırıp Yunanistan'a götürecekti! Rose, bakire bir gelindi ve Xerxes, ondan çaldığı düğün gecesini telafi etmek istiyordu. Rose çok inatçıydı. Gururu Xerxes'i reddetmesi gerektiğini söylemekteydi. Diğer taraftan, kendisini esir tutan bu esmer adama hayranlık duyduğunu inkâr edemiyordu!

Fiyatı: 9,90 TL / Kıbrıs:13,90 TL
Avrupa: 5 €

Bandrol Uygulamasına İlişkin Usül ve Esaslar Hakkında Yönetmeliğin 5'nci maddesi çerçevesinde bu yayının bandrol taşıması zorunlu değildir.

HQN HL-1 2012/05

JENNIE LUCAS

Gelin Hırsızı

Çeviri
Ayşe Nur Gedik

HARLEQUIN TÜRKİYE

Mühürdar Cad. Uras Ap. No.83/1
Kadıköy - İSTANBUL
Tel: (0216) 418 12 72 (pbx) Faks: (0216) 338 87 12
info@harlequintr.com – www.harlequintr.com
www.facebook.com/harlequinbeyazdizi
twitter.com/harlequintr

İngilizce Adı: THE BRIDE THIEF
Türkçe Adı: GELİN HIRSIZI

ISSN 1309 - 7539
201205170
Harlequin High Life-1

SÜRELİ YAYIN
Yayının Adı: Harlequin High Life İki Roman Birarada
Tüzel Kişiliği: Arlekin Wydawnictwo Harlequin Enterprises sp. z.o.o.
Merkezi Polonya Türkiye İstanbul Şubesi
İmtiyaz Sahibi ve Uyruğu: Berkant Yıldırım T.C.
Sorumlu Müdür ve Uyruğu: H. Rıza Bankoğlu T.C.
İdarehane Adresi: Mühürdar Cad. Uras Apt. No:83 D.1
Kadıköy – İstanbul – Türkiye
Yayının Süresi: 30 günde bir
Kapak : Ümit Kara
Dizgi, Ofset Hazırlık: EKİP A.Ş.
Baskı: Umut Kâğıtçılık San. Tic. Ltd. Şti.
Fatih Cad. Yüksek Sok. Başak Han No: 11/1
Merter – İstanbul – Türkiye
Baskı Yeri: TÜRKİYE
Türkiye Dağıtım Şirketi: YAYSAT
Doğan Medya Tesisleri Hoşdere Yolu 34517 Esenyurt/İstanbul
Tel:09021262222222

ROMANIN KARAKTERLERİ

Rose Linden
Romanın kadın kahramanı

Xerxes Novros
Romanın erkek kahramanı

Lars Vaxborg
Rose'un kocası

Albert
Rose'un babası

Laetitia Van Reyn
Lars'ın karısı

Nikos Stavrakis
Xerxes'in arkadaşı

Bayan Vadi
Maldivlerdeki evin kâhyası

Tom
Rose'un erkek kardeşi

~ BİRİNCİ BÖLÜM ~

MASAL sonunda gerçek oluyordu.

Daha üç ay öncesinde, Rose Linden faturalarını nasıl ödeyeceğini düşünüyordu. Bugünse, artık San Francisco'da iki işte birden çalışması gerekmiyordu. Bir saat önce barones olmuştu, manikürlü elleriyle başka bir dünyayı işaret etmekteydi artık.

Lars Vaxborg, kocası olmuştu.

İsveç'in kuzeyindeki bir şatonun ihtişamlı balo salonunun diğer ucundaki kocasına baktı.

İnce bedeniyle, bu sarışın baron, smokini içinde oldukça zarif görünüyordu. Bir yandan şampanyasını yudumlarken etrafındaki genç kadınlarla derin bir muhabbete dalmış gibi görünüyordu.

Şimdi onun karısıydı. Mutluluktan başı dönüyordu. Lars'a bakarken bir an nefesinin kesildiğini fark etti.

"Çok şık bir düğün, b*arones*," diye babası şaka yapıyordu. Aniden telaşlanmış bir ifadeyle devam etti. "Sen neden bugünlerde bu kadar zayıfladın, fıstığım? Hasta mısın yoksa?"

Annesi dirseğiyle kocasını dürttü. "Onun günü bugün," diye dişlerinin arasından fısıldadı. "Rose, mükemmel görünüyor!"

Babası, baştan aşağı inceledikten sonra ısrar etti : "Kemik yığını

gibi!"

Annesi kendi yanaklarına vurup, "Seninle evlenmeden önce ben de rejim yapmıştım," Albert. İçini çekti, "Beş çocuktan önceydi bütün hepsi. Tanrı aşkına, bırak da Rose inceliğinin keyfine varsın. Nasıl olsa sonsuza kadar sürmüyor bu hal!"

Rose, başka zaman olsa ailesinin kendisiyle uğraşmasına gülerdi, ancak bu defa gülmedi. Ayrıca isteyerek kilo verdiğini de söylememişti onlara. Lars'ın yanındayken de kendisi gibi olamıyordu. Özellikle de kendisine her yönüyle ne kadar mükemmel olduğunu söyledikten sonra...

Düğün günü olduğu için bacaklarının titrediğini düşünmüştü önceleri. Yoksa dünden beri ağzına bir şey koymamış olması buna sebep olmuş olabilir miydi?

Sindirella gibi hissetmesi gerekirdi. Beyaz dantel gelinliği ve saçma taktığı elmas taçla birlikte masallardan çıkmış peri kızı gibi görünüyordu aslında...

Rose, yanından geçen garsonun tepsisine kadehini bıraktı. "Dışarı çıkıp temiz hava alsam iyi olacak."

Annesi ve babası : "Biz de seninle gelelim," dediler.

"Hayır. Lütfen, biraz yalnız kalmak istiyorum." dedi ve dönüp balo salonundan çıktı. Şatonun boş koridorlarından geçip kış gecesinin serinliğine kendini bıraktı ve büyük giriş kapısına yaslandı. Gözlerini kapattı.

Evlenmişti...

Başka türlü hissedeceğini düşünmüştü...

Yirmi dokuz yaşındaydı, evli arkadaşları ve kardeşleri, hayatına kimsenin girmemesiyle ilgili uzun süredir dalga geçmekteydiler. Tek bekâr olan erkek kardeşi hariç, "kimi bekliyorsun sen böyle?" diye sorularla nefesini keserlerdi. Evine girer girmez de yalnızlığın kollarına teslim olur, ağlardı. Umudunu kaybetmemişti. Sonsuza kadar kollarına kendini bırakacak olsa bile gerçek aşkım bekleyecekti. Buna kesin kararlıydı.

Bir sabah, çalıştığı yere Lars gelmişti. Bara gelip oturmuştu. Kahve ve özel kahvaltı tabağı sipariş etmişti.

San Francisco, Rose'un büyüdüğü sahil kasabasıyla karşılaştırıldı-

ğında kozmopolit bir yapıya sahipti. Ancak, burada bile Lars gibi bir adam aykırı durabiliyordu. Zengin ve yakışıklıydı, aristokrat bir aileden geliyordu ve Oxford'da okumuştu. İsveç'te ailesinden kalma bir şatosu vardı. Karşılaştıkları ilk andan itibaren Rose'u izlemekteydi. Zaten Rose, ilgi göstermese bile, erkekler Rose'dan gözlerini kolay kolay alamazlardı.

Ama Lars'ın romantik ve sürekli iltifat eden zarafeti, Rose'un ayaklarını kısa sürede yerden kesmeye yetmişti. Bir hafta önce de evlenme teklif etmişti. "*Hemen bugün evlenelim,*" diye de yalvarmıştı. "*Senin karım olmanı daha fazla bekleyemeyeceğim.*" Teklifi kabul ettikten sonra da güçlükle bir hafta beklemek için ikna edebilmişti onu. Ailesinin düğüne katılabilmesini istiyordu haliyle. Rose, büyüdüğü kasabada küçük bir düğün planlamıştı. Lars ise Kuzey İsveç'te bütün ailenin katılacağı bir düğün hazırlamıştı. Büyükannesi, anne ve babası, beş kardeşi ve onların ailelerinin geleceği bir düğün.

Her şey masallardaki gibiydi. Bu gece ilk defa olarak sevişeceklerdi.

İyi de bu içini kemiren duygu neyin nesiydi, sinirliydi. Belki de bundan dolayı kendini hasta hissediyordu. Hayatında korkmasını gerektirecek bir şey yoktu. *Hiçbir şey.*

Verdiği sözün ağırlığı vardı , – sonsuza kadar Lars'ın olacaktı – bedeni ürperdi. Buz gibi olmuştu. Rüyalarının erkeğiyle de evlenmişti işte, neden titriyordu? Sorun neydi?

Şatonun ortaçağdan kalma ihtişamlı kapısını ittirip köprüye doğru yürüdü. Karın sessizliğiyle kaplanmış bahçede yürümeye başladı. Beyaz tül etekler, arkasından ses çıkararak takip ediyordu. Ay ışığının aydınlığında peri kızı gibi görünüyordu.

Hava açıktı. Gökyüzüne bakarken gördüğü yeşil ışık oyunu karşısında bir an için şaşırdı. *Kuzey ışıklarıydı.* Daha önce bu kadar güzel, bu kadar etkileyici bir şey görmediğini düşündü. Ruhuna işlemişti. Gözlerini kapattı. "Lütfen," diye dua etmeye başladı, "mutlu bir evliliğim olsun..."

Gözlerini açtığında Kuzey ışıkları kaybolmuştu. Gökyüzü karanlıktı yine.

"Demek ki," diyen tok bir ses geldi arkasından, "Gelin sensin."

Sesin geldiği yöne dönerken etekleri karın üzerinde gezindi. Gecenin karanlığında kaybolmuş bir adam duruyordu. Şatonun girişinde park etmiş üç aracın hemen önündeydi. Siyah saçları ve uzun siyah paltosuyla gecenin karanlığına karışmış gibi görünüyordu.

Rose, bir an için hayalet olabileceğini bile düşündü. "Kimsin sen?" diye fısıldadı.

Cevap vermeden, adam Rose'a doğru yürümeye başlamıştı.

Adamın bakışlarından gelen bir şey içine işlemekteydi. Bir an içine korku doldu.

Şatodan ne kadar uzaklaşmıştı böyle... Ve yalnızdı. Balo salonunun ne kadar gürültülü olduğunu biliyordu, bir yanda orkestra çalıyor ve diğer yandan yüzlerce davetli eğleniyordu. Bağıracak olsa kimse sesini duyamazdı.

Büyük aptallık ediyordu. İsveç'teydi! Dünyada buradan daha güvenli bir yer olmadığını biliyordu.

İçgüdülerinin yarattığı korkuyu uzaklaştırdıktan sonra, kollarını bedeni üzerinde birleştirip sorusunun cevabını bekledi.

Adam çok yaklaşmıştı. Adaleliydi ve geniz omuzları vardı. Kendisinin neredeyse iki misliydi. Kendi boyu adamın omuzlarına kadar bile gelmiyordu.

Siyah gözlerini kadının üzerinde dolaştırdı. "Burada yalnız mısın, ufaklık?"

O ürperti gene gelmişti. Dantel, soğuktan korumaya yetmemişti anlaşılan. Başını hayır anlamında salladı. "Balo salonunda yüzlerce insan var."

"Evet, ama sen balo salonunda değilsin. Burada yalnızsın. Anlaşılan, burada," sesi çok yumuşak çıkıyordu, "Kış gecelerinin ne kadar soğuk olduğunu da bilmiyorsun."

Soğuk. Titremişti bu defa.

"Bu kadarcık kar beni korkutmaz."

"Ne cesaret." Koyu gözleri bedeninde geziniyordu. Bakışları geçtiği yeri garip bir şekilde yakıyordu. "Herhalde, benim buraya neden geldiğimi biliyorsun."

"Tabii," dedi şaşkınlıkla karışık bir halde.

"Ama kaçmıyorsun?"

Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Neden kaçayım?"

Bakışları ruhunun derinliklerine işlemiş gibiydi. "Suçunu kabul ediyorsun o halde?"

Bakışlarında duygudan eser yoktu. Vücudu ise yakışıklı olmasını engelleyecek kadar kaslıydı. Bütün bunların yanında, yüzüne bakmak da hiç kolay değildi. Rose, karın soğuğunda kanının çekildiğini hissediyordu. Geriye kalan kanını da bakışlarıyla emen bir vampirle karşı karşıya gibiydi.

Duruşunda korkutan bir şey vardı.

Tehlikeli bir hal. Bir *tehdit.*

Dik durmaya gayret etti. Herkes şatodaydı ; kocası ve ailesi oradaydı. Çok yakındılar. Korkmasını gerektirecek hiçbir şey yoktu. Kendi kendini korkutuyordu!

"Suç derken evliliğimi mi kastediyorsun?" diye sakin bir ifadeyle sordu. "Gerçi biraz abartılı sayılabilir ancak 'suç' olduğunu söylemek pek mümkün olamaz, değil mi?"

Adam gülümsemedi bile.

Rose boğazını temizledi ve "Üzgünüm," dedi. "Şakanın zamanı değil. Uzun yoldan gelmiş olmalısın. Sadece bir saatle nikâh törenini kaçırdın. Bu da haklı olarak herkesi üzebilir."

"*Üzmek*?" diye kükredi.

"İçeri girelim de sana şampanya ikram edeyim," diye konuşmasını sürdürdü Rose. Ayakları yavaş yavaş şatoya yönelmişti bile. "Lars, seni görmekten mutluluk duyacaktır."

Adam beklenmedik şekilde bir kahkaha attı. "Bu da başka bir şaka mı?"

Rose, dondu kaldı. "Sen onun arkadaşlarından birisi değil misin?"

Adam iyice yaklaştı.

"Hayır," dedi. "Ben arkadaşı değilim."

Bedenini şimdi hissediyordu. Gölgesinde kalmış gibiydi. Bu fiziksel yakınlık tam bir tehditti işte...

O anda içgüdülerinin aslında doğruyu söylediğini anlamıştı.

Güvenli bir yere gitmesi gerekiyordu, hemen *şimdi.*

"Özür dilerim," demeye çalıştı. "Kocam beni bekler. Yüzlerce davetli, yeni evli çiftin ilk dansını yapmasını bekliyor."

Adam, o anda, Rose'u kollarının altından tutup hareket etmesini engelledi.

"*Evli*?" sesi buz gibiydi.

"Canımı yakıyorsun!" dedi Rose. Elleriyle Rose'un bedenini daha da sıkmış, kendisine doğru çekmişti. Bakışları acımasızdı. Gelinliğinden taşan göğüslerine dikmişti bakışlarını.

Sonunda bakışları buluştu. Sesi yavaş çıkmıştı, ancak sanki alevler püskürtüyordu. "Yaptıklarınızdan dolayı ikiniz de cehennemde yanmayı hak ediyorsunuz."

İnanamaz gözlerle adama bakıyordu. "Ne? Sen neden bahsediyorsun böyle?"

Bu duygusuz pislik, kaslı bacaklarını da dayamıştı.

"Biliyorsun," dedi. "Buraya neden geldiğimi sen de biliyorsun ."

"Bilmiyorum!" diye haykırdı. "Sen delirdin mi? Bırak beni."

O anda ayakları yerden kesildi. Bu yabancı adamın gücünü iyice hissediyordu şimdi. Bir an için kendini rüyada zannetti Rose .

Ama bu bir rüya değildi! Adamın kolları arasında kıpırdayamıyordu bile.

"Sen bir yalancısın, tam da tahmin ettiğim gibi," diye kulağına fısıldadı. Nefesindeki buz gibi bir soğukluk Rose'un içine işlemişti. "Sadece senin bu kadar güzel olacağını düşünmemiştim."

"Sen... Sen bir hata yapıyorsun."

Adam : "Hata yok," dedi sertçe. Omzundan tuttuğu bedeni daha da sıktı. "Sen bir suç işledin. Şimdi bedelini ödeyeceksin."

Rose :"Sen sarhoşsun ya da delisin!" diyerek tekmelemeye çalışıyordu adamı, ancak hepsi nafile çabalar gibi görünüyordu.

Ailesine, kocasına gitmek istiyordu. Düğünleri için gelmiş yüzlerce İsveçlinin yanına dönmek istiyordu.

Bu yabancıysa kendisini almış götürüyordu. Duvağı arkadan sarkmış yerde sürünüyordu.

"Sen ne yapıyorsun? Yeter artık!"

"Bana yardım edin "diye bağırdı. Adamın kollarından kurtulabilmek için çırpınıyordu.

Kimse sesini duymadı. Şatonun içindeki gürültüden dolayı kimse sesini duyamazdı.

Girişte duran büyük otomobillerin motorlarının çalıştığını duydu. Bu kadar çırpınışı bu adama işlemiyordu. Rose'un gücü bu adamın gücü karşısında ne olabilirdi ki?

Adam, en arkada duran aracın kapısını açtı ve Rose'u içeri soktu. Yanına girdikten sonra kapıyı kapattı. "Gidelim," dedi.

Şoför gaza bastı ve kayalık arazinin buz tutmuş yüzeyine aldırış etmeden ilerlediler. Arkalarından gelen iki araçla birlikte dağlık orman arazisinin içinde kısa sürede kayboldular.

Yabancı adam, sonunda Rose'un bileğini serbest bırakmıştı. Rose, arkasına bakıp gözden kaybolan şatonun ışıklarını hüzün içinde seyretti. Her şeyini arkasında bırakıyordu şimdi, her şey elinden uçup gidiyor gibiydi...

Rose, zorlukla yutkunarak yanında duran bu yabancı adama baktı.

"Beni kaçırdın," diyebildi sonunda. "Düğün gecemde hem de."

Gözleri ifadesizdi. Çenesi kasılmıştı.

"Benden ne istiyorsun? Neden beni kaçırdın?"

Adam arkasına yaslanırken, yüzüne bir gülümseme yayılmıştı. Hoşnutsuzluğunu belli eder bir şekilde genç kadına baktı.

Sonra uzandı. Bir an için tokat atacağını düşündüğünden Rose gözlerini kapattı. Tacının ve duvağının çekildiğini hissetti.

Gözlerini açtığında adamın pencereyi açıp, duvağı tacıyla birlikte dışarıya attığını gördü.

"Ne yapıyorsun?" diye sorsa da cevap alamadı.

Adam, pencereyi sessizce kapattı. Rose dönüp yola baktı. Arkalarında kalan tacın elmaslarının ay ışığında parıldamasına ve duvağın salınışına son bir kez daha baktı.

Bir viraj daha döndüklerinde onlar da gözden kaybolmuştu.

Rose, öfkeyle adama baktı. "Nasıl cüret edersin buna?"

"Sahteydi," dedi soğuk bir sesle.

"O paha biçilmez bir parçaydı. Nesillerden beri kocamın ailesine aitti ."

"Sahteydi," diye kestirip attı. Kadına dönüp devam etti; "Evlili-

ğin gibi."

"Ne?" derken fısıldar gibi çıkmıştı sesi.

"Duydun işte."

"Delirmişsin sen."

Buna cevap vermeyeceğinden emindi. Ama beklediği gibi olmadı. Çenesi kasılmıştı gene. "Evliliğinin sahte olduğunu gayet iyi biliyorsun. Benim kim olduğumu da..."

"Bilmiyorum!"

"Benim adım Xerxes Novros," derken kadını inceliyordu.

"Xerxes Novros."

Bu ismi daha önce duymuştu. Lars, defalarca asistanına ve güvenlikçilere İsveç aksanıyla bu ismi haykırmıştı. Kocasının acımasız düşmanı kendisini kaçırmıştı demek ki.

Xerxes Novros.

Rose nefes almakta güçlük çekiyordu. Bu isim ortada bir hata olmadığını anlatmaya yetiyordu. Bu bir rüya değildi. Kocasının düşmanı tarafında kaçırılmıştı.

"Bana ne yapacaksın?" diye fısıltıyla sordu.

Xerxes gülümsedi. "Hiçbir şey. Kesinlikle hiçbir şey."

Duyduklarına inanamadı. Kendisini de pencereden atmadan önce ondan kurtulması gerekiyordu!

Kapının koluna uzandı. Kapı kilitliydi.

Adam, Rose'un bileklerini güçlü parmaklarıyla tutup koltuğa yaslarken üzerine abandı.

"Kaçamazsın."

"İmdat!" diye hiç faydası olmayacağını bile bile bağırdı. "Bana yardım edin!"

"Sana kimse yardım edemez, Rose Linden."

Siyah gözleriyle kadını süzdü. "Sen... B*enimsin.*"

~ İKİNCİ BÖLÜM ~

Bu kadar güzel bir kadınla karşılaşabileceğini hesaba katmamıştı sadece...

Araç, tüm heybetiyle ormanlık alanda ilerlerken, Xerxes Novros, kıpırdamadan duran bu minyon sarışına bakıyordu. İnce bilekleri ellerinin içinde titriyordu.

Kaçmaya çalışınca, istem dışı onu durdurmak için üzerine abanmıştı. Şimdi arabanın arka koltuğunda bedenleri yapışmış gibiydi.

Xerxes, kadının ılık nefesini teninde hissediyordu. Teninde bahar havası vardı. Her nefes alışında korseyle sıkıştırılmış göğüsleri yükseliyordu kadının.

Bedeni sertleşince bakışlarını başka yöne çevirdi.

Rose Linden'i arzulamaması gerekirdi. Bu ani şehvetin açıklaması neydi acaba?

Bir kadını yatağına atmadan önce Xerxes'in bir tek şartı olurdu; onu arzulaması gerekirdi. Hepsi bu kadardı. Karakterini öğrenmeye çabalamazdı, ruhunu da... Sonuçta bu egzersizin amacı belliydi. Sabaha onunla işi bitmiş olurdu.

Metresleri de zaten masum bakireler değildi. Kendi başlarının çaresine bakabilirlerdi. Kendi hesapları vardı onların da. Ya vücudunu,

ya parasını, ya gücünü ya da hepsini isterlerdi. Herkesin satın alınabileceğini biliyordu. Herkesin bir fiyatı vardı sonuçta.

Ancak *bu* kadını arzuluyor olması, kendisi için de yeniydi. Rose Linden sonuçta ahlaksız, çıkarcı, yalancı, acımasız ve hilekârdı. Bunları biliyordu, ancak bir şekilde onun bu kadar güzel olmasını beklememişti.

Şimdi biraz olsun Lars Vaxborg'un onu karısı gibi göstermek için tehlikeye attıklarını daha iyi anlayabiliyordu.

Her erkek böyle bir kadına sahip olmayı isterdi.

Bal rengi sarı saçları, tacı çekince dağılmış, dalgaları ortaya çıkmıştı. Uzun sarı perçemleri kalp şeklindeki yüzünün etrafındaydı. Teni duru ve pürüzsüzdü. Yanakları da pembeleşmişti. Gözlerinde Ege Denizi'nin turkuvaz mavisi vardı. Kirpikleri siyahtı. Dudakları pembe ve aralık duruyordu. Yüzündeki ifadeye şehvet ve korku hâkimdi.

Patlamaya hazır bir volkanla sevişmek gibi olmalıydı bu kadınla beraber olmak diye düşündü Xerxes.

Onu arzuluyordu. Bunu düşündükçe de kendisine kızıyordu.

Kendisini baştan çıkaran bu kadına da kızıyordu.

Xerxes, bu sözde *düğünün* haberini aldığından bu yana, adamları günlerdir Trollshelm Şatosunu izliyordu. Xerxes, baronu kaçırmayı planlamıştı. Böylece Laetitia'nın bulunduğu yere, zor kullanarak götürecekti. Lars Vaxborg bu oyuna gelmeyecek kadar kurnazdı. Şatosundan asla yalnız başına çıkmazdı.

Xerxes'inse daha fazla bekleyecek sabrı kalmamıştı. Bir yıl geçmişti ve Laetitia'nın durumundan emin değildi artık. Ölüyor olabilirdi. Umutsuz bir şekilde şatoyu silahlı adamlarıyla basmayı bile düşünmüştü. Sonu ne olursa olsun bunu göze almıştı.

Sonrasında yeni gelinin şatodan karanlık, ay ışığının hüküm sürdüğü bahçeye çıktığını görmüştü. Kuzey ışıklarındaki halini görmüştü onun. Bu fırsatı kaçıramazdı.

Rose Linden hakkında her şeyi biliyordu. Laetitia'nın mücevherlerden, kürklerden ve muhteşem kıyafetlerden oluşan servetine göz dikmiş bir garson olduğunu öğrenmişti. Define peşinde koşan bir kadındı sonunda. Dünyanın gözünde zengin bir barones olabilmek

için her yalanı söyleyebilirdi.

Xerxes'in bilmesi gerekenler de bunlardan ibaretti zaten. Acımıyordu. Pişman değildi. Tek hissettiği şey öfkeydi.

Bu tam olarak doğru sayılmazdı. Bir de arzu vardı içinde.

Rolls-Royce'un arka koltuğunda kadının nefes alışını bedeninde hissettikçe arzusu da çoğalıyordu. Ondan nefret ediyordu ve *onu arzuluyordu.*

"Bundan kurtulamazsın," diye mırıldandı Rose.

"Öyle mi?" Gözlerine bakmaya gayret etti.

"Kocam "

"Senin kocan yok."

"Aman Tanrım," diyebildi. Halen daha yaşadığı şoku üzerinden atamamıştı.

"Sen ne yaptın?"

"Neden bahsettiğimi biliyorsun," dedi sertçe.

Rose'un yüzü bembeyaz oldu. Bedeni hareketsiz kalmıştı.

"Ona ne yaptın?"

Az önce her şeyi yapabilirdi ona; öldürmek dışında Vaxborg'a her şeyi yapabilecek durumdaydı. Gerçi onu öldürmek iyi bir tatmin sağlayabilirdi. Ama hücreye tıkıldıktan sonra Laetitia'ya bir faydası olmazdı.

Beni geri götür," dedi Rose Linden. "Sana söz veriyorum, yaptıklarından kimseye bahsetmeyeceğim. Söz veriyorum!"

"*Söz* mü veriyorsun?" dedi alaycı bir tavırla. "İkimiz de senin *sözünün* bir değeri olmadığını biliyoruz."

"Bunu nasıl söylersin?" Gözyaşlarına hâkim olamıyordu. "Beni tanımıyorsun bile!"

Gözyaşları da sahte, diye düşündü Xerxes, rol yaptığından öylesine emindi ki .

"Yeteri kadar biliyorum," diye tersledi.

"Şimdi senin de aşığının da bedel ödeme zamam. "

Gene vahşi bir hayvan gibi çırpınmaya başlamıştı. Topuklu ayakkabılarına aldırış bile etmeden tekmeler atmaya çalışıyordu. Gelinliğinin geniş etekleri dalgalanıyordu. Diziyle şoförün koltuğunun arkasına vurunca araba savrulur gibi oldu. Topuklarıyla cama

vurmaya başlayınca camı kırmasına engel olmak için Xerxes ayak bileğini yakaladı.

"Yeter!" Sesinde emir vardı. Bedeniyle de hareketini engellemişti sonunda. Kazanmasına imkân olmadığı bu kadar açıkken çabalamaktan vazgeçmemesine Xerxes çok şaşırmıştı.

"Seni pislik! Seni kendini bilmez!" diye bağırıyordu bir yandan. "Kocam seni bulacak. Bundan kaçamayacaksın!"

Bu kadar çatışma sadece arzularını arttırmıştı. Altında duran bu kadının gözlerindeki ışık, Xerxes'i şehvetin kucağına çekmekten başka işe yaramamıştı. Peki, ama neden bu kadar savaşıyordu? Kazanmasına imkân yoktu – zaten başından itibaren kaybetmiş durumdaydı–.

"Sakin ol!" dedi tekrar.

Rose, tekmelemekten vazgeçti. Sert bakışlarla adamı izliyordu. İçinde şehvetten başka bir duygu daha filizlenmişti. Bundan hiç hoşnut olmadı.

İçinde *büyüyen bir saygı.*

Araba yavaşlayınca kadını serbest bıraktı. Ay ışığının altında, kırsal bir alanda, en büyük jeti onları bekliyordu. Rüzgâr, yere düşen kar tanelerini havalandırıyordu.

Rose jeti görünce, yüreğinde bir sancı hissetti. Araba durmuştu şimdi. Dönüp adama baktı. Yanağından tek bir yaş süzüldü.

"Bunu yapma," diye yalvarır gibi fısıldadı. "Lütfen... Lars'la arandaki mesele neyse, beni bu uçağa bindirme. Lütfen, her kimsen sevdiğim insanların yanına dönmeme izin ver."

Sevmek. Bu paragöz kadın, sevmek hakkında bir şey bilirmiş gibi konuşuyordu bir de...

"Bırak beni, kocama gideyim." derken gözyaşları akıyordu.

Xerxes'in dudakları kıvrıldı. "Sana söyledim daha önce. Senin bir kocan yok."

İçini çekti. Dehşet dolu gözlerle bakıyordu.

"Sana yalvarıyorum," diye devam etti. Mavi gözleri, akmaya hazır yaşlarla buğulanmıştı. "Ona zarar verme."

"Senin bir kocanın olmamasının sebebi," ısırır gibi çıkmıştı sesi, "Lars Vaxborg'un bir karısının olmasıdır," dedi.

~ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ~

ROSE, neye uğradığını şaşırmıştı. Xerxes, kolundan çekip araçtan çıkarmıştı bu şaşkınlık içinde. Karşı koyamamıştı.

"Ama onun bir karısı olamaz," dedi sayıklar gibi. Neler olup bittiğini anlamaya çalışır gibi görünüyordu. "Lars'ın karısı benim!"

"Nikâh düzmeceydi," dedi. Sanki sıradan bir şey söylermiş gibiydi. "Vaatler, yeminler hepsi sahteydi. Nikâh memuru sahteydi. Hemen her şey, bayan Linden ."

Merdivenlere yaklaşınca durdu, " *Sen* de sahtesin."

Uçağın merdivenlerinden yukarı çekip, kabine doğru içeri soktu. İki kabin memuru, kaptan ve yardımcısı kapıda karşılamışlardı. Korumalar da arkalarından içeri girdi. Sonra bir anda jetin arkasında kayboldular.

Kaptan, Xerxes'i saygıyla selamladı.

"Ne zaman isterseniz kalkabiliriz," efendim dedi.

Kumral bir hostes Xerxes'in paltosunu aldı. Kızıl saçlı olan diğeriyse gülümseyerek elindeki gümüş tepsiyle içki ikram ediyordu. Rose, kabin kapısının büyük bir gürültüyle kapandığım duyunca irkildi.

"Teşekkür ederim." Flüt kadehle şampanyayı alıp kabinin önündeki beyaz deri koltuğa oturdu. Umarsızca Rose'a doğru döndü.

"Şampanya, Bayan Linden? Hayır mı?"

Rose şaşkın bir halde bakakalmıştı. Cevap veremedi.

Xerxes kaptana belli belirsiz gülümsedi. "Kalkabiliriz."

Kaptan ve yardımcısı kabinin ön tarafına geçip hazırlıklarını tamamlamak üzere gözden kayboldular. Hostesler de arka tarafa geçmişlerdi. Rose'la kabinde baş başa kalmışlardı. Xerxes bir kolunu kaldırdı, deri koltuğun baş kısmına doğru uzatıp gerindi.

Rose, o flüt kadehi tutan kocaman ve sert ellere bakıyordu. Daha bir saat önce kocasının şatosunda o muhteşem balo salonunda kendisi de şampanya içiyordu. Lars kalabalığın içinde kendisine gülümsemişti.

"Bunların hepsi bir yalan olabilir miydi?"

Kalbine bir sancı saplandı. Hayır. Doğru değildi bunlar. Olamazdı.

"Lars hakkında yanılıyorsun," diye konuşmaya başladı Rose. "Onu suçladığın şeyi o yapmış olamaz."

"Çok eşlilik."

"Bunu bir daha söyleme," diye sinirlendi.

"Haklısın." dedi Xerxes. Kadehindeki içkiyi içip bitirdi. "Gerçi çok eşlilik sayılmaz, çünkü seninle olan evliliği baştan sona düzmece."

"Yalan söylüyorsun."

"Hiç evrak imzaladın mı?"

Rose nefesini tuttu. O anda hiçbir evrak imzalamadığını fark etti. Evlilik cüzdanı da görmemişti. Form doldurmamıştı.

Kadını izliyordu. "Vaxborg yıllardır İsveç'e gelmemişti. Buradaki arkadaşlarının hiç birisi ilk evliliğini bilmiyor. Nikâhı kıyan papaz da Stockholm'de yaşayan işsiz bir aktör."

"Hayır." diye karşı çıktı. Sonra papazın garip bir şekilde genç ve yakışıklı olduğunu hatırladı.

Tarihi taş kilisede yeminini etmek üzere beklerken ne kadar gerildiğini hatırladı. Hatta papazın artist görünüşüne bakıp İsveç'deki bütün erkeklerin Lars gibi yakışıklı olduğunu düşünmüştü. Xerxes

Novros'un söylediklerinin doğru olma olasılığı var mıydı yoksa?

"Hayır!" Rose başını kızgınlık dolu bir ifadeyle iki yana salladı. "Lars evli olsaydı bana evlenme teklif etmezdi. Hatta San Francisco'da kahve servisi yaparken beni fark bile etmezdi!"

"Öyle mi dersin?"

"Fark etmezdi! Evlilikler, sonsuza kadardır. Dostluk ve tutku, hayatın boyunca devam eder. Sadakat ve aşk da evliliğin temelidir!"

Xerxes alaylı bir ifadeyle bakıyordu. "Bunları nereden öğrendin, prenses?"

"Bir yerden öğrenmeme gerek yok," diye tersledi. "Annemle babam neredeyse kırk yıldır evli. Büyükannemler de büyükbabamın ölümüne kadar, altmış yıl boyunca evli kaldılar. Bütün kardeşlerim, birisi hariç evlidir. Hepsi evli. Mutlu. Sonsuza kadar."

Xerxes, uzunca bir süre kadını süzdü, sonra dâhili haberleşmeye bastı. Hosteslerden birisi içeri girdi. Boş kadehi uzattı. "Viski. Buzlu."

Yalnız kaldıklarında Rose'a döndü. "Evlilik senin için oldukça anlamlı görünüyor." Sol elindeki büyük pırlanta yüzüğe baktı. "Parmağına *onu* takabilmek için birkaç düzmece yemin etmek de sorun olmadı demek ki."

Bu iri pırlantaya değer verdiğini mi düşünüyordu bu adam?

Ellerini bir araya getirip kenetledi. Rose, mücevhere değer vermezdi. Sadece onun ifade ettiği şey değerliydi! "Lars'ın benimle flört etmesine izin verir miydim sanıyorsun? Evli olduğunu düşünseydim demek istiyorum. Asla!"

"Bu dünyadaki her şey satılıktır. Herkesin bir fiyatı vardır. Ve açık ki " elindeki pırlantayı ve pahalı gelinliği inceledi, "Senin bedelin de buymuş."

"*Danteller Fransa'da rahibeler tarafından yapılmış, el işi.*"

Lars gururla anlatmıştı. Rose'un California'daki kasabasında yapacakları sade törende, annesinin gelinliğini giyme fikrine çok gülmüştü. "*Ben her şeyi planlarım. Sen sadece güzel ol ve balayımıza hazırlan!*"

Aklına üşüşen anıları uzaklaştırabilmek için silkindi. Derin bir nefes aldı.

"Yanlış," dedi. "Ya hata yaptm, veya... veya..."

Veya yalan söylüyorsun, demek istedi, ancak, cesaret edemedi.

Xerxes ayağa kalkıp önüne geldi. Gözlerinden kara alevler fışkırıyordu. Aşağılar ifadeyle bakıyordu genç kadına. Rose, kendinden emin durmaya çalıştı.

"Vaxborg'un kendine ait parası yok. Parası, karısına kalan mirastan geliyor, zengin annesinden kaldı."

Kolundan inen dantel kıvrıma dokundu. "Üzerine giydiğin her şey onun parasıyla oldu."

"Sana inanmıyorum."

"Kendini bu yalana inandırmaya devam et, prenses."

"Bütün bunlar doğruysa, Lars senin söylediğin kadar kötüyse, karısı neden boşamadı onu?"

Xerxes bir an için daldı. Yarasına tuz basılmış gibi olmuştu. "Yapamaz."

"Neden?"

Gözlerini kısmıştı. Başını kadından yana çevirdi. "Bir kaza geçirdi. Komada. Gerçi senin umurunda olduğunu düşünmüyorum."

Sesinin tonundan kendisini ne kadar açgözlü ve hırslı gördüğü açıktı. Hâlbuki okuluna gidebilmek için iki işte birden çalışıyordu. Bir yandan da işlerinin iflas etmesinden dolayı ailesine destek oluyordu!

Rose kendine geldi. Pistte yol alırken jetin motor gürültüsü de artmaktaydı. Neredeyse düşecekti.

"Otur." dedi.

Boğazında bir yumruk hissetmekteydi. Kolunu kaldırıp tavana tutundu. Çenesini kaldırdı.

"Bana nasıl oluyor da emir veriyorsun ?"

"Sana otur dedim!"

Tam o anda dizleri boşalmış gibi oldu ve deri kanepeye yuvarlandı. Sanki bedeni bu adamın emirlerine uyuyor gibiydi. Yanına gelip oturduğunda uçağın hızı daha da artmıştı.

Xerxes uzanıp dizüstü bilgisayarını aldı.

Yükseldiklerinde, Rose küçük pencereden dışarıya baktı. Sonsuz karanlığın içinde yol almaktaydılar.

Artık kimse yardım edemezdi. Kendi başınaydı. Birkaç defa derin nefes alıp sakinlemeye gayret etti. "Beni nereye götürüyorsun?"

Cevap vermedi. Bilgisayarın ekranından gözlerini ayırmamıştı. Gülümseyen hostesin tepside getirdiği viskisinden bir yudum aldı. Rose konuşmaya başlamadan önce tekrar yalnız kalmalarını bekledi.

"Beni nereye götürüyorsun?" diye daha kuvvetli bir ses tonuyla sordu.

"Çok anlamsız."

"Nereye götürdüğünü söyle bana."

"Bir şey talep edebilecek durumda olduğunu zannetmiyorum."

"Beni kaçırdın!"

"Ne kadar abartılı bu böyle."

"Başka ne dememi bekliyorsun?"

"Adalet," dedi sanki sıradan bir şey söylermiş gibi.

"Pasaportum yok."

"Her şey ayarlandı."

"Nasıl?"

Xerxes omuzlarını silkeledi. "Her şeyde olduğu gibi. Bedelini ödersin olur."

Elinde tuttuğu kadehin dışında oluşan su damlalarına baktı, ufak ellerini yumruk yaptı.

"Nereye gittiğimizi söyle bana," diye sormaya devam etti.

"Yoksa... Yoksa..."

Koyu gözlerini çevirip baktı. "Yoksa ne?"

Erkek kardeşinin beyzbol sopasının elinde olması için neler vermezdi şimdi. Belki sadece büyükçe bir el çantası bile yeterli olabilirdi!

Kötü görünmeye çalıştı.

"Ya beni nereye götürdüğünü söylersin ya da bu özel jeti... senin özel cehennemine çeviririm!"

Xerxes uzunca bir süre baktı kadına. "Bak şimdi ikna ettin," dedi. Bilgisayarına son bir iki şey daha yazdıktan sonra başını kaldırdı. "Yunanistan'a götürüyorum."

"Neden?"

"Vaxborg'un istediğimi vermesini sağlamak için."

"O nedir?"

"Seni düşündüğün gibi *seviyorsa,*" özellikle üzerine basarak söylemişti, "buna razı gelir."

"Ne verecek sana?"

"Onu verecek." Viskisinden bir yudum daha aldı, kadehini masaya bıraktı. Kadına baktı.

"Karısını boşaması için onu zorlayacağım. Gerçek karısını."

Rose bakıp kaldı. Yavaşça başını dikleştirdi.

"Ben gerçek karısıyım," dedi kendinden emin bir şekilde. "Söylediklerinle beni aksine ikna edemezsin."

Xerxes inanamıyordu. "Bu gerçekten mümkün mü " gözleri cevabı arar gibiydi " Bilmemen mümkün mü?"

Rose başını salladı. "Bilinecek bir şey yok! Büyük bir hata yaptın."

"Seninle neden böyle bir evlilik yaptığını anlamıyorum. Ama sen bir karısı olduğunu bilmiyorduysan..."

Bakışları yüzünde, göğüslerinde, vücudunda dolaşıyordu. Başını merakla yana doğru eğdi. "Bir çeşit ültimatom mu verdin ona? Seni başka türlü yatağında tutamayacak mıydı?"

Lars'ın yatağında tutulmak mı? Rose bakıp kalmıştı. Daha aynı yatağa girmemişlerdi bile, kimsenin yatağına girmemişti! Bekâretini düğün gecesine saklamıştı!

Bunu düşünmek bile nefesinin kesilmesine sebep olmuştu.

Lars'ın sadece yatağına almak için böyle bir oyuna başvurmayacağını biliyordu...?

"*Senin için her şeyi yaparım,*" demişti Lars geçen hafta. Açık mavi gözlerini dikmişti: "*Her şeyi... Sen benim olmalısın...*"

Rose, nefesini tutup anılardan uzaklaşmaya çalıştı. "Evliliğimiz gerçek," dedi. "Başka bir kadın yok."

Xerxes, aniden kalkıp karşısındaki sandalyeye oturdu. Öne eğildi. Uzun bacakları gelinliğinin eteklerine değiyordu bu şekilde oturunca.

"Sana gerçeği söylüyorum, Rose," dedi yavaşça.

Rose, yüzüne bakıp kalmıştı. Yüzü duygusuzdu. Lars'ın ince ve sarışın görünümünden farklı da olsa oldukça yakışıklı görünüyordu. Xerxes'in yüzü köşeliydi. Kemikli bir burnu ve koyu gözlerini çerçeveleyen koyu kaşları vardı. Sanki gecenin sonsuzluğu yüzüne yansımıştı. Saçları kulağını açıkta bırakır şekilde kısa kesilmişti.

Öne doğru eğilince, gözlerine baktı. Kadının güzel bedeninin farkındaydı. İsteği dışında da olsa, nefes alışını da fark ediyordu şimdi. Kokusunu duyuyordu, ağacımsı bir parfümle deri kokusu karışımıydı.

Çok yakındı, fazla yakındı.

Rose nefes alıp, bakışlarını kaçırdı.

"O halde o kim?" Rose'un sesi alçak çıkmıştı. "Varsayılan ilk karısı kim?"

"Laetitia Van Reyn."

"Van Reyn?"

"Tanıyor musun?"

"San Francisco'da zengin bir aile var bu isimde, gazetelerde sıkça görüyorum..."

"Aynen," dedi Xerxes.

"Anne ve babası öldü," diye hatırladıklarını sıralıyordu Rose. "Tek çocukları da daha yeni liseyi bitirmişti o günlerde. Üniversiteye başlamıştı galiba."

"Şimdi komada," dedi duygusuz bir ifadeyle. "Yardıma ihtiyacı olduğunu kimse bilmiyor. Ona yardım edebilmek için hastaneye yatırmam lazım." Bakışlarını kadına çevirmişti yeniden. "Sen onun zayıf noktasısın. Seninle değiştireceğim. Sana karşılık onu verecek?"

İnanamıyordu bunlara, başı dönüyordu.

"Bugüne kadar gördüğüm en güzel kadınsın. Sadece o hariç..." Gözleri kısılmıştı.

"Çıkar onu."

"Ne?"

"Üzerindekini diyorum. Çıkar onu."

"Sen ne diyorsun?"

"Üzerindeki gelinlik hem bana hem ona hakarettir. Çıkar onu.

Sen gelin değilsin."

"Gelindim , gelinim!"

"Çıkar onu!" diye homurdandı. "Yoksa ben çıkartırım."

"Giyecek başka şeyim yok!"

Xerxes sırıttı. "Bu benim sorunum değil."

Ayağa kalktı. "Bunu giymeye hakkım var. Ben gelinim, evli bir kadınım. Sen bir yalancısın!"

Xerxes ayağa kalktı. "Bana ne dediğini tekrarla bakalım, prenses," derken sesi ve tavrı tehditkârdı.

"*Barones*," diye düzeltti Rose. Saçını geri attı, meydan okur bir tavırla adama baktı. Ne kadar uzun boylu olduğu iyice ortaya çıkmıştı. Karşılıklı olarak birbirlerine meydan okuyorlardı.

"Ve sen, Xerxes Novros, bir *yalancısın*!"

~ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM ~

"SEN, bir yalancısın!"

Genç ve koyu renk saçlı Laetitia Van Reyn oturduğu koltuğun kollarını sıkıyordu. Ailesine ait Golden Gate Köprüsü'nün muhteşem manzarasını gören malikânesinde öfke içinde Xerxes'e bakıyordu. Babasının ölümünden sonra daha da hassas bir durumda olan annesine destek olmak için yatılı okumak yerine, evde kalmaya başlamıştı.

"*Hayır!*" diye çığlık atmıştı Laetitia, Xerxes'in söyledikleri üzerine. Elleriyle kulaklarını kapatmaya çalışıyordu. "*Sen bir yalancısın! Evimden çık! Bir daha da gelme!*"

Xerxes gözlerini kırpıştırdı. Aynı tepki. Farklı kadınlardan hem de.

Özel jetinin kabininde kendisine meydan okuyan bu kadına baktı. Rose Linden harika görünüyordu. Belki biraz fazla inceydi. Öfkeyle nefes alırken daha da belirginleşen göğüsleri bu inceliğinin kolaylıkla fark edilmesini engelliyordu. Beli çok inceydi. Elleriyle kavranacak kadardı. Bal rengi saçları dalga dalga omuzlarına düşüyordu. Öfke içindeki deniz rengi gözleriyle kendisine bakıyordu.

"Sen bir yalancısın," diye bağırdı Rose. "Söylediklerinin tek bir kelimesine dahi inanmıyorum!"

Yalancı. Xerxes'e, bir adamın sözüne göre değerini biçen bu adama... Bu hakarete dayanamazdı.

Omuzlarından tuttu :"Ben bencil bir adamım," diye söylendi. "Acımasız. Hatta küstah olabilirim. Ama asla yalancı değilim. Bunu bir daha tekrarlama."

Rose alt dudağını ısırmaya başlamıştı. Bakışları ona takıldı. Pembe ve ıslak diline, bedeni gerilmişti.

Onu arzuluyordu. Bu gelinlik birbirlerinden ayırmaktaydı.

Gelinlik.

Bunu giymeye devam etmesine tahammül edemezdi. Bu hem Xerxes'lerin hem de Vaxborg'ların gelinine hakaret sayılırdı. Laetitia'nın unutulduğu anlamına gelirdi. Sanki şimdiden ölmüş gibi davranılmasına dayanamazdı.

Elleri yavaş yavaş kollarına doğru indi. Sanki danteller hiç yokmuş gibi okşamaktaydı bir yandan. Dudaklarına bir gülümseme yerleşmişti.

"Sana bu elbiseyi çıkarmam söylemiştim."

Ellerinin altında titreyen bedenini hissetmek hoşuna gitmişti. Başını kaldırıp turkuvaz gözlerini dikmesi bile bu hoşnutluğu bozamamıştı.

"Hayır."

"O halde ben çıkartırım."

Rose'un gözleri büyümüştü. "Buna cesaret edemezsin!?"

Sert bir hareketle gelinliğinin omuzlarını kenara çekmesiyle yırtılmıştı. Beyaz dantel, katlarına ayrılmış arkadaki minik düğmeler görünmekteydi şimdi. Kollarından sarkan parçaları da hızla çekince Rose neredeyse düşecek gibi oldu.

Özel tasarım gelinliği paramparça olmuş bir uçağın içinde yığınlar haline gelmek üzereydi. Dâhili haberleşme düğmesine basıp hosteslerden bir bornoz istedi.

O sırada Rose donup kaldı.

Rose öylece duruyordu. Gelinliği bir paçavra gibi ayaklarının dibindeydi. İçine giydikleri, düğün gecesi içindi. Küçük beyaz bir sutyen, dantelli külot ve dantelli uzun çorapları jartiyerine takılmıştı.

Gözlerini kadının bu yarı çıplak halinden alamıyordu. Duru teninden ve mükemmel kıvrımlarından da... O minyon bedeni, dolgun göğüsleri ve kalçalarıyla çok alımlıydı. Kendini tutmasa, neredeyse kadına sahip olacaktı.

Aşağılama veya değil, bu gelinliği çıkartmakla büyük aptallık etmişti. Güzelliği kendisi için çok tehlikeliydi.

Düğün gecesi için kırık beyaz iç çamaşırı giyeceğini tahmin etmeliydi. Bakire rolü oynamak için uygun bir renkti, - sadece öyle *görünmek* için bütün bunları yapıyor olmalıydı. –

Yoksa baronun onu yatağa attığından emindi. Rose'un alımına, sarışın ve yumuşak tenine, tazeliğine karşı koyacak bir erkek tanımıyordu. San Francisco'daki o restoranda karşılaştıkları ilk andan itibaren seviştiklerinden emindi.

Vaxborg suçluydu. Ama Rose? Laetitia'yı ya gerçekten bilmiyorduysa?

"Ne fark eder," diye kendini uyardı. Evliliğini bilsin ya da bilmesin, sonuçta Rose, o yılan kılıklı adamın parasına, unvanına ve cazibesine kapılmamış mıydı? Herkesin bir fiyatı vardı. Xerxes bunu uzun zaman önce öğrenmişti. Duyguların da bir bedeli olduğunu anlamıştı sonunda.

Rose'un yanakları kızarmış, nefes alış verişi sıklaşmıştı. O ince kollarıyla kendisini örtmeye çalışıyordu. Sonra durdu. Kolları iki yanına düştü. Ellerini yumruk yapmıştı. Yavaşça başını kaldırdı, öfkeden gözleri çakmak çakmak olmuştu.

"Ne kadın," diye hayretler içinde düşünüyordu. Her şey Xerxes'in kontrolündeyken bir başka kadın korkudan titrerdi, Rose'da korkudan eser yoktu.

"Lars'a bir gelinlik borçlusun," dedi sakin bir sesle. "Bir de elmas taç. Ve bir gelin."

Rose, vakur bir tavırla eğilip, gelinliğin parçalarını aldı ve üzerini örttü.

Xerxes, onu neden böyle arzuladığını anlamıyordu. Bu sıradan kız, bir garson, nasıl oluyor da kendisi üzerinde böyle bir etki yaratabiliyordu?

Çenesi kasılmıştı. Kadına yaklaştı. Rose, nefes alıp yüzüne dik dik baktı. Xerxes, kadının elinden gelinliğin parçalarını alıp atmak yerine örtünmesine yardım etti. Parmaklarını çıplak kollarında dolaştırdı. Teni pürüzsüz ve sıcaktı.

Gördüklerine inanamadığını gösterir bir ifadeyle adama bakmaktaydı. Dudakları aralanmıştı. Dolgun, pembe dudakları, adamın arzusunu kamçılıyordu...

O anda, Xerxes yapması gerekeni fark etti. Onun masum olup olmadığını ancak böyle öğrenebilirdi.

Onu öpecekti.

Düşündüğü gibi gerçek bir define avcısıysa sadece öpmesine değil daha da ileri gitmesine izin verirdi. Böylece taraf değiştirmiş de olurdu.

Yoksa...

Xerxes bunu deneyecekti...

Onu öpmekten başka bir şey düşünemiyor olmasının bununla bir ilgisi olmadığına inanıyordu. Bu sadece bilimsel bir deney olacaktı. Arzu duyuyor olması bu deneyin katma değeri olabilirdi sadece.

Parçalanmış elbiseyi omuzlarına doğru çekince, Rose da devam eden şaşkınlığı içinde, bakışlarını önünde birleştirdi.

"Senden korkacağımı umut etmekten vazgeçsen iyi olur, çünkü bu asla olmayacak !"

Cümlesini tamamlayamadı. Xerxes dudaklarıyla dudaklarını kapatmıştı. Artık adamın kollarındaydı.

Dudakları sert ve sıcaktı. Rose'un duygularını alt üst etmekteydi.

Rose karşı koymaktaydı. Ellerini göğsüne dayamış kendinden uzaklaştırmaya çalışıyordu. Xerxes kadına daha da abandı. Öpüşü derinleri keşfetmek için dolaşmaktaydı. Dudaklarını açmak için sertleşmekteydi. Diliyle Rose'un dudaklarını açtığında, Rose zevkten inlemeye başlamıştı. Duygularını anlamakta güçlük çekiyordu. Xerxes kadını daha da kendine doğru çekmişti.

Adamın tahakkümü karşında hareketsiz kalmıştı. Daha önce kimseyle öpüşmemişti. Gerçek anlamda... Beyni çalışmıyordu artık. Çıplak sırtında gezinen eller, aklını daha da başmdan alıyor, baldırları bacaklarını zorluyordu.

Güçlü kollarıyla kavradığından yere düşmekten korkmuyordu. Beyni devre dışı kalmış, dudakları karşılık vermeye başlamıştı. Ne yaptığının hiç farkında değildi.

Daha önce tatmadığı zevk, kendisini tutsak almış, kontrolünü eline geçirmiş gibiydi.

Titremeye başlamıştı. Kollarını adamın boynuna dolamış sanki kendine yaklaştırmaya çalışıyordu.

Bir anda yaptığının farkına vardı. Derin bir nefes alıp adamı ittirdi. Dehşet içinde yüzüne bakıyordu. Nefesi kesilmişti.

Elini kaldırdığı gibi yüzüne bir tokat attı. Yediği tokadın etkisiyle Xerxes'in yanağı kızarmıştı.

"Beni öpmeye nasıl cesaret edersin?" diye bağırdı.

"Ben evli bir kadınım!"

Xerxes'in umurunda değildi. "Evli değilsin," dedi sakin bir ses tonuyla. Bir kaşını kaldırmıştı. "Bunu tekrarlamaktan yoruldum. Benim için konu kapanmıştır. Bu öpüşme bana sorumun cevabını verdi."

Hiçbir anlam verememişti. "Ne sorusu?"

Xerxes omuzlarını silkeledi. "Vaxborg'un evli olduğunu bilmiyordun, yoksa beni baştan çıkartmaya çalışırdın. Beni kazanmaya çalışırdın. O beceriksiz öpüşmeyle bir şey bilmediğini ispatlamış oldun."

"Beceriksiz?" Yüzü kızarmıştı. Kendisini beceriksiz mi bulmuştu bu durumda?

Bu ilk öpüşmesiydi. Daha ilk gençlik yıllarında ilk görüşte aşık olacağı kişiyi beklemeye karar vermişti. Yirmilerine geldiğinde bunun için direnmenin garip olduğunu fark etmişti. Yirmi dokuz yaşında bakire olmak yeterince kötüydü. Üstüne bir de hiç öpüşmediğini itiraf edemiyordu.

Bütün bunları Xerxes Novros'a anlatması gerekmiyordu.

"Senin herhangi bir suçun ortağı olmadığını görüyorum," derken sıradan bir konu konuşuyormuş gibi davranıyordu, "Saflığın dışında suçun yok."

"Saflık."

Rose donakalmıştı. Belki de haklıydı. Bir de öptüğü yerler sızlıyordu. Sorun neydi? Bir an için bile olsa ona nasıl cevap verebilmişti?

Bedeni, beyninin kontrolünü nasıl ele geçirebilirdi?

"Sakın bana bir daha dokunma."

"Dokunmam."

Zorlukla yutkunarak, bakışlarını kaçırdı. Lars'la buna benzer bir duygu yaşamadığını düşündü. Bu karşılaştırmayı yapmış olmak hoşuna gitmemişti.

"Seni uyarıyorum," sesi kısıktı, "Beni bir kez daha öpmeye çalışırsan, seni öldürürüm."

"Beni tehdit mi ediyorsun?" Buna inanmamıştı.

"Evet." dediğinde kendine geldi. Özel jetinde tutsak olduğu acımasız milyoneri öldürmekle tehdit etmekten daha saçma ne olabilirdi? Öpüşünün etkisiyle kendisine gelememişti daha. Beceriksiz dese de o öpüşme halen, garip duygular yaşatmaktaydı...

Xerxes'in dudakları kıvrıldı. "Anlaşıldı."

"Anlaşıldı?"

"Seni bir daha öpmeyeceğim."

Bunun nasıl bir oyun olduğunu anlamaya çalışıyordu. Elbisenin parçalarına sarınarak titremesine engel olmaya çalışıyordu.

"Şimdi ortalık durulduğuna göre," derken dâhili haberleşme düğmesine bastı. Hostesin içeri girdiğini görünce, "Bayan Linden yorgun. Yatak odasını gösterin kendisine."

Rose öfkelenmişti. "Senin yatak odan! Tahmin etmeliydim."

"Ben burada olacağım," diye sözünü kesti. "Korkmana gerek yok. Gidip dinlen. Birkaç saate kadar inmiş oluruz."

Uçuşun geri kalan kısmında uçağın arkasındaki minik yatak odasındaki koltuğa oturup camdan karanlığı seyretti. Elbisesinin üzerine battaniyeyi örtmüş, koltukta öylece büzülmüştü.

Ailesini düşünmeye çalıştı. Kaybolduğunu fark ettikten sonra neler olmuştu acaba?

Lars telaşlanmış mıydı? Belki de sahilde cansız bedenini arıyorlardı.

Polisi aramış olduğunu umut etti.

Gözlerini kapatıp Yunanistan'a indiklerinde bu Xerxes Novros denen adamın kodese gideceğini düşünmek, içini biraz olsun rahatlatıyordu.

Koltukta iyice büzülüp kendisini kaçıran bu adam için cezalar üretmeye çalışırken uyuyup kalmıştı.

Kendisini sarsan eli omzunda gördü.

Gözlerini açınca nerede olduğunu hatırlayamadı. Koltuğa oturdu. Xerxes yatağın hemen ucundaydı. Uçağın indiğini fark etti. Dışarısı halen karanlıktı, denizin üzerindeki bir piste inmişlerdi. Polis arabası yoktu yakınlarında. Polis de...

Hayal kırıklığına uğramıştı.

Gözlerini kısarak pencereden dışarıya baktı. "Ben uçakta kalıyorum."

Xerxes elini uzattı: "Evde çok daha rahat edersin."

Korunmak ister gibi kollarını bedenine yakınlaştırdı. "Ben burada kalacağım, teşekkür ederim."

"Sevgilinle telefonda konuşmak istemez misin?"

Sevgilin demesine sinir olmuştu.

"*Kocamdan* bahsediyorsun herhalde."

Xerxes homurdandı. "Çok inatçı bir kadınsın."

Rose gözlerini ovuşturdu. Endişeyle bekleyen ailesinin sesini duyunca ne kadar mutlu olacağım düşündü.

"Bana zarar vermeyeceğine söz verir misin?"

Gülümsedi. "Ben bir kadını asla incitmem."

Rose, dışarıdan görünmese de aralarında bir akım olduğunun farkındaydı.

Lars'ı özlemişti. Ne yapacağını tahmin edebilmekten mutlu olmuştu o ana kadar. Gerçi zaman zaman kendisini dinlemediğinin farkındaydı. Hep iltifat ediyordu. Biraz huzursuz oluyordu bu iltifatlardan...

Hep açlıkla bakıyordu ve ne kadar mükemmel olduğunu tekrarlayıp duruyordu. Mükemmel olmadığının farkındaydı. Karısı olduktan sonra bunu anlayacağı uzun yıllar vardı önlerinde.

Eğer karısıysa tabii.

Hayır! İçinde büyüyen korkuyu beslemeyecekti. Buna izin veremezdi. Xerxes'in anlattıklarının, Lars hakkında tereddüt etmesine neden olmasına izin veremezdi. Kendisini kaçıran bu acımasız adama güvenemezdi.

Xerxes yalan söylüyordu. *Öyle olmalıydı.*

Lars, kendisini kurtaracaktı. Kendisinin gerçek karısı olduğunu ispatlayacaktı. Xerxes'in bunun aksine inanması için çabalarına güvenemezdi ; – bir anlığına bile olsa ! –

Yavaşça ayağa kalktı, gelinliğinin parçalarına sarınmaya çalışıyordu.

"Bana zarar vermeyeceğine söz verirsen."

Uzanıp yanağındaki saçını çekti. Başını eğip kulağına fısıldadı. "Sana zarar vermeyeceğim."

Geri çekilip kadına baktı. Elini uzattı. Güçlü ve kendinden emin görünüyordu.

Rose da bakıp kalmıştı. Ona dokunmadan yanından geçti. Sanki tacı halen başındaymış gibi yürüyordu. Sürgündeki barones gibiydi.

Gelinlik parçaları bedenini oldukça kapatıyordu. Gene de sıkı sıkı tutuyordu her bir parçayı.

Dışarıda bekleyen arabalar arasında bir de siyah Bentley vardı.

Yaklaşmasıyla şoför arka kapıyı açtı.

"İzin verirsen," diyen Xerxes'in elini sırtında hissetti. Sanki yanmış gibi irkildi.

Siyah araç, karanlık sahil yolunda ilerlemekteydi. Ne garip, diye düşündü, geceyi aydınlatan ay ışığı Trollshelm Şatosu'nu aydınlatanla aynısıydı.

"Atina'ya yakın mıyız?" Bu derin sessizliği bölmek istemişti.

"Ege'de bir adadayız."

"Ne adası?"

"Benim adam."

Duyduklarına inanamamıştı.

"*Senin* adan mı?"
Xerxes umursamaz görünüyordu.
"Bütün ada senin mi?"
"Bunun gibi birkaç tane daha var."
Rose'un çenesi sarkmıştı. "Neden senin birkaç tane adan olsun? Bir tane bile olmasına ne gerek var?"
"Basına yakalanmak istemeyen arkadaşlarıma veriyorum."
"Böylece arkadaşların metresleriyle istedikleri gibi eğlenebiliyorlar yani..."
Xerxes dişlerini sıkmıştı.
Ahlak değeri olmadığından emin olduğu bu adamdan başka ne umulurdu zaten? "Kaç tane adan var? Yoksa sayısını bilmiyor musun?"
"Şu anda üç. Dördüncüyü İstanbul'da bir yalıyla takas yaptım."
İstanbul'da bir yalı mı?
"Ya," dedi sanki çok sıradan bir şey konuşurlarmış gibi. "Arkadaşlarının metreslerini saklamak için farklı yerlere ihtiyacı oluyor anlaşılan."
"Neyse, o adadan kurtulduğuma seviniyorum."
"Anlıyorum," dedi Rose alaycı bir ifadeyle. "Yunan adalarına sahip olmak oldukça can sıkıcı olmalı. Benimkileri de Japonya'da çay evi sahibi olabilmek için satmıştım."
"Ben o adada büyüdüm. Büyükbabam balıkçıydı. Büyükbabam öldükten sonra kulübelerinin yerine bir villa yaptım ve sonrasında oraya gitmeyi hiç istemedim."
Xerxes bir zamanlar fakir miydi? Bir an için adama yakınlık duymaktan ürktü. Sertleşmesi gerekiyordu.
"Senin yerinde olmak, çok güç olmalı. Bu kadar özel ada, dünyayı dolaşmak için özel bir jet. Evli kadını kaçırmak. Durumun gerçekten zor." Pencereden dışarıya baktı. "Neden buradayız? İstanbul'daki o süslü yalıda olmayı tercih ederdim."
Xerxes de pencereden dışarısını seyrediyordu. "Seni buraya getirdim çünkü burası benim evim."
Rose duyduklarına inanamıyordu. "Beni *evine* mi getirdin? Ama... Ama..." Ne diyeceğini bilemiyordu artık.

"Lars seni nerede bulacağını biliyordur."

Xerxes kadına doğru döndü. "Kesinlikle."

"Seni anlamıyorum. Bu nasıl bir kaçırma o halde?"

"Sana anlattım. Bu kaçırma olayı değil. Değiş tokuş yapacağız."

Araba durunca şoför kapıyı açtı. Xerxes arabadan inince elini Rose'a uzattı.

Elini tutarken dikkatliydi. Arabadan indiğinde adamın yüzüne bir kez daha baktı. Yüzü kızardı.

Xerxes elini çekti. "Haydi, gel," dedi. Sesi yumuşamış ve gevşemişti. "Hapishanenizi görmek istersiniz herhalde, barones."

Ancak tekrar dokunmamaya özen gösterdi.

O öpüşten, bedeninin gücünü hissettikten ve isteği dışında verdiği karşılıktan sonra ona yaklaşmaktan korkuyordu.

Ardı sıra eve doğru yürürken etrafına bakındı.

Geçmişte Yunanistan'ı görmeyi istediği zamanlar olmuştu. Böyle olacağına hiç ihtimal vermemişti ama...

Tepenin üzerindeki bu büyük villa ay ışığının altında çok ihtişamlıydı. Klasik mimarisi vardı, ancak ruhsuz görünüyordu.

Geniş hole girdiler. Hizmetliler Xerxes'i saygı dolu bir şekilde selamladıktan sonra ortadan kaybolmuşlardı. Verandaya çıkan kapıları açtığında denizden gelen serin esintiyle Rose ürperdi.

Xerxes dönüp kadına baktı. "Acıktın mı?"

"Hayır," diye fısıldadı. Gözlerini kapattı, ağlamak istemiyordu. "Ailemi aramak istiyorum."

"Ailen mi?" diye hayretler içinde sordu. "Değerli sevgiline ne oldu?"

Rose şaşırmıştı. Bir an için Lars'ı unuttuğunun farkına vardı. Bu kadar olayın içinde bunun normal olduğuna kendisini ikna etmesi gerekti. Lars'ı sadece birkaç aydır tanıyordu, buna karşılık ailesi hayatı boyunca hep yanında olmuştu! Gene de Lars'la konuşmak istemesi gerekmez miydi?

Bu huzursuz düşünceleri kafasından uzaklaştırdıktan sonra kendinden emin bir ifadeyle adamın yüzüne baktı. "*Kocam* ailemdir."

Xerxes telefona uzandı. Numarayı çevirdikten sonra Rose'a doğru uzattı : "Al bakalım."

Rose şaşkınlık içindeydi. Dudakları titriyordu. "Bu bir oyun mu?"

"Çalıyor," derken telefonu halen uzatıyordu.

İçini çekerek Rose telefonu alıp kulağına götürdü. Lars'ın sesini duyduğunda sanki dünyalar kendisinin olmuştu.

-"Lars!"

-"Rose?" derken sesi her zamanki gibi tiz çıkmıştı. "Neredesin? Adamlarımdan biri tacını yolda buldu. Ailen seni çok merak ediyor. Neden gittin?" Bir an için durdu. "Seni üzecek bir şey mi duydun?

"Kaçırıldım," diye kesti konuşmasını. "Yunanistan'dayım."

Telefonun diğer ucunda uzun bir sessizlik oldu. Lars yavaş yavaş konuşmaya başladı.

"Novros," dedi. "Seni Novros kaçırdı, değil mi?"

Nasıl bilmişti hemen?

"Evet," derken sesi titriyordu. "Ve bana..."

"Sana ne anlattı?"

Telefona fısıldayarak konuşurken gözlerinden süzülen yaşları görmesini istemediğinden arkasını döndü. "Yalan söyleyip duruyor. Lars... Senin zaten evli olduğunu, *evliliğimizin* düzmece olduğunu! Bu saçmalıklara kim inanır?"

Sonra sustu. Lars'ın bunların bir yalan olduğunu söylemesini bekliyordu içinden. Kendisinin gerçek karısı olduğunu ve hemen Interpol'ü arayacağını.

"Karışık bir konu," dedi zayıf bir ifadeyle.

Kalbine bıçak gibi saplanmıştı bu sözler. "Karışık?"

"Büyükannemin tacını birkaç sene önce rehin bırakmıştım, ama camdan yapılan, gerçeğine çok yakın," derken kendini savunmaya çalışıyordu sanki. "Geri almaya çalıştım, ancak yanına yaklaşılacak gibi değildi. Ama nişan yüzüğün gerçektir!"

Neden mücevherlerden bahsediyordu şimdi? Buna önem veren var mıydı? Nefesi kesiliyordu. "Ama diğerleri "

"Şey, teknik olarak evli olduğum söylenebilir, ama karım olduğu iddia edilen kadın bir yıldır komada. Bitkisel hayatta. Onu hiç sev-

medim, Rose, ama paraya ihtiyacım vardı. Beni anlamıyor musun? Hayatta kalmam gerekti. Sana yemin ederim," diye eklemeyi ihmal etmedi. "Laetitia bana bir şey ifade etmiyor."

"*Evlisin,*" derken sesi zor çıkmıştı. Bu bir kâbus olmalıydı. Arkasında dolanan Xerxes'in bedenini hissetti. Güçlü bedeninin sıcaklığı çok yakınında olmalıydı. "Bugünkü evliliğimiz düzmeceydi."

"Başka seçeneğim yoktu. Sana dokunmama izin vermiyordun!" dedi Lars. "Papaz yerine bir aktör tuttum. Bu kısmı kolay oldu. Arkadaşlarımın hiç birisi Laetitia'yı bilmiyordu. Evlenmek için kaçtığımızın ertesi günü, aptal karım arabayla telefon kulübesine çarptı."

Rose artık nefes alamıyordu.

Bu kadarı fazlaydı. Lars'ın sesinin tonu değişti. "Benim sevdiğim sensin, aşkım, Laetitia ölür ölmez evleniriz. Doktorlar durumunun iyi olmadığını söylüyor," diye heyecanla ekledi. "Her an ölebilir."

"Sen..." Boğazı düğümlenmişti. Ağzından kelimelerin çıkması için yutkundu.

"Onun *ölmesini* mi istiyorsun sen?"

"Tabii ki istiyorum," dedi Lars. "Sana ihtiyacım var benim güzel kadınım. Lütfen, bana inanmak zorundasın, Rose..."

Rose, artık hiç bir şey duymuyordu. Telefon elinden kayıp mermer zemine düşmüştü.

Donmuş gibiydi, elinde parlayan pırlanta yüzüğe baktı. Kendisini bu adama mı adamaya söz vermişti? Masum sözlerini kendisini savunmak için kullanan bu adama, komadaki karısının ölmesini isteyecek kadar kalpsiz bir adama...

Rose ona inanmıştı. Onunla gerçekten evli olduğuna inanmıştı.

Nasıl bu kadar aptal olabilmişti?

Masal kocaman bir yalandı demek ki.

Dizleri titriyordu. Parmağındaki pırlanta yüzüğü çıkarıp fırlatınca, yüzük, kitaplığa çarpıp yere düştü. Elleriyle yüzünü kapatıp yere kapandı.

Xerxes yüzüğü ve düşen telefonu yerden aldı.

"Evet," dedi telefona sakin bir ifadeyle. "Değiş tokuşa hazır mısın?"

Rose telefondan yankılanan Lars'ın sesini duydu.

"Bu son teklifim," diye devam etti Xerxes, sanki herşey yolundaymış gibi. "Şato sende kalsın, hatta, onun parasıyla aldığın araba da sende kalsın. Ama onu ve servetini iade edeceksin. Bir hafta içinde de boşanma işlemleri tamamlanmış olacak. Yoksa pişman olursun."

Lars bağırmaya başlamıştı.

"İkimiz de bunu kabul edeceğini biliyoruz, Vaxborg? En kısa sürede tamamla işlemleri. Metresin çok güzel bir kadın." Hınzırca gülümsedi. "Ona sahip olmak için her erkek suç işlemeyi göze alabilir."

~ BEŞİNCİ BÖLÜM ~

TELEFON konuşması bittiğinde odaya bir sessizlik hâkim oldu. Duyulan tek ses Rose'un içini çekmesiydi.

Kendisini tutsak eden adam başında duruyordu, o da sessizdi. Gözlerinin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu. Ağlamasına son vermek istiyordu ama elinde değildi bu.

Aklındaki tek şey Xerxes'in haklı olduğuydu. Lars, kendisini aldatmıştı. Oyuna getirmişti. Sadakate, sevgiye inanan doğasını, kendisine karşı kullanmıştı.

Kendisini sevmiş olamazdı. Sadece arzulamıştı. Her zaman evliydi ve beklediği... Beklediği...

"Karısının ölmesini bekliyor," diye fısıldadı.

Xerxes'in kolunu tuttuğunu hissetti. "Biliyorum."

Başını kaldırdı. Koyu gözleri çok sıcak bakıyordu.

"Gel," dedi nazik bir tonda. "Zor bir gün geçirdin. Seni yatağına götüreyim."

Yerden kalkması için uzatılan eli reddedecek durumda değildi. Dokunuşu içini ürpertmişti gene. Üzerindeki paçavrayla kendisini örtmeye bile gücü kalmamıştı. Durdu.

Karanlık holde adamın yüzüne baktı. Lars da olmayan her şey bu

adamda mevcuttu: Zalim, acımasız, kinci, dürüst.

Beklemediği bir hareketle Xerxes, kadını kucağına alıp göğsüne bastırdı. Garip bir duygu yayılmıştı içine. İlk dokunduğunda olan gibiydi bu da, uçakta öptüğünde hissettikleri geri gelmişti.

İlk öpüşmesi olduğunu bilmiyordu. Bütün bedeni yirmi dokuz yılın arzusu ve açlığıyla titremeye başlamıştı. Yirmi dokuz yılın yalnızlığı vardı üzerinde.

Holde yürüdü. Merdivenleri çıktı. Yürürken mermer zeminde güçlü bir ses çıkmaktaydı. Sessizliği yaran bir sesti bu.

Adamın yüzüne baktı. Yüzünde zalim bir ifade vardı. Hatta bencil görünüyordu. Ama kucağındaki kadını nazik bir şekilde tutuyordu, incitmemek için özen gösterir gibiydi. Bu adam, bir şeytan olmalıydı, belki de değildi. Belki de kendisini kurtarmaya gelen bir melekti. Kara melek...

Koridorun sonundaki bir odanın kapısını omzuyla ittirip açtı. Kapının koluna uzanabilmek içinse Rose'un ağırlığını bir koluna almıştı. Sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi davranıyordu. Odaya girer girmez lambayı da yaktı.

Duvarları bembeyaz, büyük bir yatak odasıydı burası. Ortada duran yatak siyahtı. Yere kadar uzanan pencerelerde, ay ışığının aydınlattığı deniz manzarası görünüyordu.

Xerxes, kadını yavaşça yatağa bıraktı. Kadının yüzüne baktı: Karanlıktı ve arzu doluydu. Onu öpmek istiyordu. Kendi kendine söz vermiş olmasına karşın, bu arzu, kontrolünü ele geçirmişti. Lars da sözünde durmamıştı.

Rose'un karşı koyacak gücü kalmamıştı.

Yatağa sırtüstü yatırdığı kadının üzerindeki kumaş parçalarını aldı. İpek çamaşırları pürüzsüz teninde ışıldıyordu.

Rose, bu bakışların bedeni üzerinde yarattığı ağırlığı hissediyordu. Karşı koyması gerekirdi. *Neden karşı koyamıyordu?* "Senden nefret ediyorum."

"Beni sevmeni beklemiyorum. İtaat et yeter."

Rose gözlerini kapattı. Üzerinde kalan son paçavraları da sıyırıp kendisine sahip olmasını bekliyor gibiydi.

Umurunda da değildi bütün bunlar. Hiçbir duygusu kalmamıştı.

Bedenine dokundu. Nazik bir dokunuştu bu. Boynundan omuzlarına doğru okşar gibiydi. Tüm vücuduna bir sıcaklık yayıldı. Duygularından korkmaya başlamıştı. Korku? Biraz daha farklı bir şeydi bu. Daha derinlerdeydi duygusu.

Adamın elleri, göğüslerinin arasındaki vadiye inince, tüyleri diken diken oldu. Dokunduğu her yer yanıyordu. Göğüs uçları sertleşmişti ve sızlıyordu.

Yumuşak dokunuşlarla gelinliğin belinde kalan kısmını dizlerine doğru indirdi. Yere attığı kumaşın sesi duyuldu.

"Bundan sonunda kurtulacağını biliyordum," diye fısıldadı.

Rose cevap vermeye çalışırken Xerxes'i yatağın ucunda dizlerinin üzerinde görünce vücudunun sıcaklığının daha da arttığını hissetti. Yarı çıplak görüntüsünün önündeki hali gözlerini sıkıca yummasına sebep oldu.

Yumuşak dokunuşlarla dantel çorapları jartiyerinden ayırmak için kasıklarında gezinen parmaklar, aklını başından almaya başlamıştı. Arzuyla inledi. Bunları hissetmesi mümkün olamazdı – hele ki bir yabancıya karşı!

Çorapları çıkartırken, kasıklarından dizlerine kadar her yerini okşuyordu. İpek çorap, bacağından süzülüp bileklerine inmişti artık.

Xerxes, yatağa çıkıp, kadının bacaklarının arasına doğru yaklaştı. Rose, içini çekerek gözlerini açtı.

Xerxes kendisine bakıyordu. Koyu gözlerinden açlığı okunuyordu. Kasıklarına uzanıp bir fısıltı gibi diğer çorabı da bileklerine indirdi.

Her dokunuşuyla kendinden geçiyordu artık. Göğüs uçlarında ve mabedinde yangınlar alıp yürümüştü. Nefes alışı da hızlanmıştı.

Böyle davranamazdı. Hele ki kendisini kaçıran adama karşı... Bu adam suçluydu. Kendisine dokunmasına izin veremezdi! Beyni adamı ittirmesini söylese de bunu yapamıyordu. Yumuşak pamuklu çarşafın üzerine yatıp teslim olmuştu. Dışarıdan denizin ve martıların sesi duyuluyordu. O anda, kendinin arzu dolu nefes alışını fark etti. Alt dudağını çam yanana kadar ısırdı. Karşısında duran zalim yüze baktı. Ancak artık zalim görünmüyordu. Belini elleriyle kavradı. "Çok ince," diye mırıldandı. "Neden bu kadar ince?"

"Kemik yığını. Beceriksiz. Zayıf," diye bağırmaya başladı. Bir yandan da çarşafı üzerine çekmişti. "Sen bencil herifin tekisin. Lars bana dünyanın en güzel kızı olduğumu söylerdi."

Lars'ın nasıl bir yalancı olduğu aklına gelince nefesi kesilmişti gene.

Xerxes durmuştu. "Vaxborg yalan söylememiş," dedi fısıldar gibi. "Sen gördüğüm en güzel kadınsın, Rose Linden."

Kadını tutup yatağa yatırdı. Rose karşı koymadı. Sadece gözlerini kapattı. Üzerini örttüğünü fark edince hayretle gözlerini açtı.

Yatağın yanında ayakta duran Xerxes gülümsüyordu. Bu şekilde çok yakışıklı görünüyordu. Kaz tüyü ince yorganla üzerini örtüyordu. O anda ne yapmaya çalıştığını anlayamamıştı. Kendisine sahip olmaya çalışmıyordu.

"Beni bırakıyor musun?" diye fısıldadı. "Böylece mi?"

Kapıda durdu. Gölge gibi görünüyordu. "İyi geceler."

"Anlamıyorum. Neden böyle davranıyorsun?"

"Nasıl?"

"Nazik biri gibi. Sanki... Sanki iyi bir insanmışsın gibi..."

Işığı kapatmasıyla oda karanlığa gömüldü. "İyi bir insan olduğumu düşünmüyorum," dedi yavaşça. "Sen öyle olduğumu düşünüyorsan, pişman olursun."

Kapıyı kapatıp çıktı. Kadını yalnızlığına hapsetmişti şimdi de...

Rose, ertesi sabah uyandığında odası güneş içindeydi. Bu ışık gece boyunca gördüğü kâbusların etkisinden kurtulmasına yardım edebilirdi belki.

Esnedi, gözlerini açmaya çalıştı. *Bir rüyaydı*, diye düşündü. *Her şey neyse ki bir rüyaydı.* Trollshelm Şatosu'ndaki odasındaydı işte. Bugün evleniyordu, bugünden sonra hayatını Lars'ın karısı olarak sürdürecekti.

Yatakta oturunca etrafına bakındı. Şaşkınlıktan, üzerindeki örtüyü tutamayınca, örtü, yavaşça beline doğru kaydı. *Burası kendi odası değildi.*

Üzerindeki ipek iç çamaşırlarına baktı. Dün gece Xerxes'in yaptıkları aklına gelince yanakları kızardı.

"Günaydın."

Sesin geldiği yöne başını çevirince örtüyü hızla omuzlarına doğru çekti. Xerxes kapıya yaslanmış bakıyordu. Üzerinde, haki rengi şort ve güneş yanığı kaslı kollarını ortaya çıkaran siyah bir atlet vardı.

"Günaydın," dedi kendini zorlayarak.

"İyi uyduğunu umarım." Kadını inceliyordu. "Kapını kilitlemiştim. Şimdi ihtiyacın olanı vermeye geldim."

Yoksa aklında geçenleri mi okuyordu bu adam?

"Ne?" dedi şaşkınlık içinde.

Yatağının kenarına oturdu. "İşte."

Kucağına gümüş bir tepsi bırakmıştı. Çikolatalı kurabiye, taze meyve, kızarmış patates ve portakal suyu vardı. Bir de gümüş kahve termosu...

Bakmak bile ağzını sulandırmaya yetmişti.

"Bana kahvaltı mı getirdin?"

"Dün gece aç görünüyordun."

Doğru söylüyordu. Sadece açlığı başka bir şey içindi. Tepsideki minik vazoda duran gonca güle uzandı. Kokusunu içine çekti. "Bu ne? Bunu da yemem mi gerekiyor?"

Xerxes omuzlarını silkeledi. "Seni hatırlattı bana."

"*Benim* için çiçek mi topladın?"

"Bunu becerebiliyorum," dedi aldırış etmeden. "Kışın serada yetiştiriyorum, bahçıvan bakıyor demek istedim." Sessizliğe büründü. Gözleri dalmıştı. "Büyükannem katmerli gül yetiştirirdi. Anılarımda hep yer alır bu. Öyle zarif, öyle narin ki," tepside duran güle bakıyordu, "Göründüğünden daha dirençlidir. Hastalık kapmaz, her tür toprakta yetişir. Sadece dikenlerine dikkat etmek gerekir." Hafif bir gülümseme yayıldı yüzüne.

Rose, bir güle, bir adama baktı. Şaşkındı.

"Seni kaçırdığım için, benim özür dileme şeklim böyle," dedi içini çekerek. "Senin masum olduğunu, olanların Laetitia'nın yerini almak için olmadığını bilseydim..." Arkasına kaykıldı, gür saçlarını düzeltti. "Seni gene de kaçırırdım, ama daha dikkatli olurdum."

"Ya," diyebildi. Bu kadar yakınında olmasından huzursuz olmuş-

tu. Yeni traş olduğu, kokusundan belliydi. Çok yakışıklı görünüyordu. "Çok lezzetli görünüyor. Sen mi hazırladın yoksa?"

"Hayır." Gülümsemesi yüzüne yayılmıştı. "Sadece hapishanemin her türlü imkânının olmasım sağlıyorum."

"Güzel," dedi Xerxes'e bakarken. "Gitmeme izin versen daha iyi olur."

"Benim iyi birisi olmadığım konusunu konuşmuştuk. Ben bir iş adamıyım. Sen de çok zayıfsın. Bundan böyle rejim yok. Yemek yiyeceksin."

"Rejim yapmıyordum," dedi dalgın bir ifadeyle. "Sadece Lars'ın yanında rahat değildim. İştahım yoktu."

"İştahını kaçıran Lars mıydı yani? Şaşırdım," Xerxes samimiydi. "Artık benim sorumluluğumdasın. Aç kalırsan değerini kaybedersin. Emirlerime uyman gerekiyor."

Rose, kucağında duran tepsiye baktı. Kahve kokusu çok güzel gelmişti. Midesi guruldyordu. En son ne zaman yemek yediğini hatırlamıyordu. Düğün pastasından bile bir lokma tatmamıştı. Beyaz kremalı bademli pastayı o kadar sevmesine rağmen hem de...

Bedeninin sesine neden kulak vermemişti bunca zamandır?

Tartışmaya girmek yerine peçeteyi açıp kucağına yaydı. Önce kurabiyeyi ısırdı. "Mmmm..." sonra bir ısırık daha aldı. Sonra bir daha.

"İşte böyle," dedi Xerxes. Gördüğünden mutlu olmuştu.

Bir yudum portakal suyundan aldı. Sonra bir yudum daha. "Senin yanındayken rahatım, Xerxes. Senin için mükemmel olmam gerekmiyor " yüzüne bakıp sırıttıktan sonra "Senin berbat bir adam olmanın payı büyük bunda."

"Öyleyim," dedi. Aniden öne eğildi. Üst dudağını dudaklarıyla emmeye başladı.

Şaşkınlık içindeydi. "Ne yaptın sen?"

"Dudağında portakal suyu kalmıştı."

Rose güçlükle yutkundu. Bu adam nasıl oluyor da bir dokunuşuyla kim olduğunu ve neden burada olduğunu unutturabiliyordu?

"Devam et," dedi Xerxes. "Seni geri verdiğimde sağlıklı olmanı istiyorum."

Rose'un gülümsemesi kaybolmuştu.

Vermek. Değiş tokuş. Tabii sağlıklı olmasım isterdi, at gibi değiştirecekti kendisini. Şişman ve yağlı olmasını isterdi haliyle, inek gibi değiştirecekti kendisini. Dudağını ısırdı. Dikkatini tepsiye çevirdi.

"Benimle yapacağın değiş tokuşu Lars neden kabul etsin?" Gözleri buğulanmıştı. "Lars zaten evli. Beni seviyor olamaz. Evliyken başkasını sevemezsin."

Xerxes'in siyah gözleri büyümüştü. "Sen buna gerçekten inanıyor musun?"

"Tabii ki," dedi sertçe. Başım kaldırdı. "Beni sevmiyor, ben de onu sevmiyorum, onu bir daha sevemem, *asla*..."

"Neden?" Xerxes merak etmişti. "Vaxborg hâlen daha baron. Boşandıktan sonra onunla gerçek bir evlilik yapabileceksiniz. Sadece elinde Laetitia'nın serveti olmayacak."

Rose kahkaha attı. "Para umurumda mı sanıyorsun? Yıllarca beş parasız yaşadım. Parasızlıkla başa çıkmayı iyi bilirim."

"O halde ?"

"*Bana yalan söyledi.* Evlilik sonsuza kadar sürer. Söz vermek öyle kolay değildir. Evlendiğim –" gözleri dolmuştu, "– adam sözünün arkasında duracak."

Xerxes şaşkındı.

"Beni şaşırtıyorsun," diye itiraf eder gibi mırıldandı. "Bir kadının, böyle..."

"Ne demek bu?"

"Eski kafalı," dedi yavaşça. "Onura ve söze değer veren bir kadın. Satın alınamayan bir kadın?" Başını iki yana salladı. "Dünyada böyle kadınların kaldığına inanmıyordum."

Rose'un yanakları yanıyordu. Kendisiyle alay ettiğinden emindi. Aptal olduğunu düşünüyor olmalıydı.

"O kadar da nadir değil," derken savunmaya geçmişti. "Benim büyüdüğüm yerde herkes buna inanır. Özellikle de benim ailem."

Ailesi. Dudaklarını ısırdı. Lars onlara anlatmış mıydı acaba? Korkuyorlar mıydı, kızmışlar mıydı?

"Annemi arayıp olanları anlatmama izin verecek misin?"

Xerxes ciddileşti. "Üzgünüm. Çok tehlikeli olur. Annen polisi

aramaya kalkabilir. Lars bunu yapmaz."

"Pekâlâ," diye fısıldadı. "Benimle düzmece bir evlilik yaptığına inanamıyorum."

Xerxes, Rose'un çenesini tutup gözlerine baktı. Bedeni gene alev alev olmuştu. "Başka bir adamın sana sahip olmasını engelledi."

Başka bir adam? Başka bir adam *asla* olmayacaktı. Derin bir nefes aldı. Kendisini öpen ilk erkek olduğunu bilse ne derdi acaba? Eski kafalı olmaktan başka ne sıfatlar takardı acaba?

"Saçmalıyorum."

"Rose." Xerxes'in sesi yumuşaktı. "Sana saf demekle hata yapmışım. Sen... İnsanların iyi olduğuna inanıyorsun. Bu çok özel bir durum."

Kollarının kendisini sardığını hissedince irkildi.

Hayır! Kendisine tekrar dokunmasına izin veremezdi. Geri çekildi.

"Bunu anladıysan, bırak da ailemi arayayım. Onlara haber vereyim!"

Xerxes bunu beklememişti. "Lars'ın onlara haber verdiğinden eminim."

Anne babasını, kardeşlerini, yeğenlerini düşündü. Boğazı düğümlenmişti. "Hayır. Onlarla *hemen* konuşmam gerekiyor."

"Sana bu sorunun cevabını vermiştim. Hayır." Ayağa kalktı. "Dolapta senin için elbiseler var. Kahvaltına devam et, afiyet olsun."

Odadan çıktı. Rose, kapanan kapıya bakakaldı.

Yataktan çıkıp dolabı açtı. Dolap giysiyle doluydu. Bir kadının ihtiyacı olabilecek her şey buradaydı; bikini, kokteyl giysisi, pantolon ve tişörtler. Abiyeler ve spor giyim, her tarzdan giysi vardı.

Lars, hep belli bir tarzda giyinmesini isterdi. Hatta, gelinliğini bile kendisinin seçmesine izin vermemişti. "*Sen ne giyersen giy güzelsin, aşkım,*" demişti. "*Ancak ben senin hak ettiğin güzellikte mücevher takmanı, kürkler giymeni istiyorum.*"

Bunlarla rahat etmediğini söylese de Lars'a anlatması mümkün olmamıştı. Aristokrat çevreye uygun olduğuna inandığı giysileri giymekte sorun görmemişti.

Yatağa geri dönüp bir fincan kahve doldurdu. Karşısında duran

aynadaki görüntüsüne baktı. Berbat görünüyordu. Gözlerini altında halkalar olmuştu. Önceki günden kalan makyajı da akmıştı yüzüne.

Kahvesinden bir yudum aldı. Yerde duran gelinliğine baktı. Geceden kalmıştı. Yataktan çıkıp yerde duran elbiseyi iki parmağıyla tutup çöpe attı.

Banyoya geçip suyu açtı. Sıcak suyun altında yüzünü ve bedenini uzun uzun yıkadı.

Saçını kurulamaya başladığında gözleri kurutma makinesi aradı. Sonra hemen vazgeçti. Saçını kurutmak için bundan böyle makine kullanmayacaktı.

Dolaptan pamuklu bir etek ve ince bir triko bluz seçti. Aynadaki görüntüsüne bakıp gülümsedi. Eski Rose Linden olmuştu işte. Üniversitede okuyabilmek için garsonluk yapmak zorunda kalan kasabalı kız geri gelmişti.

Mücevher yok. Kürk yok. Taç yok. *Sadece kendisi vardı.*

Gözleri ağlamaktan şişmişti. Halen bakireydi. Artık gelin değildi. Bundan böyle hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Bütün yaşadıklarına rağmen, kendisini özgür hissetmeye başlamıştı. Balkona çıkıp kahvaltısına orada devam etti. Tepside ne varsa iştahla yedi. Denizden gelen serin esinti iyi gelmişti. Havada tuz ve çiçek kokusu vardı.

Gecenin karanlığında villa ruhsuz görünmüştü ama şimdi öyle olmadığını görüyordu.

Güneş çıplak bacaklarını ve kollarını ısıtmaya başlamıştı. Keyiflenmişti. Gözlerini kapattı.

Üç aydan beri kendini ilk defa *mutlu* hissediyordu.

"Al o halde." Aşağıdan Xerxes'in sesi fısıltı gibi geliyordu. "Fiyatın düşmesini bekle. Ortaklar sesini çıkarmaya başlar başlamaz satmaktan başka seçenekleri kalmayacak."

Havuzun kenarında cep telefonuyla konuşurken yürüdüğünü gördü o sırada. Haki şortu kaslı bacaklarını iyice ortaya çıkarmıştı. Bugün ne kadar farklı görünüyordu. Bulutlardan süzülen güneş ışığında yüz hatları da yumuşamış görünüyordu. Zalim ve acımasız görünmüyordu. Aksine yakışıklı ve güçlüydü.

Belki de artık ondan korkmadığı için böyle görüyordu adamı. Bir

de ondan nefret etmiyordu artık. Xerxes kendisini kaçırmasaydı gece bekaretini Lars'a vererek dünyanın en büyük hatasını yapmış olacaktı. Onun karısı olduğuna inanıyor olacaktı.

Bedeni Lars'la ilgili bir sorun olduğunu söyleyip durmuştu. Mükemmel olduğunu ısrarla söyledikçe, kendisini zavallı hissetmesine sebep olmuştu aslında.

Bir de gerçek aşk mükemmel olmayı gerektirmezdi; soğuk bir mükemmellikten uzaktı aşkın kendisi.

Sonuçta, bedeni onun doğru kişi olmadığını defalarca anlatmaya çalışmıştı. Bedeni, beyninden kesinlikle daha bilgeydi.

"Tamam." Halen daha telefonda konuşuyordu. Xerxes başını kaldırınca, balkonda oturan Rose'u gördü.

Rose, kendisini balkondaki begonvillerin arkasına saklamaya çalışırken Xerxes telefonunu kapattı. "Rose, boşuna saklanmaya çalışma," diye seslendi.

"Merhaba," dedi rahat koltuğa geri otururken. "Seni fark etmemiştim."

Xerxes gülümsedi. "Aşağıya gel," dedi. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

~ ALTINCI BÖLÜM ~

ROSE, balkona çıkar çıkmaz Xerxes onun varlığını hissetmişti. Önce görmemiş gibi davranmayı tercih etmişti. Telefonda konuşurken bahçede dolaşmaya devam etmişti. Bu her zamanki alışkanlığıydı. Telefonda yüzlerce milyon dolarlık anlaşmalar yaparken hep dolaşırdı. New York'taki Novros Grup Şirketleri'nin başkan yardımcısıyla konuşurken bir yandan da Rose'u takip etmişti.

Yüzü gölgede kalmış olmasına karşın vücudunu görebilmişti. Uzun ve dalgalı sarı saçları omuzlarına dökülmüştü. İnce triko bluz dolgun göğüslerini belirginleştirmişti. Dizlerinde son bulan eteği uzun bacaklarının zarafetini sergilemekteydi.

Ona bakmasıyla neredeyse tüm bedeni sertleşmişti. Canı yanmaya başlamıştı gene. Bu kızda bir şey vardı – *kız* demek doğru olmazdı ya...– Rose Linden bir kadındı, kesinlikle. Onda farklı olan bir şey vardı. Üzerindeki o masum hava, olduğundan genç görünmesine sebep oluyordu.

Onu seyretmeye devam ettikçe, bedenine garip bir duygu yayılmaktaydı. Bu tanımadığı duygunun varlığı hoşuna gitmemişti. Xerxes Novros'un kimseye ihtiyacı yoktu.

Onu tanıyor bile sayılmazdı, ama üzerindeki gücünü inkar ede-

miyordu. Vaxborg'un ona sahip olmak için her şeyi riske atmasını şimdi daha iyi anlıyordu.

"Tamam," diye kestirip attı konuşmanın sonunda. Balkona baktığında Rose'la göz göze gelmişti. Hemen geri çekilip kendisini saklamaya çalışmıştı. Böyle davrandığına göre, o da aralarındaki bu garip şeyin farkında olmalıydı.

Xerxes, uçakta öperken nasıl titrediğini halen hatırlıyordu. Beceriksiz demişti ve haklıydı. Bu kadar güzel bir kadın için kesinlikle beceriksizlikti bu. Sanki dudaklarıyla ne yapacağını bilemez gibi davranmıştı. Beceriksiz olduğunu söylemiş olmasına karşın, en erotik öpüşmeydi bugüne kadar yaşadığı. Neredeyse arzularının etkisiyle dizlerinin üzerine çökmek üzereydi.

Sonra bir de tokat atmıştı kendisine.

Onu gördüğü ilk andan itibaren ona sahip olacağını biliyordu. Masum veya değil, ona sahip olacaktı.

Öpmeyeceğine dair verdiği söze, Rose kendisine yalvarana kadar bağlı kalacaktı. Sözünü tutacaktı. Ondaki tutkuyu ve ateşi fark ettikten sonra onu yatağa atmanın çok kolay olacağını biliyordu.

Çok yakında tekrar öpmesi için yalvaracaktı. Her kadının yaptığı gibi o da ayaklarına kapanacaktı.

Vaxborg'un metresiyle yatmak, düşmanına vuracağı son darbe olacaktı. Özellikle de Rose'un bundan alacağı keyfi itiraf etmesi önemliydi.

Telefonu kapatıp başını balkona çevirdiğinde begonvillerin ardına saklandığını fark etmişti. Sonra konuşmaya başlamışlardı.

Aşağıya çağırmasına karşılık, başka kadınların yapacağı gibi hemen koşup yanına gelmemişti. Yüzüne bakıp, başını yana eğmişti.

Aslında ona yatağını, çıplak vücudunu ve diliyle neler yapabileceğini göstermek istiyordu. Ama bunların hepsi beklemek zorundaydı. "Evi," dedi yavaşça. "Burada bir süre kalacaksın. Etrafı göstermek istiyorum."

"Teşekkür ederim, ama ben burada kalacağım. Odamda."

Güvende, sesinin tonu geri planda bunu söylemişti.

Balkonda duran kadına gülümsedi. "Buraya gel, Bayan Linden. Buradaki misafirliğinizin hapis hayatı olması gerekmiyor. Burada

olduğun sürece eğlenmemiz mümkün. Aşağıya gel."

Bir an için tereddüt etti. Yanakları pembeydi. "Hayır, teşekkür ederim. Sonra görüşürüz," deyip odasına girmişti.

Bu adamın yakınlarında olmaktan korkuyordu. Neredeyse kahkahalarla güldü arkasından. Onu yatağa atmak düşündüğünden de kolay olacaktı. Öğlenden önce onun sırtüstü yatar halini göreceğinden neredeyse emindi.

O aşağıya inmiyorsa o halde kendisi yukarıya çıkardı. Eski bir Yunan halk ezgisini ıslıkla çalmaya başlamıştı. Villaya girmiş merdivenlere yönelmişken cep telefonu titredi. "Novros," diye cevapladı.

"Rose'la görüşmek istiyorum," arayan Lars Vaxborg'du.

Adamın küstah ve aristokrat sesine gereken cevabı verebilmek için alt kattaki ofisine yürüdü. Penceresinin önünde durup muhteşem deniz manzarasına bakıyordu. "Boşandın mı?"

"Aslında Las Vegas'tayım. Evrakları imzaladım. İşlemler başladı, her şey yolunda. Onunla konuşmama izin ver."

"Hayır." Boşanmayı başlatmanın bir anlamı olmadığını her ikisi de biliyordu. Dava sonuçlanana kadar her an iptal etmek mümkündü. Masasının ardında duran sandalyeye oturdu. "Değiş tokuşu yaparken Rose'la konuşabilirsin."

"Kahretsin! Ona dokundun mu yoksa? Söyle bana! Onu öptün mü?"

"Evet," diye cevapladı Xerxes. İçine bir tatmin duygusu yayılmıştı.

"Seni pislik herif!" Vaxborg'un gırtlağından çıkan hırıltılı bir sesti bu. "Başka ne yaptın?"

"Sadece bir öpücük," diye kesti Xerxes, sonra sakince ekledi, "şimdilik."

"Sakın ona dokunma! O benim!"

Xerxes boğuk bir sesle kahkaha attı. "Boşanma işlemlerini tamamla bir an önce. Laetitia'yı bana geri ver. Ev sahibi olarak sorumluluklarını unutmama sebep olacak kadar uzatma işleri. Yoksa seni unutana kadar yatağımda tutarım onu."

"Sakın ona dokunma!" Vaxborg öfke içindeydi. "Aklından bile geçirme!"

Xerxes telefonu kapatmış kendi kendine gülümsüyordu. Kapıdan gelen sesi duyunca başını kaldırdı.

"Duydun mu?"

"Ben... Aşağıya inmiştim..." zorlukla yutkunmuştu. Güzel yüzü gölgelenmişti. "Lars'ı incitmek için benimle yatmayı mı planlıyordun? Beni öpmeyeceğine söz vermiştin, yalandı demek?"

"Hayır, Rose! Dinle beni. "

Elleriyle kulaklarını kapattı. "Sakın açıklamaya çalışma. Sen bir yalancısın," diye bağırıyordu. Geri geri gidiyordu. "Sen de *onun* gibisin!"

Koşarak odadan çıktı.

Bu kadar minyon bir kadın için çok hızlı sayılırdı. Villanın arka kapısından bahçeye çıktığında, havuzun yanından tepeden aşağıya inmeye çalıştığını gördü. Koşup kadını yakaladığında gri bulutlar güneşi kapatmıştı. Rose, kendisini tutan kollardan kaçmak için çırpınıyordu. "Bırak beni," derken nefes nefeseydi. Sırtını taş duvara yasladı. "Bana yalancı demekten vazgeç! Ben sözümü tutarım," diye gürledi. "Her zaman."

"Ama dedin ki ?"

"Vaxborg'a acı vermek istedim. Onu korkutmak istedim. Ancak bu şekilde Laetitia'yı boşayıp servetini geri verir."

Rose karşı koymuyordu artık. Gözlerinden yaşlar boşalıyordu. "Neden onu kurtarmaya çalışıyorsun?" diye fısıldadı. "Senin için nasıl bir anlamı var? Söyle bana!"

"*Sakın kimseye söyleme. Sakın.*" Xerxes, Laetitia'nın gözlerindeki kararlılığı bugün gibi hatırlıyordu. "*Babamı mahvettiğin yetmedi mi? Şimdi de annemi mi öldürmek istiyorsun? Bundan kimseye bahsetmeyeceksin. Bana söz ver.*"

Uzaklardan bir yerlerden gök gürültüsü duyuluyordu. Fırtına yaklaşmıştı. O günü her hatırlayışında midesine bir sancı saplanıyordu.

Kollarında tuttuğu Rose'a baktı. Öyle minyon ve öyle karşı koyulmaz güzelliği vardı ki... Nefesini duyuyordu.

Turkuvaz gözlerine baktı. Dolgun pembe dudakları başını döndürüyordu. Ellerini iki yanına sallayıp yumruk yaptı.

"Yalan söylemedim," dedi yavaşça. "Sen isteyene kadar seni öpmeyeceğim."

Yaklaşan fırtınanın gürültüsü arasında, "Beni baştan çıkarmaya çalışmayacak mısın?"

"Bunu her şeyden çok istiyorum," dedi fısıldar gibi. "Aklımda olan tek şey bu. Ama sana söz veriyorum, seni öpmeyeceğim bile."

Rose derin bir nefes aldı. Yere bakıyordu. "Lars hâlen benimle değiş tokuşu yapacak mı?"

"Küstah adam, seni ikna edebileceğine inanıyor olmalı."

Çenesi oynuyordu şimdi. "Asla," dedi öfkeyle. "Benim büyük bir hata yapmama engel olduğunu biliyorsun. Sözünü de tutuyorsun. Çok kötü bir adam olamazsın."

"Öyleyim ama..." derken sesi tıslar gibi çıkmıştı. "Hem de çok kötüyüm."

"Laetitia'yı kurtarmak için neleri tehlikeye attığını görüyorum," Rose'un sesi çok yumuşaktı. "Bu bencillik olamaz."

"Onu kurtarmak için kendime göre sebeplerim var. Çünkü..."

"Çünkü?"

"Onu koruyacağıma söz verdim."

Rose başını aşağı yukarı salladı. " Ben de bunu demek istemiştim zaten."

Xerxes kahkaha attı. Sözünü tutuyor olmaktan gurur duyardı. Gençken, korku dolu çocukluğunda kendisini terk eden anne ve babasını günün birinde bulacağına yemin etmişti.

"Ben sözümde dururum," dedi sanki çok sıradan bir şey söylermiş gibi. Şimşekler çakmaya başlamıştı. "Bu da beni iyi bir adam yapmaz."

"Laetitia kim, Xerxes. Anlat bana." Rose adama yaklaşıp başını kaldırdı. Siyah gözlerindeki hüznü görebiliyordu şimdi. Kısa bir süre önce ona kızgındı. Oysa şimdi uzanmış kolunu tutuyordu. Bakışları yumuşaktı. "Arkadaşın mı?"

Teninde duran o yumuşak el aklını başından almıştı. Kolundan tutup o minik bedenini keşfetmek istiyordu. Denize doğru baktı.

"Onu seviyor musun?"

Xerxes deniz mavisi gözlere döndü. Gri gökyüzünden ilk yağmur

damlaları düşerken bakışlarını ayıramıyordu.

"Evet," dedi. "Onu seviyorum."

Xerxes bu kadını seviyordu. Bulutlar gökyüzünde değil yüreğinde çarpışıyordu sanki. Yutkunmaya çalıştı. "Sen de bakımını üstlenince, onu kurtarabileceğine inanıyorsun. Uyanacak diyorsun, öyle mi?"

"Evliliği onu ölüme sürükledi," diyebildi. "Bunun gerçek olmasına izin veremem."

Rose, ona bakınca yüreği sızlamıştı. Ne pahasına olursa olsun sevdiği kadını kurtarmaktan başka bir şey düşünmüyordu. Bu gerçek aşk işte, diye düşündü. "Onu gerçekten seviyorsun, değil mi?"

Xerxes sadece yüzüne baktı. Sonra gülmeye başladı. "Benim masallardaki beyaz atlı prens olduğumu düşünmüyorsun değil mi?"

"Değil misin?"

"Sen çok romantiksin." Sanki aşağılamak için söylenmişti. Rose kızardı. "İnsanların içindeki iyiyi görebiliyorum."

"Benim hakkımda yanılıyorsun." Xerxes'in gözleri çakmak çakmak olmuştu. "Öyle şövalyeler yoktur hayatta."

Rose, derin bir nefes aldı. "Bana göre vardır. Bekleyeceğim. Kadere inanıyorum."

Xerxes çirkin bir kahkaha attı. "Kader, aptalların kendilerine söyledikleri kocaman bir yalandır."

Rose bakakalmıştı. "Buna gerçekten inanıyor musun?"

Xerxes, denize doğru döndü. Teselli etmek için, geniş omuzlarına dokunmak üzereyken Rose kendini tuttu. Neden ona dokunmak istemişti? Gerçi karşısındaki insanların duygularını önemserdi, ancak şimdi buna gerek yoktu. Xerxes Novros güçlü ve zengindi. İstediği her kadını elde edebilirdi; etmiş olmalıydı ayrıca. Neden onu teselli etme gereği duyuyordu böyle?

"Kader, aptalların kendilerine söyledikleri kocaman bir yalandır."

Bunun kadar kalbini kıran bir şeyi daha önce duymamıştı.

"Belki de haklısın," dedi usulca. ""Ama hayat, sevdiğin için risk almadığında ve sevilmediğinde anlam ifade etmez."

Xerxes öfkelenmişti. "Ben başarıyı başka şekilde değerlendiririm. Sözümü tutarak."

Rose bunu kabul edemezdi. Kalbindeki bu derin yaranın sebebini öğrenmeye can atıyordu.

"Böylesi bir onur, eğer ortada sevgi yoksa nasıl bir anlam ifade eder?" Bir süre sustu. "Bunu biliyor olman lazım. Laetitia'yı kurtarmaya çalışmanın da sebebi bu. Onu seviyorsun."

Yavaşça kadına doğru döndü. "Böyle mi düşünüyorsun?"

"Öyle değil mi?"

Cevap vermedi. Derin bir nefes alıp konuyu değiştirdi. "Ya planın işlemezse? Ya Lars teklifini kabul etmezse?"

"İşleyecek." Kendinden çok emindi. "İşlemeli."

Bu güçlü adam çok yalnız görünüyordu. Elini uzattı. Bu duygusuna karşı koyamıyordu.

Xerxes kulağının yanından, arkada bir noktaya dikmişti gözlerini. Sonra bir anda Yunanca bir şeyler söylemeye başladı. Rose arkasına döndüğünde kendilerine doğru koşan adamı gördü. Xerxes'in yanına gelip kulağına eğildi.

Xerxes'in gözleri büyümüştü. Göğsü hızla inip kalkmaya başlamıştı. Rose'a döndü. "Gitme zamanı."

"Gitmek mi?" Şaşırmıştı. "Nereye?"

"Hemen."

"Neden?" Olanları anlamaya çalışıyordu.

Xerxes'in o garip gülümsemesi geri gelmişti. "Tropik iklimde denize girmek istiyorum."

Rose duyduklarına inanamıyordu. Denize döndü. "İyi de bu ne?"

"Yağmurlu ve soğuk hava istemiyorum."

"Hava soğuk değil."

"Sıcak da değil." Elini Rose'un omzuna koydu ve gözlerine baktı. "Seni bikinili görmek istiyorum."

"Nerede ?"

Xerxes villaya doğru yürümeye başlamıştı bile. Ne değişmişti böyle?

Arkasından seslendi ama çok uzaklaşmıştı. "Nereye gidersek gidelim senin için bikini giyeceğimi düşünüyorsan, delirmiş olmalısın!"

Öğleden sonra, özel jet Hint Okyanusu'nun berrak sularındaki

bir adaya inmişti.

"Neredeyiz?" Rose, siyah aracın içinde beyaz kumsala ve palmiyelere bakıyordu.

"Maldivlerdeyiz," diye cevapladı.

"Senin kaç tane adan var?"

Xerxes içten bir kahkaha attı.

"Bu benim değil, bir arkadaşımın bu adada bir oteli var. Buradaki kalışımız süresince bizimle olacak bir kâhya gönderdi. Korumalar bir mil aşağıdaki ana kapıdalar."

Elini tuttu. Birlikte özel ve korunaklı kumsaldaki sarı eve doğru yürüdüler. Salonun yüksek ahşap tavanında bir pervane dönmekteydi. Yere kadar inen cam kapıdan kumsaldaki özel bir havuzu ve berrak denizi gördü.

Stavrakis otellerini daha önce duymuştu. Genellikle ünlülerin tatillerini geçirdiği ihtişamlı otellerdi bunlar. Kumsalda, kâhyası ve korumalarıyla böyle özel bir evin geceliğinin on binlerce dolar olduğundan emindi.

Bu ufak yerde birlikte mi kalacaklardı yani?

Xerxes'e dönüp baktı, o anda ev daha da küçük göründü gözüne.

"Televizyon yok," dedi Xerxes. "Umarım sorun olmaz."

"Neden yok? Ne yapacağız?"

"Bir sürü kitap ve dergi getirttim senin için. Kâhya, lezzetli yemekler yapacak. Temizliği de o yapacak ve başka ne istersen söyle. Sen kumsalda oturup güneşin keyfine varacaksın."

Rose şaşkındı. "Demek istediğin buradan ayrılamaz mıyım?"

"Buna ihtiyacın yok."

Aslında demek istediği yakındaki kasabaya gidip ailesine haber göndermek için bir internet kafe veya telefon arayamayacağıydı. Rose etrafına bakındı. Burada bir telefon bile yoktu.

"Beğendin mi?"

Rose etrafına bakındı. "Kesinlikle. Burası harika bir hapishane."

"Bu şekilde görmene üzüldüm."

"Başka nasıl görebilirim ?"

"Bunun bir tatil olduğunu da düşünebilirsin." Koyu kaşları havaya kalkmıştı. Bakışları vücudunda dolanmaktaydı. "Yunanistan'da

bavul hazırlamaya vakit bulamadık. Dolabında yeni giysiler var."

Yana açılan kapıları ittirip yatak odasına girdi. Dolaba doğru yürüdü, kapaklarını açtı. Rose dolaba bakınca sadece bikiniler, plaj kıyafeti, kısacık şortlar ve pamuk/dantel karışımı üstler olduğunu görünce öfkelendi. "Diğerleri nerede?"

"Hay Allah. Sadece bikini mi hazırlamışlar," derken oldukça masum görünüyordu.

Dolabın diğer tarafında erkek tişörtleri ve şortları vardı. Rose bunu fark edince kalbi sıkıştı. "Senin kıyafetlerin neden benim dolabımda duruyor?"

Xerxes bir adım atınca çok yaklaşmışlardı. Birbirlerine değmeseler de Rose, adamın sıcaklığını hissedebiliyordu. "Burası balayı evi. Bir yatak odası var. Haliyle de bir yatak..."

Balayı evi.

"Ya..." Dudakları kurumuştu aniden. "Ben salonda yatarım o halde."

Xerxes kadına döndü. "Sen yatakta yatacaksın."

"Bu adil olmaz." Rose, bir yandan kendisini kaçıranın zorluklarla da baş etmesi gerektiğini düşünüyordu. Kendisine dokunmayacağına söz vermişti. Ona inanmaya başlamıştı.

Tereddüt içindeydi. "Belki de..."

"Hayır," diye kestirip attı. Xerxes, aklından geçenleri okumuştu sanki. "Sana dokunmayacağıma söz vermişken sana yakın olmak istemiyorum. Tabii bana eziyet etmek istiyorsan o zaman başka."

Bakışlarını alamıyordu. Nefes almayı da unutmuş gibiydi. "Biraz eziyet etmek fena olmaz," derken gülümsedi.

"Efendim," diye içeriye giren korumanın sesiyle irkildiler. Xerxes başıyla işaret etti. "Bir süreliğine seni yalmz bırakacağım."

"Daha yeni gelmiştik!"

"Acil bir işim var. Gecikmem." Yanağım okşadı. "Akşam yemeğini kumsalda yiyeceğiz."

Rose ellerini yumruk yapmış halde adamın arkasından bakakaldı. Bu kadar güzel bir yerde yalnız başına olmayı garipsedi. Evin arkasındaki bahçede gezindi bir süre. Bahçenin gerisinde iki tane kocaman gül ağacı görünce şaşkınlığı daha da arttı.

Pembe katmerli güller. Xerxes'in en sevdiği çiçeklerdi. Ağaçtan sarkıyorlardı. Yunanistan'dan binlerce mil uzakta, Hint Okyanusu'ndaki bir adada görmeyi hiç beklememişti. Dönüp eve doğru yürümeye başladığı sırada aklına bir fikir geldi.

Ağacın yanına gidip pembe tomurcuklardan birisini gözüne kestirdi. Dikenlerine dikkat ederek koparttı. Eve döndüğünde modern mutfakta bulduğu bir vazoya özenle gülü yerleştirdi.

Günün geri kalanını güneşte kitap okuyarak geçirdi. Lüksün ortasında yalnızdı. Kâhyanın hazırladığı çok lezzetli bir öğle yemeği yemişti. Okuduğu roman da çok heyecanlıydı. Bu billur suyun tazeleyici etkisini de yabana atamazdı. Kaçırılmamış olsa, bu ortamda keyifli zaman geçiriyor olması gerekirdi. Ama öyle değildi işte. Eksik bir şey vardı. Veya *birisi.*

Kendine geldi. Xerxes'i özlüyor olamazdı. Kendisini kaçıran oydu! Saçmalıyordu.

Buraya gelirken uçakta uzun uzun konuşmuşlardı. Xerxes yanına oturmuş, Yunan mutfağını anlatmış, ailesi ve büyüdüğü kasaba hakkında samimi sorular sormuştu.

Önce kısa cevaplar vermişti adama. Kısa ve kesik konuşmuştu. Sonra bu ilgiden garip bir şekilde... *Keyif almıştı.*

Beyaz deri koltukta sıcaklığını hissetmek içini ısıtmıştı. Gözlerine her bakışında başı dönmüştü.

Onu düşünmek istemiyordu artık. İyi de neden onun en sevdiği çiçeği hemen fark etmişti? O da yetmezmiş gibi bir de eve getirip suya koymuştu çiçeği.

Başını kaldırdığında iri yarı kâhyanın kumsala masa taşıdığını gördü. Oturduğu geniş koltuktan kalkıp yürümeye başladı. "Hey! Sana yardım edebilir miyim?"

Rose'dan sadece birkaç yaş büyük görünen kadın başını iki yana salladı. Gözlerinden yaşlar süzülecek gibi görünüyordu.

"Gerçekten mi? Lütfen Bayan Vadi, izin verin."

"Hayır," derken kâhya kadının gözlerinden yaşlar dökülmeye başlamıştı. Birkaç dakika içinde Rose kadının altı ay önce kocasının öldüğünü ve evde yalnız bıraktığı sekiz yaşındaki kızının hastalandığını ve onun için endişelendiğini öğrenmişti.

"Bu işi kaybedemem, hanımım," diye içini çekiyordu şimdi. Gözleri korku doluydu. "Yoksa evim dağılır."

"Eve git!" dedi Rose. Kendisi de ağlıyordu.

"Gidemem."

"Bay Novros bunu asla öğrenmeyecek." Kadın tereddüt edince Rose kolunu tuttu. "Lütfen, bu çok ufak bir şey," diye fısıldadı. "Ben de ailemden uzaktayım. İzin ver hiç olmazsa sana yardımı edebileyim."

Kâhya sonunda ikna olmuştu. Yemeği nasıl yapacağı konusunda bilgileri aktardı. Rose, yarım saat sonra kendisini mutfakta bulduğunda kadının anlattıklarını hatırlamadığını fark etti. Birkaç başarısız denemeden sonra uğraşmaktan vazgeçti. Kendi bildiği bir yemeği yapacaktı. Makarna kaynamaya başlamıştı. Dışarıya çıkıp kumsaldaki masayı hazırladı.

Batmakta olan güneşin turuncu pembeliğini seyretti bir süreliğine. Xerxes'in her an için gelebileceğinin farkına varınca eve döndü. Duş alıp saçını fırçaladı. İyi de ne giyecekti? Dolabı açtı. Belki Xerxes'in şortu ve tişörtünü alabilirdi. Ama bu uygun olmazdı. Bunu ancak sevgililer yapar, diye düşündü. Bu mümkün değildi.

Pembe bikini ve ona uygun iki plaj giysisini üst üste giymeye karar verdi. Aynadaki görüntüsüne bakarken gülümsüyordu. Bunu iyi akıl etmişti. Üst üste giyilen kıyafetler vücudunu saklamaya yardım etmişti. Bu ona iyi bir ders olacaktı!

Yemeği kapaklı tabakla taşırken dönüp vazodaki gülü aldı. Masanın ortasında oldukça zarif görünüyordu. Masa da hazır olduğuna göre gün batımı keyfine devamı edebileceğini düşündü.

Xerxes omzunu dürtünce sıçradı. Kollarını masaya dayayıp uyuyakaldığını fark etti. Hava iyice kararmıştı. Güneşin son ışıklarının ardında adamın üzerindeki tozu fark etti. Birkaç saat önceki keyifli havasından eser kalmamıştı.

"Ne oldu?" diye sordu. "Sorun ne?"

"Boş ver," dedi kararlı bir sesle. Yanındaki sandalyeye oturmuştu bu arada.

"Nerede kaldın?"

Cevap vermedi. Masada duran gülü görünce, "Bu nereden çıktı?"

diye sordu.

Rose dudaklarını ısırdı. Yoksa kâhyayı eve göndermekle hata mı etmişti. "Neden soruyorsun?"

"Gül," derken kadının yüzüne baktı. "Bu adalarda sıkça yetiştiğini biliyorum. Ancak bu adadakiler beni tanımaz. Tesadüf mü yoksa sen mi istedin?"

Yanakları kızarmıştı. "Bahçedeydi. Burada gül görünce şaşırdım, seveceğini düşünmüştüm. Hepsi bu."

"Teşekkür ederim."

Uzanıp vazodaki gülü aldı. Rose'un kulağına takıp yanağından öptü. Eli de kulağından yanağına doğru hareketlenmiş, okşuyordu. Gece ılık olmasına karşın Rose ürperdi.

"Geciktiğim için üzgünüm," dedi yumuşak bir tonda. Masada duran gümüş kapaklı tabağa baktı. Yemek soğumuş olmalı. Sesinde bir pişmanlık vardı. "Kâhyanın hazırladığı yerel Maldiv yemeğinden tatmak için sabırsızlanıyordum hâlbuki. Nikos bu kadının Hint, Asya ve Orta doğu karışımı mutfakta çok başarılı olduğunu söylemişti. Haydi başlayalım. "

Gümüş kapağı heyecanla açtı. Gördüğüne şaşırmıştı. "Spagetti bolonez mi?" Sandalyesine yaslanmıştı.

"Spagetti çok lezzetli olur," diye ikna etmeye çalıştı. "Ayrıca makarnası da özel. Servis yapayım mı?"

Rose, her iki tabağa da servis yaptıktan sonra soğuk makarnaya baktı. Bulduğu malzemeleri kullanmıştı. Bir de bolca baharat eklemişti. Kimse iyi bir aşçı olduğunu iddia edemezdi. Ancak spagetti kadar basit bir yemeği de berbat etmiş olamayacağına inanıyordu. Ama berbattı. Öncelikle soğumuştu. Lezzeti de yoktu. Ağzına aldığı lokmayı zorlukla yutmaya çalıştı.

Xerxes'in de durumu farklı değildi. Aldığı lokmayı peçetesine çıkartmıştı. "Kahya sarhoş mu oldu, yoksa bu bir şaka mı? Şikayet edeceğim."

"Hayır!" Rose bileğinden tutmuştu. Yalvaran gözlerle bakıyordu. "Onun hatası değil. Ben yaptım!"

Ne olduğunu anlamıyordu. "Ne?"

"Bayan Vadi'yi ben eve gönderdim. Yemeği de ben yapmak is-

tedim." Rose'un gözleri dolmuştu. "Sakın bunu kimseye söyleme. Bunu duyarlarsa onu işten atarlar. Yemeği berbat eden benim."

"Eve mi gönderdin? Neden?"

"Konuşuyorduk... Kocası yeni ölmüş. Küçük kızı da evde hastaymış. Yardıma ihtiyacı vardı," burnunu çekmeye başlamıştı, "Ben de ona yardım ettim."

Xerxes hayretler içindeydi. "Onunla konuştun *mu*?" Şaşkınlıktan gözleri kocaman olmuştu. "On yıldır benimle çalışan elemanlarım var ve onların özel hayatlarıyla ilgili en ufak bir şey bilmem ben."

"Yazık."

"Bu benim tercihim." Kendine gelmeye çalışıyordu. "Kumsalda uzanmak varken neden onun işini sen yapasın? Onun sorumluluğu bu. Senin değil."

"Küçük kızının yanında olmak istiyordu, ona yardım etmem gerekiyordu," diye fısıldadı. Başını kaldırıp gözlerine baktı. "Benim de tek istediğim annemle konuşabilmek."

Derin bir sessizlik hüküm sürdü aralarında.

"Bunu göze alamam," dedi Xerxes kısık bir ses tonuyla. "Annenle konuşursan polisi arayacaktır. Bu da düğünden kaçırılan gelin haberinin manşetlerde yer alması anlamına gelir."

"Ya sana polisi aramayacağına söz verirse?" dedi ısrarla.

Xerxes gözlerini kaçırdı. "Üzgünüm."

"Her neyse, Bayan Vadi'yi ailesinin yanında olması için evine gönderdim. Madem ben ailemle olamıyorum, en azından ona destek olmam gerekir."

"Halen anlamıyorum."

"Senin bir ailen yok mu?"

Xerxes şaşırmıştı. "Senin bahsettiğin gibi bir ailem yok."

"Kardeşlerin?"

"Tek çocuktum."

"Annen?"

"Öldü."

"Baban?"

"Yok."

"Bu çok fena," dedi Rose, şefkat dolu sesiyle. "Çok üzgünüm,"

derken uzanıp masada duran elini tuttu.

Xerxes öylece oturdu. Sonrasındaysa elini çekti. "Dur, tahmin edeyim," dedi alaycı bir tonda. "Büyük bir evde büyüdün, sen okuldan gelirken annen sana kurabiye pişirmiş olurdu. Baban da sana bisiklete binmeyi öğretti."

"Evet," diye sakin bir ifadeyle cevapladı.

"Masal gibi bir hayatın olmuş senin."

Bu da ne demekti şimdi? Masal gibi?

Ayağa kalkıp, Rose'u elinden çekti. "Gel bakalım, bu defa ben yemek yapacağım."

İçeri girdiklerinde önce ışıkları yaktı.

"Yardım edeyim ?" diye sordu.

"Kesinlikle olmaz." Elinde tuttuğu bıçakla masayı işaret etti. "Sen buraya oturuyorsun."

Xerxes'in maharetli elleriyle iki tane hindili sandviç yapmasını seyretti. Yanına da egzotik meyvelerden soyup dilimlemişti. Tabaklarını mutfak masasına koyduktan sonra Rose'a bir şişe yerli bira uzatıp yanındaki sandalyeye oturdu. Kendi şişesini kadının elindeki şişeye vurup, "Afiyet olsun," dedi.

Sandviç çok lezzetliydi. Rose bir yandan sessizce yemeğini yiyor bir yandan da düşünüyordu.

Masal gibi hayatın olmuş senin.

Yakışıklı baronla ihtişamlı bir şatoda evlenmenin masal gibi olduğunu düşünmüştü. Aslında kendi hayatı masal gibiydi.

Sevdiği bir ailesi ve arkadaşları vardı. Kendine ait bir dairesi vardı. Büyüdüğü kasabadan sadece bir saat uzakta yaşıyordu. Faturalarını ödeyebiliyordu. Tamam, bunun için iki işte birden çalışması gerekmişti ama sonunda başarmıştı işte. Arabası her zaman çalışmasa da idare ederdi. Sonuçta, mutlu bir çocukluğu ve mutlu bir hayatı olmuştu.

"Haklısın," diye söz girdi. "Ailem hakkında. Gerçekten bir masal gibiydi."

Xerxes sandviçini bitirip, birasından bir yudum aldıktan sonra Rose'un yüzüne baktı. "Senin gibi bir kadın, mutlu olmak için doğar ancak."

Rose'un nefes alışları sıklaşmıştı. Xerxes'in bakışlarının dudaklarına indiğini görünce bir sıcaklık bastı üzerini. Yoksa öpecek miydi?

"Daha önce senin gibi bir kadınla karşılaşmadım," derken ses tonu farklılaşmıştı. Yumuşak dokunuşlarla çıplak kolunu okşuyordu. "Sana hayran olmamak imkânsız."

Gecenin gizemli karanlığı, ay ışığı ve yanında oturan bu yakışıklı adam başını döndürmüştü.

Dudaklarını istem dışı yalamaya başlamıştı. Öperse kendisini kollarına teslim edecek miydi? *Yatağına girecek miydi?*

Tabağına baktı. "Bitirdin mi?"

Cevap verecek gücü bulamadı kendisinde.

Xerxes gülümsedi. Elini tuttu. "Gel." Salona götürüp kanepeye oturttu. Mutfağa dönüp elinde bir tepsiyle geri geldi. Yabani çilekleri flüt kadehe doldurmasını seyretti. Sonra bir şişe şampanya açıp kadehe doldurmasını...

"Burada ne oluyor?" diyebildi güçlükle.

"Telafi etmeye çalışıyorum."

"Neyi?"

"Düğün geceni mahvettim." Kadehi almadığını görünce, eline verdikten sonra kendi güçlü eliyle kadını kadehi tutmaya zorladı. "Bu gece telafi edeceğim."

"Nasıl?" diyebilmişti sonunda.

Xerxes geriye çekildi. Rose'un karnında kelebekler uçuşuyordu. Eline tutuşturulmuş kadehi kaldırdı. Çilek kokusunun lezzetlendirdiği şampanyadan büyük bir yudum aldı. Bu sadece kelebek hareketinin çoğalmasına sebep olmuştu. Xerxes karanlık bakışlarını üzerinden ayırmadan kadehini yeniden doldurdu.

Salonda kadını yalnız bırakıp banyoya geçti. İki kişilik küvetin suyunu açtı. Banyo köpüğü de koyduktan sonra salona gelip, "Hazır işte," diye fısıldadı.

Elinden tutup Rose'u banyoya götürdü. Kadehi halen elindeydi. Nasıl olduysa dolmuştu gene. Küvetin hemen arkasındaki büyük pencereden deniz görünüyordu. Banyoda sıcak suyla birlikte buharlaşan egzotik kokular başını daha da döndürmüştü.

Üzerindeki plaj kıyafetlerinin kuşağını açtığını fark ettiğinde sıcak eli belindeydi. Giysiler üzerinden kayıp gitmişlerdi.

Xerxes'in hayran bakışları üzerindeydi. Üzerindeki açık pembe bikiniyle yarı çıplak karşısında duruyordu. Bu bakışlar karşısında bedeni terlemeye başladı. Göğüslerinin arası nemlenmişti. Neden bu kadar güçsüzdü bu adamın karşısında? Her şeyini alt üst ediyordu.

Gülümsedi. "Bikinini çıkar," diye fısıldadı.

Hiç bir şey düşünemeden elini sırtına götürüp bağını çözmek üzereyken ne yaptığının farkına vardı.

"Yapamam," dedi. "Sen bana bakarken bunu yapamam."

"O halde ben arkamı dönerim."

Arkasını dönünce güçlü kaslarından gözünü alamamıştı. Dar kalçaları geniş omuzlarıyla çekici bir tezat oluşturmaktaydı.

"Tamam mı?" diye sordu.

Başının dönmesi hızlanmıştı. Sarhoş mu oluyordu yoksa? Buradan gidebilirdi. Yatak odasına gidip kapısını kapatabilirdi. Bunları istemediğini Xerxes'e söyleyebilirdi. Yapacağı en akıllıca şey bu olurdu şimdi.

Ama akıllı olmak istemiyordu artık. Yirmi dokuz yıldır prensini bekliyordu. Sonsuza kadar seveceği adamı beklemişti.

İyi de ya yoksa böyle bir adam? Ya prens yoksa? Xerxes böyle söylememiş miydi? Ya bütün gençliğini olmayacak bir saçmalığı bekleyerek heba ettiyse? Yalnız kız olmaktan sıkılmıştı artık. Hep beklemekle geçmişti ömrü. Cam tabutta prensini beklemekten başka ne yapmıştı?

Rose, içini çekti. Ailesindeki herkesin yaşama şansı bulduğu romantik beraberliği yakalamamış olsa da en azından eğlenebilirdi artık. Risk alacaktı. Hem de ne olursa olsun.

Yavaşça bikinisini üstünü açtı. Yere düşen kumaş parçasımn sesi duyuldu. Küvete girip köpüklerin yumuşak dokunuşlarına teslim oldu. Gözlerini kapattı. Nefesini tutup suyun içine girdi.

Sudan çıktığında kendisini izleyen bir çift gözle karşılaştı. Dikleşmiş pembe göğüs uçlarındaydı bakışlar. Telaşla kendini köpüklerin içine bıraktı yeniden.

"Arkanı dönmüştün!" diye karşı çıktı.

Xerxes gülüyordu. "Geri dönmem dememiştim ama." Küvetin kenarına oturup kadını incelemeye devam etti. "Çok güzelsin," diye fısıldadı. Çıplak omzunu okşamaya başlamıştı. "Bugüne kadar gördüğüm en muhteşem kadınsın."

Rose, kızarmıştı. "Çok içmiş olmalısın."

"Ben şampanya içmedim."

Buna inanamıyordu. O halde koca şişeyi kim bitirmiş olabilirdi? Başı döndü.

"Beni... Yoksa?"

"Ne?"

"Sarhoş etmeye mi çalışıyorsun?"

Xerxes arzu dolu gözlerle bakıyordu. "Bunu neden yapayım?" Omzunu okşamayı sürdürdü. Şimdi kadına çok yaklaşmıştı.

Rose'un dudakları aralık, gözleri neredeyse kapalıydı. Öpmesini arzuluyordu.

"Arkanı dön," diye emretti Xerxes. Sırtında dolaşan eller de aynı şeyi emrediyordu. Karşı koyamadı. Yumuşak dairesel hareketlerle boynunu ve omuzlarına masaj yapıyordu. Gözlerini kapattı. Cennette olmalıydı. Bu çok...

Tehlikeliydi.

"Bütün bunları seni baştan çıkartmak için yaptığımı mı düşünüyorsun?"

Başka bir kadını sevdiğini itiraf etmiş bu adama teslim mi olacaktı yoksa? Hem de onu almak için kaçırmıştı kendisini.

"Kulağa saçma geldiğinin farkındayım."

"Haklısın," derken masaj yapmaya devam ediyordu. "Seni baştan çıkaracağım."

Rose'un gözleri açılmıştı. Dokunuşları, zevkin doruğuna çıkmasına sebep oluyordu. Gücünü hissediyordu. Kuvvetini...

Xerxes eğilince nefesini boynunda hissetmişti. "Seni istiyorum," dediğindeyse, dudaklarının teması kadının bedeninin titremesine sebep olmuştu. "Seni kazanmak için her şeyi göze alırım."

Dünya dönüyordu etrafında. Xerxes'in kendisi için hazırladığı sıcak suyun içinde uzanmış; bedeni, okşayışlarının esiri olmuştu. Şampanyanın da etkisiyle göz kapakları ağırlaşmıştı. Kendisini kucakla-

masını bekliyordu artık.

Öpecekti... Değil mi?

"Seni çok arzuluyorum, Rose," diye fısıldadı. Sonra derin bir nefes aldı. "Ama benden iyisine layıksın sen..."

Rose şaşkınlık içinde geri dönmüştü. Bu hareketiyle küvetten köpükler ve su yere taşmıştı. Arkasına bile bakmadan giden adamın ardından bakakalmıştı.

~ YEDİNCİ BÖLÜM ~

AMA benden iyisine layıksın sen!

Xerxes, ertesi sabah bahçedeki hamakta açtı gözlerini. Yalnız ve dışarıda yatmaktan bütün vücudu ağrıyordu. Yaptığına inanamıyordu. *Neredeyse ona sahip olacaktı.* Çıplak ve arzu doluyken onu bırakmıştı. O diri bedeni öylece bırakmıştı.

Neredeyse ona sahip olacaktı. Ama söz vermişti bir kere. Kendisinden *öpmesini* isteyene kadar ona dokunamazdı. Belki düşündüğünden uzun sürecekti buna ulaşması. Ama bunu sonunda başaracaktı, ödülü büyük olacaktı.

Onu küvetin içinde bırakırken canı yanmıştı. Tek bir kelime bile edememişti. Üzerindeki tozdan kurtulmak için denize atlamıştı. Hem üzerindeki tozdan hem de ihtirasın yakıcılığından kurtulmak istemişti bu şekilde.

Ama benden iyisine layıksın sen...!

Parmaklarını saçlarının arasında gezdirip sızlayan ensesini ovaladı. Bütün gece dışarıda kalmıştı. Neden elinden uçup gitmesine izin vermişti sanki? Neden ona *merhamet* gösteriyordu?

"Kadere inanıyorum..." Sesi kulağında yankılanıyordu. Gözlerinin o derin maviliğini unutamıyordu.

Uykusuzluktan beyni oyun oynuyor olmalıydı!

Daha dün Maldivler'e geldiğinde ne kadar iyi hissediyordu kendisini. Hele korumasının Laetitia'nın burada görüldüğünü söylemesinden sonra neredeyse ayakları yerden kesilmişti. Kendisi Laetitia'yı bulursa Vaxborg'la anlaşmasına gerek olmazdı. Laetitia iyileşip kendisi boşardı onu. Sonrasında Xerxes, Rose'u geri vermek zorunda kalmayacaktı.

Bu ihbar da yanlış çıkmıştı. Umut etmekten başka şeyler de yapması gerekiyordu. Adanın diğer tarafındaki çorak arazideki kulübeye ulaşmak çok kolay olmamıştı. Komşularla konuşunca, bir süre Laetitia'ya çok benzeyen bir kadının gerçekten orada kaldığını öğrenmişti. Ancak iki gün önce gitmişti. Nereye gittiğiniyse bilen kimse yoktu. İngilizce tek kelime dahi bilmeyen, ona bakan yaşlı kadın hasta bakımıyla ilgili en ufak bir şey bilmiyordu. Kadına nakit ödeme yapılmıştı. Sürekli uyuyan kadının iyi olduğunu söylemişti. Sadece bunları öğrenebilmişti. Balayı evine geri dönerken öfkeliydi. Vaxborg'dan daha çok kendine kızıyordu.

Neden Laetitia'ya ulaşamıyordu? Onu neden kurtaramıyordu ve neden hep başarısız oluyordu?

Dönüşünde, Rose'u kumsaldaki masada öylece uyur görünce öfkesini ve yorgunluğunu nasıl gidereceğini bildiğini düşünmüştü. Hem intikamını almış olacaktı hem de keyif alacaktı ikisi bir arada olacaktı.

Ama hemen orada olmayacaktı bu, gücün Rose'a geçmesini sağlayacaktı. Güç, en etkili afrodizyaktı. Bunu kullanacaktı.

Tabii onu öylece bırakmasaydı.

Neden yapmıştı bunu? Alnını ovuşturdu. Yoksa ondan hoşlanıyor muydu? Kalbi yumuşak olduğu için mi ona bunu yapamamıştı? Yoksa ona *hayran* olduğu için mi?

Güzelliği gözlerinin önündeydi. Gözlerini kıstı. Bir sonrakinde acımasız davranacaktı.

"Bütün gece burada mı uyudun?"

Utangaç sesin geldiği yöne dönünce Rose'un hemen yanı başında olduğunu gördü. Beyaz pamuklu bir plaj giysisi ve sandaletler giymişti. Teni güneşten renk değiştirmişti. Dalgalı sarı saçları omuzları-

na dökülüyordu. Çok genç görünüyordu.

"Evet," diye kestirip attı.

"Salondaki kanepede uyuyabilirdin. Ben adam yemem."

"Belki ben yerim."

"Senden korkmuyorum."

O parlak gülümsemesi gene yüreğini yakıyordu. Rose kendisi için *endişeleniyordu.*

Bu düşünceyi aklından uzaklaştırmak için hızla hamaktan inmeye çalışınca düşer gibi oldu.

"İyi misin?"

"Evet."

"Dün gece neden gittin?"

Xerxes bu konuyu konuşmak istemiyordu. "Senin iyiliğin için."

"Ne?"

"Beni rahat bırak. Bensiz daha iyi uyumuş olmalısın."

Rose donmuştu. "Hayır," dedi yavaşça. "Yanlış düşünüyorsun. Hiç uyumadım."

Xerxes kadının melek yüzüne bakmak istemiyordu.

"Hep seni düşündüm."

Her ikisi de bakışlarını alamıyordu. Onu çok arzuluyordu. Canı yanmaya başlamıştı gene. Tek düşündüğü o'ydu.

Orada kumsala yatırıp ona sahip olmak istiyordu. Üzerindeki beyaz pamuklu şeyi yırtıp atmak istiyordu. Bedeninin her yerinin tadına bakmak istiyordu. İçini doldurmak, hayatına giren diğer erkekleri unutturmak istiyordu.

Önceki gün giydiği pantolon ve tişört vardı üzerinde. Ellerini birbirine kenetledi. Sanki öpmek için duyduğu dayanılmaz arzuyu dizginler gibiydi bu haliyle.

"Neden beni düşündün?"

"Bencil ve acımasızmışsın gibi davranmaya çalışıyorsun." Sesi çok yumuşaktı. "Hâlbuki seni düşündükçe tek bir sonuca varıyorum: Sen iyi bir adamsın."

Xerxes kahkahalarla güldü. Tok sesi gök gürültüsünü andırıyordu. "Ben iyi değilim." Kadını omuzlarından tutup gözlerine baktı. "Ama sen... İyi olan sensin."

Rose'un yüzü kızarmıştı gene. "Ben iyi sayılmam. Senin yatağına, yani kanepeye yatmana bile engel oldum."

Utanmıştı. Bu balayı evini kendisini baştan çıkarmak için Xerxes kasıtlı ayarlamış olamazdı.

"Üzülme!" Üzerinde artık tozdan eser yoktu. Sadece kurumuş deniz suyunun izleri duruyordu. "Yıldızların altında olmak çok iyi geldi."

Rose, dudaklarını ısırıyordu. "Kendimi kötü hissediyorum. Bundan böyle dışarıda uyuma. Anlaştık mı? İçeri gel. Sana kahvaltı hazırladım."

"Sen mi?" Durdu, düşünüyordu. "Bu bir ödül mü yoksa ceza mı?"

"Yemek yapmayı biliyorum!" derken dilini dışarıya çıkarttı. "Spagettide benim suçum yok. Buranın yerli makarnası farklıymış."

"Bana güvenmekte kararlı mısın?"

"Evde yalnız kalmaktan mı bahsediyorsun?" Gözleri kocaman olmuştu. Başını sallarken yanakları pembeleşmişti gene.

"Nasıl emin oluyorsun?"

"Hissediyorum. Ayrıca" -muzip bir ifadeyle gülümsedi- " bana söz verdin."

Dönüp eve doğru yürüdü. Xerxes de arkasından takip ederken, önünde salınan ince ve zarif bedeni izlemenin keyfini çıkarıyordu. Biraz olsun dolgunlaşmıştı. Onu yedirmeye devam etmeliydi. O anda Rose'un bebeğine hamile olduğu görüntüsünü hayal etti.

Aman Tanrım. Nefesi kesilmişti. Neredeyse yığılacaktı. Nasıl bir delilik haliydi bu?

"Buradan," diye seslendi.

Eve doğru hızlı adımlarla yürümeye başladı yeniden. Evin içine girdiğinde, yeni silinmiş yerin temizlik kokusunu fark etmeden yatak odasından geçip arka bahçeye çıktı.

Bahçenin bu tarafı halen daha gölgeydi. İki kişilik kahvaltı masası hazırlamıştı. Tereyağı sürülmüş kızarmış ekmekler ve özenle dilimlenmiş meyve vardı masada.

"Gördün mü? Yemek yapabiliyormuşum."

"Meyve ve kızarmış ekmek?"

"Bayan Vadi'ye kızı iyileşene kadar evde kalmasını söyledim."

"Sorun olmaz, değil mi? Bunları yapmayı biliyorum." Kahkahalarla gülmeye başladı. "Harika bir aşçı olmadığımın farkındayım. Temizlikte daha iyiyimdir. Ev fena görünmüyor, değil mi?"

Xerxes, evin içine girdiğinde burnuna çarpan temizlik kokusunu hatırladı. Fark etmemişti. Personelini çalışırken görmediğinden sadece sonuçlara alışkındı. Bütün bunların arkasında olan emeği fark etmemişti daha önce. Kadının yüzüne baktı.

"Tatil anlayışın bu mu?" Alnına düşmüş saçına uzanıp kulağının arkasına ittirdi. "Senin gibi birisini tanımadım ben. İnsanlara olan özenin, başkalarının hayatını iyileştirmek için uğraşın, çok farklı. Hiç kendini düşünmüyorsun. Çok farklısın."

Derin bir nefes aldı. Başını eğdi. "Farklı değiliz."

Hemen savunmaya geçmesine alışmıştı artık. Gülmemek için kendisini zor tuttu. Ruhunda iyi bir şeyler olduğuna nasıl inanıyordu bu kadın?

Rose, elini kaldırıp sakallı yanağını okşadı. "Sen iyi bir adamsın. Bunu biliyorum." Bakışları da sesi gibi yumuşaktı. "Neden bunu yapıyorsun, Xerxes? Neden kalpsizmişsin gibi davranıyorsun?"

Bu dokunuş tenini yakıyordu. Daha fazla dayanamayacaktı. Başını çevirdi.

Rose şaşkındı. Xerxes de...

Bedeni hiç beklemediği şekilde böyle bir tepki vermişti. Önceki gece olduğu gibiydi gene.

Xerxes Novros, dünyanın en zengin adamlarına kafa tutarken bu güzel kadının karşısında çaresiz kalıyordu.

"Pardon," diye mırıldandı. "Duş alsam iyi olacak." Kahvaltı masasına baktı. Bütün bu hazırlığı yapmak için gün ışırken kalkmış olmalıydı.

"Hemen dönerim," dedi.

Banyoya koşup sıcak suyun altına girdi. Ama gene de sakinleyememişti. Suyu soğuğa çevirdi. Bu da içindeki ateşi söndürmeye yetmemişti.

Hayatında ilk defa böyle temiz kalpli bir kadınla karşılaşmıştı. Hasta çocuğunun yanına gönderebilmek için kâhyanın işlerini üstle-

nen, sabaha kadar kendisini düşünen bu kadın nereden çıkmıştı?

Xerxes, bunları yapmazdı. Tanıdıkları içinde de bunları yapacak birisini tanımıyordu. Kâhyanın ya yalan söylediğini veya bunun kendi sorunu olmadığını düşünürdü.

Rose ise hemen inanmıştı. *Evet, yardım ederim. Çocuk mu hasta? İşini ben yaparım. Sen kızının yanına git!*

Mermer duvara yaslandı. Suyu kapattı. Üzerine haki şort ve siyah tişört giydi. Bahçede oturan Rose'a baktı. Açtı...

İyi de böyle iyi bir ruhu olan bir kadını nasıl oyuna getirebilirdi. Herkesin içinde iyi bir şeyler olduğuna inanıyordu bir de...

Nasıl olsa masum bir bakire değil, diye kendine tekrarladı. Onun da unutamayacağı bir zevk olabilirdi. Dolayısıyla o da pişmanlık duymazdı.

Ama pişmanlık duyacağından emindi. Rose gibi bir kadının yatağına girmek kolay olmamalıydı. Sadece bedeniyle değil ruhuyla da beraber olurdu bu kadın büyük olasılıkla.

Onu istiyordu. Belki günlerce beraber olacaklardı. Belki de daha uzun. Ondan uzak kalmayı nasıl becerecekti? Arzusu çok kuvvetliydi.

Bahçeye çıktığında Rose gülümsedi. "Açlıktan ölüyor olmalısın." Sandalyeyi işaret etti. "Çay mı kahve mi?"

Xerxes sandalyeye çöker gibi oturdu.

"Kahve."

"Süt ?"

"Sade," derken konuşmak istemediğini anlatmaya çalışıyordu.

Porselen fincana doldurduğu kahveden büyük bir yudum aldı. Sıcak sıvı dilini yakmıştı. Bunun gibi acılarla nasıl baş edeceğini biliyordu. Bilmediği tek şey ona olan arzusuyla nasıl baş edeceğiydi.

Rose öksürüp boğazını temizledi. "Üzgünüm."

"Neden?"

"Dün gece seni yatağında yatırmadığım için."

Suçluydu ama onun düşündüğü gibi değildi suçluluğu... Kahvesini bitirdikten sonra Rose'a fincanını uzattı. Bu şekilde davranmasının kaba olacağını düşünüp, "Alabilir miyim?" diye ekledi.

Bu kadın öyle bir kadındı ki, her erkek onun için koşa koşa eve

gelirdi. Evi *yuvaya* çeviren bir kadındı bu.

Tanrı aşkına! Neler düşünüyordu? Önce onu hamile hayal etmişti, şimdi de onun için eve gelmeyi hayal ediyordu. Dilini yakan kahveden bir yudum daha aldı.

"Ekmeğine reçel ister misin?"

"Hayır," dedikten sonra kendisine en yakın duran dilimi alıp bir kurt gibi ağzına attı. Tadım almak umurunda değildi.

Aralarında derin bir sessizlik vardı. Martıların sesi duyuluyordu.

"Evet," diye sessizliği bölen Rose oldu. "Lars'dan haber var mı?"

"Hayır." Rose'u kendi elleriyle o pisliğe teslim edeceği aklına gelince öfkesi büyüdü. Laetitia'yı bulmayı becerememişti. Ya çok geç ya da çok yavaştı. Sonuçta bu değiş tokuş gerçekleşecekti.

Rose'u bir başka adama teslim etmek düşüncesiyle kendini kaybediyordu. Duvarı yumruklamak istiyordu. Onun yerine bir dilim tereyağlı kızarmış ekmek alıp ağzına tıkıştırdı.

"Çok açıkmışsın," dedi Rose.

Xerxes ağzını elinin tersiyle silip Rose'a baktı. Kuğu gibi boynu vardı. Dolgun göğüsleri, ince beli çok etkileyiciydi. Bu kadar mesafeden kokusunu da alabiliyordu. Çiçek ve günışığı gibiydi kokusu. Saçları uzun, sarı ve dalgalıydı. Doğaldı. Sanki yeni sevişmiş gibi görünüyordu.

Sanki duşa girmemiş, Rose'la sevişmişti.

Böylesi bir kadını baştan çıkaramazdı. Ona bunu yapamazdı. Hayatında bir kez olsun doğru düşündüğü şeyi yapacaktı. Seviştikten sonra onu bir oyuncakmış gibi Vaxborg'a veremezdi. Buna karşı koymalıydı. Bütün bu düşünceler bedeninin arzuyla gerilmesine neden oluyordu.

Medeni bir adam gibi davranmalıydı. Bir kez olsun bunun için kendisini zorlamalıydı.

"Vaxborg, Las Vegas'ta. Boşanma işlemi sonuçlandıktan sonra beni arayacak." Gözleri dalmıştı. "Herhalde birkaç gün sürer."

Rose, şaşırmıştı. "Boşanma o kadar çabuk mu oluyor? Las Vegas'ta bile?"

"Las Vegas'ta genellikle iki hafta kadar sürer. Ama bağlantıları-

mı kullandım, böylece hızlandı işlemler."

"Nasıl oluyor bu?"

"Adamlarım her ofise girip o dosyayı üste çıkarıyorlar. Öncelikli oluyor bir anlamda. Çok zor değil."

"Zor değildir senin için." Süt eklediği kahvesinden bir yudum aldı. Porselen fincan elinde çok zarif duruyordu. "Onu görmeye *can* atıyor olmalısın."

"Peki ya sen," diye sordu Xerxes. "Kendini Vaxborg'un kollarına atmak için sabırsızlanıyor musun?"

Çakmak çakmak olmuş gözlerini Xerxes'e dikti. "Öyle olmadığını biliyorsun!"

Biliyordu, ama Rose belki iyi bir tarafını bulmuştur diye düşünmekten alıkoyamamıştı kendisini. Belki zaman içinde baronu affederdi.

"Evliliği süresince ilk sevgilisi sen değilsin," dedi.

Rose'un gözleri dolmuştu. "Öyle mi?"

"Beş veya altı tane oldu."

Rose, titreyen elleriyle kahve fincanını masaya zorlukla bıraktı. "Benim dünyanın en salağı olduğumu düşünüyor olmalısın," diye fısıldadı. "Lars'ın benim gibi birisiyle evleneceğine inanmıştım."

Xerxes iki eliyle kadının ellerini tuttu. Onun yumuşak ellerine dokunmak işkencelerin en büyüğüydü.

"Sen özel bir kadınsın," dedi gözlerinin içine bakarak. "Sadece senin yanında olmam istedi."

Rose ellerini çekti. "Halen daha karşılaştığımız zaman San Francisco'da ne yaptığını anlamış değilim. İş için orada olduğunu söylemişti ancak onu çalışırken hiç görmedim."

"San Francisco'nun doğusunda ülkenin en iyi beyin cerrahi kliniği var. Ben de önceleri Laetitia'yı oraya götürdüğünü düşünmüştüm. Laetitia'yı dağda bir kulübeye tıktıktan sonra aileden kalan malikâneyi satılığa çıkartmak için gitmiş meğer."

"Kulübeye tıkmak ne demek?"

"Eski bir kulübe. Elektriği yok. Musluklarından su akmıyor. Oraya vardığımda şöminedeki ateş daha sönmemişti. Yerde yeni bir battaniye ve patates cipsi paketleri vardı. Laetitia'yı kaçırmışlardı.

"Onun bu kadar bencil olabildiğine inanamıyorum."

"İnanamıyor musun?"

Xerxes, çirkin kahkahalarından birini attı. "Aşk bir savunma sistemini de beraberinde getirir."

Rose'un gözlerinden yaşlar akıyordu. "Ona aşık olduğumu düşünmüyorsundur herhalde!"

Xerxes umursamaz bir tavırla omuzlarını silkeledi.

"Ne oldu sana böyle?" diye titreyen sesiyle sordu. "Sert ve umursamaz yapan ne seni?"

"İnsanların *âşık* olduklarını zannettiklerinde nelere inandığını biliyorum ," sesindeki aşağılamayı gizlemeye gerek bile duymamıştı " Yalan söylerler, kendilerine ya da diğerlerine."

"Ve sen ona âşık olduğunu söyleyebiliyorsun."

Xerxes'in çenesi kilitlenmişti. "Onu yalnız bırakmayacağım. Ölüp unutulmasına izin vermem. Veremem."

Rose'un gözlerindeki soruları görebiliyordu. Kendisine doğru eğildiğinde, daha fazla yaklaşmasına izin vermedi. Ona olan arzusu yeterince savunmasız kalmasına sebep oluyordu.

Vücudundan fazlasına sahip olmayı arzularsa başına gelebilecekleri düşünmek bile istemiyordu. Ya gerçekten olduğuna inandığı iyi adam olmaya kalkarsa günün birinde, o zaman ne olurdu acaba?

"Vaxborg'la Las Vegas'ta evlendiğinde Laetitia on sekizini yeni doldurmuştu. Eve yalnız dönmeye kalktığına göre, kavga etmiş olmalılar. Bence ondan ayrılmaya karar vermişti o zaman. Çölde kaza geçirdi." Elleri yumruk olmuştu. "Bir sene boyunca onu aradım. Ama zamanın azaldığını düşünüyorum." Boğazı düğümlenmişti.

Rose'un yumuşak kollarını hissetti. Ayağa kalkıp adama sarılmıştı. Tek bir kelime dahi söylemeden kendisine çekiyordu. Rahatlamıştı. Kendisini güvende hissetti. Hatta korunmuş hissediyordu.

Bu saçmalıktı. Kimsenin kendisini korumasına izin veremezdi. Yarı boyunda, yarı ağırlığında, beş kuruşsuz ve güçsüz bu kadın nasıl koruyabilirdi kendisini?

Ama bu kocaman bir yalandı. Rose'un şimdiye kadar kimsede görmediği bir gücü vardı. Hayallerin ötesindeydi. Güzelliği ve gücü değildi konu. Kendisini *korunmuş* hissediyordu işte…

İçine derin bir nefes çekip gözlerini kapattı.

"Bir ara her şeyin ve herkesin satın alınabileceğini söylemiştin," dedi Rose.

Gözlerini açtı.

"Evet."

"Neden Lars'a serveti alıp Laetitia'yı vermesini söylemedin?"

"Yaptıklarından sonra bir de onu ödüllendirecek miydim? Onu neredeyse öldürüyordu."

Rose sakindi. "Bu en kolay yol olurdu."

"*Kolay* olması umurumda değil. *Doğru* olanı yapmaya çalışıyorum. Benden zırnık alamayacak. Asla." Kızgınlığı sesine yansımıştı.

"Tam düşündüğüm gibi," dedi gülümserken.

"Prensiplerinden vazgeçemiyorsun. Ama ufak bir sorun var."

"Neymiş o?"

Rose, derin bir nefes aldı. "Ya Lars, fikrini değiştirip benim için her şeyden vazgeçmezse?"

Xerxes, yanağını okşadı. "Yapmaz. Senin gibi bir kadını elinden kaçırmamak için bir erkek her şeyini verir." diye fısıldadı.

Rose'un nefesi kesilmişti.

Xerxes, kadına doğru eğilmeye başlamıştı. Kendine hâkim olması gerekirdi. Aniden ayağa kalktı. "Gitmem gerek."

Rose kolundan tuttu.

"Kal," dedi.

"Kalırsam," sesi çok yumuşaktı, "Seni öpeceğim."

"Biliyorum."

Xerxes şaşırmuştı. "Benden ne istediğinin farkında mısın?"

"Evet," derken turkuvaz gözleri ışıl ışıldı. "Beni öpmeni istiyorum."

~ SEKİZİNCİ BÖLÜM ~

ROSE, Xerxes'in nefesini duyuyordu. Kolunu bırakmaya niyeti yoktu. Yanakları da alev alev yanıyordu.

O, koca yatakta yalnız yatarken biliyordu. Sabah kahvaltıyı hazırlarken de... Xerxes asla sözünden dönmeyecekti. Asla öpmeyecekti kendisini. Onu arzuluyorsa yalvarması gerekecekti.

Xerxes'in yüzündeki ifadeyi görünce daha da emin oldu bundan. "Seni öpersem," inler gibiydi, "Duramam."

Bunu düşünmemişti. Öpüşmezse öleceğini biliyordu sadece.

Neler saçmalıyordu? Beyni durdurmaya çalışıyordu ama bedenine söz geçiremiyordu.

"Vaxborg'la ilişkini düzeltemezsin sonrasında," dedi yavaş bir tonda.

"Bunun umurumda olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Olmadığını ümit ediyorum." Başparmağını yanağında gezdirdi. "Ama... Dönüşü olmadığım bilmelisin."

Rose, gözlerindeki arzuyu görüyordu. Kendisini okşayan parmakların durmasını hiç istemiyordu. Vücudu titremeye başlamıştı, kulak memeleri, boğazı, göğüsleri, gizli kalmış her yeri yanıyordu.

"Öp beni," diye fısıldadı.

Gözlerini kapattı. Dudakları aralanmıştı. Gerçekten seveceği adam karşısına çıkmazsa zevkin doruklarına çıkmadan ölmek istemiyordu.

Sonsuza kadar sürmesi gerekmezdi. Anı yaşayacaktı. Bedeninin sıcaklığını hissedebiliyordu. Parmağıyla alt dudağını okşuyordu şimdi.

Xerxes , "İntikam almak istiyorsun." dedi.

Şimdi aklında olan son şey Lars'dı. Gözlerini açınca siyah gözlerin kendisini incelediğini gördü. "Birisi sana ihanet etse intikam almak istemez misin?"

"Evet," diye cevapladı düşünmeden. Sonra başını iki yana salladı. "Ama sen farklısın. Sen insanlara değer veriyorsun. İyi bir kalbin var senin. İntikam almaya çalışmak seni incitir. Ve... ben seni incitmek istemiyorum."

"İncitmeyeceksin. İncitemezsin. Ona asla geri dönmeyeceğim."

"Şimdi böyle söylüyorsun." Yanağını okşamaya devam ediyordu. "Tanrım, neler anlatıyorum. Bak... Çok sevgilin olduğunu düşünmüyorum. Benim gibi değilsin. Seviştiğin zaman," durup kadına baktı, "Bütün kalbinle seviştiğini düşünüyorum."

Rose gülmeye başladı.

"Bilmiyorum. Teorik olarak haklı olabilirsin."

Xerxes kalakaldı.

"Ne?"

Bu çok utanç verici bir durumdu, ancak bilmesi gerekirdi. Yanakları kızarmıştı. "Gülmeyeceksin."

Gülecekmiş gibi görünmüyordu ayrıca. Gözleri kocaman olmuş kadına bakıyordu. Etraf çok sessizdi. "Ne demek istiyorsun, *fikrin yok mu*?"

"Senin gibi birisine çok aptalca gelebilir."

Bu mümkün olamazdı. "Rose, demek istediğin..." Devam edemedi.

Rose, derin bir nefes aldı. Bunu dile getirmesi gerekiyordu. "Bakireyim."

Xerxes donup kalmıştı. "Bu gerçek olamaz. Sen gördüğüm en güzel kadınsın."

"Demek ki, bu daha da kötü." Derin bir nefes daha aldı. "Beni gerçek anlamda öpen ilk erkek sensin."

Xerxes içini çekerek Rose'u omuzlarından tuttu.Cevabı gözlerinde arıyordu. Yaşadığı şok yüzüne yerleşmişti.

"Hayır."

"Lars'ın benimle düzmece evlilik yapmasının sebebi buydu," diye haykırdı."Çünkü beni öpmesine izin vermedim. Düğünde yanağımdan öpebildi beni. Düğün gecesine kadar izin vermeyeceğimi biliyordu."

"Şimdi?" Elleri omuzlarını iyice sıkmıştı. Başını kaldırdı."Beni öpmeni istiyorum."

Bir an için sessiz kaldı. "İntikam için kendini bana mı sunuyorsun?" diye kükredi Xerxes. "Yapma bunu!"

"Öyle değil!"

Xerxes'in aklı karışmıştı. "Sevginin sonsuza kadar sürmesini istediğini söylemiştin. Benimle sonsuza kadar süremez. Ben evde oturamam. Seninle evlenecek adam ben değilim."

"Umurumda değil."

Omuzlarını tutan elleri iyice sıkıyordu. "Anlamıyor musun?" dedi sert bir sesle. "Seni ona vereceğim. *Değiş tokuş olacak.*"

"Biliyorum."

"O halde aklından neler geçiyor?"

Rose, derin bir nefes daha aldı."Beklemekten yoruldum," diye fısıldadı, "Bulamayacağım bir koca için daha fazla beklemeyeceğim. Belki de hiç olmayan birisini bekliyorum. *Yaşamanın* nasıl bir şey olduğunu hissetmek istiyorum. Burada. Şimdi." Gözleri bulutlandı. "Eğer bütün olanlardan sonra beni halen istiyorsan tabii."

Xerxes'in nefesi kesilmişti.

"Laetitia'yı sevdiğini söylemiştin bana," diye titreyen sesiyle konuşmasını sürdürdü. "Onu severken aldatmak istememeni anlarım."

"Ben onurlu birisi değilim," derken bileğimi yakalamıştı. "Sözlerimi yanlış anlamışsın. Laetitia, benim sevgilim değil, hiç olmadı."

Şaşırma sırası Rose'a gelmişti. "Değil mi?"

"Duygularım... Aileden birisi olmasıyla ilgilidir."

"Aileden mi? Nasıl yani?"

Xerxes cevap vermedi.
"Kuzenin mi? Yeğenin mi?" Merak içini kemiriyordu.
"Kızın olamaz, o kadar küçük değil?"
Xerxes bakışlarını kaçırmıştı.
"Bana söylemeyeceksin, değil mi?"
"Hayır."
"Çünkü ona söz verdin bunu kimseye anlatmayacağıma."
Başım belli belirsiz salladı.

Aileden. O halde metresi değildi. Sevgilisi değildi. Laetitia aileden birisiydi veya en azından Xerxes öyle hissediyordu. Rose hafiflemişti.

"Bana da söz vermiştin," dedi fısıldar gibi, "Sana yalvarırsam beni öpeceğine söz vermiştin."

Xerxes nefes alamıyordu.

"Sana yalvarıyorum." Elini göğsüne koydu. Hızla atan kalbini hissedebiliyordu bu şekilde. "Öp beni," dedi.

"Tamam," diye inledi Xerxes. "Tamam."

"Tamam?"

"Tanrım yardım et " derken dudakları Rose'un dolgun dudaklarını kapattı. Kadını duvara yaslarken bir eliyle boynunu tutuyordu. Zevkin dalgalarına teslim olmuştu.

Rose ise bedeninin ne kadar güçlü olduğunu hissediyordu. Kendisinden çok daha güçlüydü bu adam. Korkmuyordu. Öpüşüne cevap verdi bu defa. Parmakları saçlarına dolanmıştı. Nefes almak için başını geri çekti.

Boynunu öpüyordu. Üzerindeki ince giysinin üzerinden sıcaklığını hissediyor, daha fazlasını keşfetmeye çalışıyordu. Arzusunu mırıltılar halinde dile getirdiğinden Rose anlamıyordu. Anlaması da gerekmiyordu. Göğüslerini okşuyordu şimdi. Boynunu ve omzunu ısırıyordu. Bedeni alev alevdi. Titremeye başlamıştı.

Xerxes içini çekerek kendinden uzaklaştırdı. "Üşüyorsun," dedi. Kadını kucaklayıp güneşe çıkardı. Güneş ışıkları gözünü almıştı. Kadını beyaz kumsala yatırdı. Kendisi de yanına uzandı. Uzanıp kadını öptü. Bir yandan da elleriyle okşamaya devam ediyordu. Kendini geri çeken Xerxes tişörtünü sıyırıp çıkardı. Kemerini çözmek

için elini beline uzatınca Rose doğruldu.

"Olmaz," dedi. "Burada olmaz."

"Burada," dedi Xerxes.

"Ama "

"Burası bizim."

Tekrar tekrar öptü kadını. Dudakları çok yumuşaktı. Dudaklarının kenarını öpüyordu. Rose bu sırada üzerindeki pamukm giysinin çıktığını fark ettiğinde, bikininin üzerinden okşamalara başlamıştı. Sonra güçlü parmaklarıyla onu da çözüp çıkardı.

Artık karşısında çırılçıplaktı. Dizini sokup bacaklarını ayırmıştı. Göğüsleriyse avuçlarının içindeydi. Önce bir göğüs ucunu emmeye başladı. Sonra diğerini. Vücudunu öpmeye başlamıştı. Göbeğini yalıyordu.

Daha da aşağılara inip kasıklarını tuttu. Kulaklarına kadar yayılan bir sıcaklık basmıştı. Nabzımın sesi, martıların sesini bastırıyor gibiydi. Kasıklarının arasında gezinen eli fark ettiğinde bir şeye sarılmak istedi. Ellerini yan taraf uzattığında avuçlarını dolduran kum değildi istediği.

Bacaklarını ayırmıştı. Bunu yapıyor olamazdı...

En hassas noktasında dili gezinmekteydi. İnleyerek başını kaldırdı. Zevkten inliyordu. Dili dans eder gibiydi. Hassas noktayı bulmuş, darbelerine devam ediyordu. Emiyordu. Yavaş yavaş.Sonra nefesini bırakıyordu. Gözlerinde yıldızlar çakıyordu.

"Bak bana," diye fısıldadı Xerxes.

Bakamıyordu.

"Bana bak," diye ısrarla yineledi. Emirlerine uymaktan başka seçeneği kalmamıştı.

Koyu saçlarını kasıklarının arasında görüyordu. Çıplak bedenine bakan koyu gözlerini gördü sonrasında. Elektrik çarpmış gibi oldu. O anda, kalçalarını havaya kaldırmış inliyordu.

Xerxes ayağa kalktı. Çıplaklığının keyfine varmak, doya doya seyretmek istiyordu.

Xerxes muhteşem görünüyordu. Kaslarının formu ve gücü çok açıktı. Dar kalçalarını ve koyu kıllarını seyretti bir süre. Arzusunun göstergesi çoktan hareketlenmişti. Gözlerini kapattı. Korkmuştu bir

anda.

Xerxes üzerine uzanmıştı. Yüzüne düşen saçlarım çekti.

"Korkma."

Rose gözlerini açamamıştı. "Biliyorum, canım yanacak," diye fısıldadı. "Çabuk olsun, lütfen."

Xerxes'in kahkahalarını duyunca gözlerini açtı. "Tatlım benim," dedi. "Çabuk olmak bana göre değil." Çıplak vücudunu süzdükten sonra gözlerine baktı yeniden. "Beni delirtse bile..."

Başını yeniden kasıklarının arasına indirip iyice ıslanmış olan mabedini yalamaya devam etti. Zevkin derinliklerinde kaybolmuştu. Kalçalarını çekip uzaklaşmaya çalıştı. Xerxes bırakmaya niyetli değildi.

Dili, bedeniyle bütünleşmiş bir enstrüman gibi hareket etmekteydi. Kontrolü elinde tutmaktan vazgeçmeyecekti. Yumuşak dudaklarının hareketine teslim olmaktan başka bir çaresi kalmamış gibiydi artık. Hassas noktasındaki öpüşlere karşı koyamıyordu. İnlemeye başlamıştı. Dilini bedeninin içine doğru ittirdi.

Kıvranıyordu artık. Buna benzer bir duyguyu daha önce yaşamadığından emindi. Xerxes'in dili zevk tepesine geri döndüğünde kalçaları da hareketlenmiş, bedeni yay gibi gerilmişti. Bu defa içinde hissettiği Xerxes'in parmağıydı. İçini dolduruyordu.

Dili de durmuyordu. İnleyerek yalvarıyordu. Kendisini bırakmasını istiyordu. Buna daha fazla dayanamayacağını biliyordu.

Kendisine merhamet göstermeyen adamın elinden kurtulmak için gücü de yoktu. Buna daha fazla dayanamayacaktı. Bedeninin içindeki parmak da hareketlenmişti sonunda. Binlerce parçaya ayrılmış gibiydi. Kıvranıyordu. Sonunda patlamıştı. Çığlıklarına hâkim olamıyordu. Bacakları iki yana açılmış halde kasıklarmdaki sertliği hissediyordu. Nefes almaya çalıştı. Başı dönüyordu.

Tek bir hareketle Xerxes içine girmişti. Bu beklemediği hareketle gözleri açılmış, kesik bir çığlık atmıştı. Zevkle acının iç içe geçtiği bir andı bu. Xerxes durmuştu. Sakinleşmeyi beklediler karşılıklı olarak.

Yavaş yavaş içinde gezinmeye başlamıştı sonunda. Rose'un kalçaları da eşlik etmeye başlamıştı. Hayret verici bir şekilde yeni bir

zevk dalgasının içinde buluverdi kendisini.

Daha da derinlerinde istiyordu. Acı kaybolmuş zevk sarmalamıştı bedenini. Bir kez daha patladı bedeni. Sanki her şey un ufak olmuş gibiydi. Bu defaki çığlığı daha da boğuktu. Yanakları alev alev yanmaktaydı. Zevkin zirvesine varmanın gevşekliğiyle gözlerinden yaşlar süzülmekteydi.

Xerxes, Rose'un çıplak bedeninin üzerine yığılmıştı. Kendine gelmesi zaman almıştı.

Sırtını yakan güneşle kendisine geldi. Dizleri kumun üzerinde sürtünmekten çizilmişti. Kollarında tuttuğu bu güzel kadına bakmaya doyamıyordu. Gözlerini yeniden kapattı. Kalbi yerinden çıkacak gibiydi.

Daha önce böyle bir şey yaşamamıştı. Hatta buna yakın bir duygu yaşadığını da hatırlamıyordu. Bir sevişmenin böyle etkisi olacağına inanmazdı da... Daha önce bir bakire ile sevişmediğinden olabilir miydi bu hisleri? Hayranlığının sebebi de buydu belki.

Sevişirken kendisini tutmaya çalışırken, bir an için öleceğini bile düşünmüştü. Ancak ilk tecrübesinin güzel anılar bırakmasını istemişti kadında. Bun nedenle ağırlığıyla kadını daha fazla ezmemek için, yanına bıraktı kendisini. Tenleri sanki birbirine işlemiş gibiydi. Tekrar sevişmekten başka bir şey istemiyordu. İçini doldurmak istiyordu. Çığlıklarını duymak istiyordu.

Hayatı boyunca böyle bir tecrübesi olmadığını fark edince bir kez daha şaşırdı. Kollarında yatan muhteşem kadına baktı yeniden. Onunla tekrar sevişmek istemesine hayret ediyordu.

Daha da hayret verici olan şey, onu hiç bırakmak istemediğini fark etmesiydi. Sonsuza kadar yanında olmasını istemekteydi.

~ DOKUZUNCU BÖLÜM ~

SABAHIN ilk ışıklarıyla Rose gözlerini açmıştı. Yatakta Xerxes'in yanındaydı işte.

Öğleden sonra, evin içine geçmişlerdi. Geceyi de burada geçirmişlerdi. Sadece duş almak ve mütfakta bir şeyler atıştırmak için kısa süreyle yataktan çıkmışlardı. Uyurken yanında yatan adamı seyretti. Çok huzurlu görünüyordu. Bir de, olduğundan daha genç görünüyordu uyurken. Defalarca sevişmişlerdi. Her yönüyle birbirine kenetlenmiş gibiydiler.

"*Benim iyi birisi olduğumu düşünme,*" demişti defalarca.

Ona inanmak istemiyordu. Xerxes, her defasında sözünü tutmuştu. Hatta kendisini ona sunduğunda bile yaklaşmak istememişti. Hep uyarmıştı. Pişmanlık duymasını istemediğini defalarca tekrarlamıştı.

Pişman değildi. Olamazdı da...

Âşık olmadan da zevk alabileceğini kendisine defalarca anlatmıştı. Hâlbuki bedeniyle ruhunu ayırmaya çalışmanın ne büyük aptallık olduğunu şimdi anlıyordu. Erkeklerde olan o duvarlar kendisinde yoktu.

"Pişman mısın?" diye soran sesle irkildi. Bu adam aklını okuyor olmalıydı.

Gülümseyerek döndü. "Değilim," dedi. Kalbi yerinden çıkacak gibi olmuştu. "Hatta daha önce bunu yapmış olmam gerektiğini düşünüyordum."

Xerxes homurdandı.

"İyi ki yapmamışsın."

Doğrulup Rose'u öptü. Yumuşak dudaklarından geçen duyguyla Rose'un kalbi daha da hızlı atmaya başlamıştı.

Xerxes değişikliği fark etmişti. Geri çekildi. "Ne oldu, Rose? Vaxborg'u mu düşünüyorsun?"

"Hayır."

"Onu seviyor musun halen?"

"Hayır," diye düşünmeden cevapladı. "Galiba hiç de sevmedim onu."

"Bunu duyduğuma sevindim."

Bakışları gene kenetlenmişti. Dışarıdan gelen denizin sesiyle Xerxes'i arzuluyordu. Vaxborg'un hayatında yeri yoktu bundan böyle.

Xerxes'e âşık olamazdı. Özellikle de yaptığı uyarılardan sonra. O kadar aptal değildi; beceriksiz ve saf da değildi!

Yatakta oturdu.

"Rose?"

"İyiyim," diye cevapladı. Zorla da olsa gülümsemeye çalıştı. "Gayet iyiyim. Dün gece de birlikte çok eğlendik." Gözyaşlarına engel olmaya çalışıyordu. "Hepsi bu."

"Senin için ilkti," derken ellerini başının altına koydu. "Benim açımdan önemli."

"Üzülmene gerek yok." Uzaklara bakmaya çalışıyordu. "Senden nişan yüzüğü bekliyor değilim."

"Bak bu iyi," dedi Xerxes gülerek. "Benim hamuruma koca ve baba olmaya elverişli malzeme koymayı unutmuş olmalılar."

"Haklı olabilirsin."

"Bana bak. Vaxborg'un bir pislik olduğunu düşünüyorsan, ben bin beteriyim. Bunu unutma."

Rose, dönüp yüzüne baktı.

"Ben işe yaramazın tekiyim," diye yineledi. "Hele ki senin gibi

bir kadına hiç uygun değilim." Uzanıp ellerini tuttu. "Sen masallardaki mutluluğu hak ediyorsun. Benim bir şövalye olmadığımı ikimiz de biliyoruz."

Rose ellerini çekti.

"Bana açıklama yapman gerekmiyor." Sesi titremişti. "Ben gayet iyiyim. Birkaç güne kadar beni iade edersin. Ben de California'ya dönerim. Sonsuza kadar seveceğim bir adam bulurum orada."

Uzun bir sessizlik oldu aralarında.

"Ya bu hiç olmazsa?" diye sordu Xerxes.

Bu canını yakıyordu şimdi. "Ben de yalnız kalırım," diye fısıldadı. "Ölene kadar."

"Bu asla olmayacak," derken büyük karşı koymalarına rağmen kadını çekip göğsüne yasladı. Bir süre o şekilde gökyüzünün aydınlanmasını seyrettiler. "Çok mutlu olacaksın. Görürsün. Mutlu olmalısın."

Göğsüne yasladığı başını kaldırıp yüzüne baktı. Xerxes eğilip öptü. "Bu dünyadaki en büyük mutluluğu hak ediyorsun." Parmakları okşamaya başlamıştı bir yandan.

Duyguları ayaklanmıştı. Neden canı yanıyordu şimdi? Tutkunun etkisi olmalıydı bütün bunlar.

Bu adamın öpüşlerine karşı koyamıyordu, koymak da istemiyordu zaten. Kendisini okşamalarına teslim etmişti bile...

Rose, gözlerini açtığında güneş yükselmişti. Xerxes'in kollarında uyanmak hoşuna gidiyordu.

Artık duygularını inkâr edecek hali yoktu.

Xerxes her türlü halini görmüştü. Kendisini olduğu gibi kabul etmişti. Belki kendisini de kabul ettiğindendi bunlar.

Onun mükemmel olmadığının farkındaydı. Kendisini de mükemmel olmanın baskısı altına almıyordu böylece. Her ikisinin de hataları olabilirdi ve her şeye karşın... Arkadaş olabilirlerdi.

Arkadaş?

Kalbinin istediği bu değildi.

Xerxes kendisine karşı ne hissederse hissetsin gene de Laetitia'yla değiştirecekti kendisini. Bu kaçınılmazdı.

Kimdi bu Laetitia? Kuzeni mi? Arkadaşının kızı mı? Yeğeni mi? Bilmeye can atıyordu.

Bildiği tek şey vardı: Xerxes Novros sözünde dururdu. Bütün uyarılarına karşın ona sadece bekâretini değil kalbini de kaptırmıştı.

Ona âşık olmuştu. Kırık kalbi bu aşkın sonunda elinde kalacak tek şeydi...

Xerxes, telefonun titreşiminin çıkarttığı sesle uyandı. Gözlerini açmakta zorlanıyordu. Dönüp Rose'a baktı. Onu uyandırmak istemiyordu. Yanında uyuduğunu görünce sevindi. Uyuyan güzel, diye düşündü.

Yataktan yavaşça çıktı. Yatak odasının kapısını ses çıkarmamaya özen göstererek kapattıktan sonra salona geçti.

"Novros."

"Bu defa bulduk onu patron," diyen koruması vardı telefonun diğer ucunda.

"Montez emin."

On dakika sonra, Xerxes, tıraş olup duşunu almış ve giyinmişti. Yatak odasına döndüğünde gergindi. Rose'u omuzlarından sarsıp uyandırdı.

Bu kadının, önceki güne kadar bakire olduğuna halen inanmakta güçlük çekiyordu. Bekâretini sunmak için de kendini seçmiş olmasından garip bir gurur duyuyordu. Dünyadaki onca erkeğin içinden kendisini seçmişti. Titredi. Yanına tekrar yatmak için can atıyordu.

Kendine engel oldu. Laetitia konusuna eğilmesi gerekiyordu. Yoksa elinden kaçardı gene. Laetitia'yı bulursa hepsi için bir kurtuluş olurdu.

Omzuna yeniden dokundu.

"Haydi, kalk," dedi. "Gitmemiz lazım."

"Gitmek mi?" derken geriniyordu Rose.

"Nereye?" Doğrulmaya çalışınca örtü kaymış, dolgun göğüsleri

ortaya çıkmıştı. Xerxes, daha kısa bir süre önce bu göğüsleri yaladığını düşünmekten kendini alamadı. Bakışlarını yukarıya kaldırdı.

"Meksika'ya."

"Meksika?" Bu da nereden çıkmıştı şimdi? "Neden? İşin mi var orada?" Bunları açıklayarak zaman kaybetmenin sırası değildi. "Giyin. Yardımcım bikinilerini topluyor. Diğerleri de bavulda zaten."

"Diğerleri yok ki. Sadece bikiniler vardı."

"Gelir gelmez aldırdım."

"Neden bana söylemedin?" Sesindeki öfke Xerxes'i güldürmüştü.

Yanına yatmamak için aceleyle ayağa kalktı.

"Bavul halen yatağın altında. On dakikaya kadar yola çıkmamız lazım."

Laetitia'yı bulma umudu gene suya mı düşecekti? Özel jet San Lucas'a iner inmez Rose'u tepedeki lüks bir villaya bırakıp adamlarıyla beraber kuzeydeki bir patika yola düşmüştü.

Ufak bir kulübeye varmışlardı sonunda. Kapıya vurdu.

İçeriden bir kadının inleme sesi gelince çok heyecanlandı. Laetitia diye seslenerek kapıyı kırıp içeri girdi.

İçerideki küçük yatakta kumral bir kadın yatıyordu. Laetitia'ya benziyordu. Ağzı bantlıydı. Bunca uğraştan sonra onu bulmuştu!

Kadının sesini duydu. Almanca konuşuyordu. Almanca? Sonuçta kadının Berlin'de yaşayan bir iş kadını olduğu ortaya çıkmıştı. Yüz gerdirme ameliyatı sonrasında dinlenmek için gelmişti buraya.

Kadına yüklü bir miktar para ödeyerek yanlış anlaşılma olduğuna ikna edebildi Xerxes. Bunu Montez'in ödemesinden düşmesi gerekecekti. Bu kadar hatalı bilgi olmasına inanamıyordu.

İçinden de dedektifi daha fazla suçlayamıyordu. Kendisi de bulamamıştı. Ama o ölmekteydi. Ve bunu düşünürken canı yanıyordu.

Cabo San Lucas'daki villaya döndüğünde ağzını bıçak açmıyordu. Kapıyı ittirip villaya girdiğinde ayakları ahşap zeminde demir dövermiş gibi ses çıkarıyordu. Sanki ruhunun acısını yere çakmak ister gibi yürümekteydi.

Duyduğu sesle ruhundaki acı yok olmuştu.

"Nihayet eve gelebildin."

Sesin geldiği yöne döndüğünde Pasifik Okyanusu'na bakan verandada pembe elbisesi içindeki Rose'u görünce gülümsedi. Bu dünyadaki iyi şeylerin hepsi onun içine yerleşmişti sanki. Soru sormadan kollarını uzatmıştı.

Xerxes de bir şey söylemeden verandaya doğru yürüdü. Sarılmasıyla da içindeki duygular coşmuştu. Gözleri sızlıyordu. Hemen durdurdu. Erkekler ağlamazdı. Bunu uzun zaman önce öğrenmişti.

Rose'un elinden tutup yüksek tavanlı villanın içine soktu. Birlikte banyoya girdiler. Duşun sıcak suyunu açtıktan sonra dönüp Rose'un elbisesinin düğmelerini açmaya başladı.

Rose karşı koymuyordu. Üzerindekileri çekip almasını seyretti. Kendi giysilerini de çıkarttı. Sıcak suyun altına girdiler. Böylece tozdan kurtulacaktı. Canını yakanlardan da...

Rose'un saçlarını kendi elleriyle yıkadı. Sesini çıkarmıyor, Xerxes ne yaparsa kabulleniyordu. Onun bu sessiz hali Xerxes'in yaralarına çok iyi gelmekteydi.

Rose'un sırtını cam duvara yaslayıp öpmeye başlayınca da bu değişmedi. Öpüşlerine cevap alınca arzuları daha da kamçılanmıştı. Bacaklarını kaldırıp beline doladı. Sonra bedenleri birleşti. Üzerlerinden akan sıcak suyun altında birlikte patladılar.

Kucağına alıp yatağa götürdü. Henüz birbirlerine doymamışlardı. Gözlerinden akan mutluluk yaşlarına bakıp kadım öpmeye doyamadığını düşündü. Bu kadın neyin nesiydi böyle? Kendisine şefkatle sarılan bu kadın karşılıksız olarak bedenini vermişti ve kalbini açmıştı...

Ama bunun uzun sürmeyeceğini biliyordu.

Akşam yemeği servisini villanın kâhyası yaptı. Yemek masasında yanan mumlardan gözlerini ayırınca, okyanustaki balıkçı motorunu gördü. Dışarıdan gelen müzik odayı doldurmaktaydı.

Rose, margaritasından büyükçe bir yudum alıp masaya yaslandı. Oda, mum ışığında muhteşem görünüyordu.

"Neden buraya geldik? Lars, polise mi haber verdi? Bizi takip mi ediyor?"

Xerxes dalgındı.

"Vaxborg asla polise haber vermez. Kendini ele vermekten başka

bir şeye yaramaz bu. Las Vegas'ta boşanma işlemlerini takip ediyor."

"O halde ne oldu?" Dudaklarını ısırıyordu. "Çok yorucu olmalı senin için."

Ne kadar büyük başarısızlıklar yaşadığını Rose'a anlatabilmek istedi. Ancak kelimeler boğazında düğümlendi. Rose'un kendisine acımasını da istemiyordu ayrıca. Gülümsemeye çalıştı.

Rose tabağına baktı. Gözleri buğuluydu.

"Zengin ve güçlü olduğunu biliyorum ancak sen tam olarak ne iş yapıyorsun?"

Xerxes tabağına biraz daha balık aldıktan sonra, "Zor durumdaki şirketleri satın alıyorum," dedi. "Kâr eden kısımlarını satıp etmeyenleri kapatıyorum."

Rose şaşırmıştı. "Yaa..."

"Hoşuna gitmedi mi?"

Başını iki yana salladı.

"Neden?" diye sordu Xerxes merak içinde.

Rose sessiz kaldı.

"Anlat bana," diye ısrar etti.

"Seni eleştirmeye hakkım yok benim," dedi Rose. "Sen özel jeti olan bir milyonersin. Bense bankada elli doları olan, San Francisco'da işletme okuyan bir garsonum..." Devam etmekte kararsız kalmıştı.

"Devam et," diye cesaretlendirdi Xerxes.

"İşin kârlı görünüyor, harika bir şey bu, ama..."

"Evet?"

"Ama o şirketlerde çalışan insanlar var. İşlerini kaybediyorlar."

"Eee..."

Dışarıdan gelen müziğin temposu yükselmişti. "Ben eski kafalıyım galiba. Büyükbabamın şekerleme fabrikası vardı. Yıllar önceydi. Bir süre sonra işler yolunda gitmemeye başladı. O sırada babam devralmıştı fabrikayı. Uluslararası bir şirket, fabrikayı satın almak istedi. Biz zengin olabilirdik, ancak, onlar fabrikayı kapatıp başka bir yere taşıyacaklardı. Çalışanları düşünerek ,– onlar hem komşumuz hem de babamın arkadaşlarıydı – kabul etmedi."

"Saçmalık."

"Değil," diye karşı çıktı. "Onurlu ve asil bir davranıştı. Babam ya beraber çıkarız ya da batarız demişti."

"Ne oldu?"

"Bütün iyi niyetine karşın fabrika iflas etti."

Xerxes gülümsedi. "Duygular işin menfaatini durdurmamalı."

"Çalışanlarını koruyordu!"

"Onları korumadı. Daha da kötüsü, size zarar verdi. Satmış olsaydı şimdi okurken bu sıkıntıları çekiyor olmazdın."

İnanamaz gözlerle adama bakıyordu. "Babam doğru olanı yaptı."

"Şirketler yardım kuruluşu değildir."

"Çok acımasız!"

"İş hayatı böyledir," dedi Xerxes. "Başarılı olmayanlar ölür, yenileri gelir. İş hayatı böyledir."

"Böyle olmak zorunda değil iş hayatı." Dudaklarını ısırdı. "Bir gün ben her şeye yeniden başlayacağım. Fabrikayı açıp."

"Boş versene." Sesi acımasızdı.

Rose tabağındaki yemeklere baktı. "Senin için söylemesi kolay. Onları parçalayıp yiyorsun."

"Kâr ediyor."

"Bir şirketi yönetirken ona ruhunu vermek, sevmek ve kalbinle yatırım yapmanın ne demek olduğu hakkında fikrin yok senin."

"Haklısın," dedi. "Ama bunu istemiyorum da. Duygulara yer yok bunda. İş iştir."

"Duygulara hiç yer yok senin için, öyle değil mi?" Ellerini masaya dayayıp ayağa kalktı. "Senin için üzgünüm. Gerçekten."

Başkası olsa bunların üzerinde durmazdı. Ama Rose farklıydı.

Onun kendisine kızmasına dayanamazdı. Uzanıp kolunu tuttu. "Üzgünüm," dedi. "Seninle kavga etmek niyetinde değildim."

"Ben de," dedi gözleri buğulanmıştı. "Ancak değer üretmenin ne kadar büyük ve anlamlı olduğunu görebilseydin..."

"Hayır!" diye sözünü kesti. "Görebilseydim de yapmazdım. Para ve zaman kaybı olurdu." Xerxes de ayağa kalkmıştı şimdi.

"Bütün gün evde kapalı kaldın. Dışarı çıkalım mı?"

"Dışarı mı?" Rose şaşırmıştı.

"Dışarıdan müzik sesi geliyor. Dans ederiz, olur mu?"

"Birlikte ortada görüneceğiz? Polise gitmemden korkmüyor musun?"

"Bunu yapmayacağına bana söz verirsen sorun olmaz."

"Söz veriyorum," dedi Rose. "Laetitia'ya ve sana yardım etmek istiyorum."

Dudaklarını ısırırken düşünüyordu. "Lars boşanma işlemlerini ne zaman bitirir dersin?"

Xerxes'in cevaplamak için düşünmesi gerekmemişti. "Her an için haber gelebilir."

Rose'un yüzü asılmıştı. Sonra kendisini toparladı. "Ama bu gece bizim," dedi. "Bu kadar kısa sürede dünyayı dolaştım sayılır," derken kaşmir ceketini omuzlarına aldı.

"Umarım bu kadar seyahat sorun olmadı senin için ?"

"Yunanistan, Maldivler derken şimdi de Meksika, harika oldu. Kuzey Kaliforniya'dan hiç çıkmamış birisi için bulunmaz bir fırsat."

"İnanamıyorum."

"Seyahat etmemiş olmama mı?"

"Evinden uzaklaşma ihtiyacı duymamana."

"Senin evin, bir yuvan olmadı mı?" Gözlerindeki üzüntüyü fark edince sustu.

"İhtiyacım olmadı," derken sesi buz gibiydi.

"Seninle zaman geçirmek de keyifliydi ayrıca," diye devam etti Rose.

Kasabaya vardıklarında deniz kenarına yakın bir yere arabayı park ettiler. Xerxes, elini uzatıp arabadan inmesine yardım etti.

"Senin gibi birisine rastlamak mümkün değil," dedi. "Gittiğin her yeri cennete çeviriyorsun. Herkes için. Benim için bile."

Rose, gözünün ucuyla yanındaki adama baktı. "Sen oldukça zorladın ama..." deyip gülümsedi.

Xerxes kahkahalarla gülmeye başlamıştı. Öpmek için eğildiği sırada telefonu çaldı. Telefonu açarken halen gülümsüyordu.

"Novros."

"Boşandık."

Vaxborg'un sesi donuktu.

Xerxes, Rose'un duymasını istemediğinden bir adım geri gitmişti.

"Ne?"

"Duydun işte."

"Kesinleşti mi?"

"Evet. Bütün bağlantılarımı kullandım. Yarın sabah tamamen bitiyor."

"O halde yarın sabah ara," diye kestirip attı Xerxes.

Rose duymuştu.

Yarın. Bu kadar çabuk mu başından atacaktı?

"Dur!" Vaxborg'un sesi kararlıydı. "Rose'la konuşmak istiyorum."

"Olmaz."

"Babası az önce aradı. Büyükannesi kalp krizi geçirmiş. Bu geceyi atlatamayabilir. Rose'u eve götürmeme izin ver."

"Bunu yer miyim sanıyorsun?" Xerxes homurdanmıştı.

"Pislik herif! Ailesi için çok önemli!"

Xerxes, Rose'un yüzüne baktı.

Aile onun için çok önemliydi.

"Ben kalpsizin biriyim, Vaxborg," dedikten sonra telefonu kapattı.

"Lars mıydı?"

Başım salladı belli belirsiz.

"Ve?"

"Yarın tamamlanıyormuş işlemler."

Rose sessizlik içindeydi.

"Bu gece son gecemiz o halde."

Her ikisi de bu ilişkinin yakında son bulacağının farkındaydı. Xerxes, bu değişimi yapacağı için kendinden ne kadar nefret ettiğini yeni fark ediyordu.

"Beni vereceksin, değil mi?"

Söz vermişti bir kere. Başka çaresi yoktu.

"Evet."

Rose, gülümsedi. "O halde bu gece kutlama yapacağız. Yarın ikimiz de istediğimizi elde edeceğiz. Ben aileme kavuşacağım, sen de Laetitia'ya."

Xerxes, telefonunu çıkarıp bir yeri·aradı. Yunanca konuştuktan sonra kapattı. Şüphelerinde haklıydı. Vaxborg yalan söylememişti.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Rose.

"Önce dans edelim mi?"

"Havaalanına gidiyoruz."

"Havaalanı?" Bu kadarı fazlaydı artık.

"Bu son gecemiz olacaktı ama..."

"Seni San Francisco'ya götürüyorum," dedi yavaşça.

"San Francisco'ya mı? Las Vegas değil mi?"

Ellerini omuzlarına koydu. "Metin olmalısın, Rose. Büyükannen kalp krizi geçirmiş."

Kadını çekip göğsüne yasladı.

"Merak etme, en iyi tedaviyi almasını sağlıyorum. İyileşecek."

Başını kaldırıp baktı. Gözyaşlarına hâkim olamıyordu.

"Teşekkür ederim," diyebildi.

Xerxes'in aklında tek bir şey vardı. Büyükannesinin iyileşmesi gerekiyordu.

Rose'u mutlu etmek için ne gerekirse yapacaktı.

"Neden bu kadar iyi davranıyorsun?" diye sordu Rose. "Onu tanımıyorsun bile."

"Hayır," dedi Xerxes. "Onu ne kadar sevdiğini biliyorum. Benim bilmem gereken de bu zaten."

~ ONUNCU BÖLÜM ~

ROSE, yatağa uzandığında nerdeyse gece yarısı olmuştu.

Çocukken yattığı küçük yataktan duvardaki posterlere baktı. Hemen yanındaki rafta okulda aldığı kupa, kitapların yanında duruyordu. Aşağıdan gelen ailesinin konuşmaları annesinin yaptığı yemek kokularına karışıyordu.

Evdeydi sonunda. Değişen bir şey yoktu. En azından şimdilik öyleydi...

Kuzey Kaliforniya'ya doğru yol alırken uçakta yağmurlu havaya uygun kıyafetler giymişlerdi. Yol boyunca kitap ve dergi okuyarak oyalanmaya çalışmıştı.

Büyükannesini gördüğünde rahat bir nefes alabilmişti. Geri geldiği için şükretmişti yaşlı kadın.

Xerxes'e bakıp, "Teşekkür ederim," demişti.

"Ne için?"

"Bunu nasıl sorabiliyorsun? Büyükanneme yaptıkların için."

Xerxes başını yana eğdi.

"Ben bir şey yapmadım."

Gülümsedi. Birkaç saat önce uçaktan indiklerinde Xerxes, San Francisco'nun en ünlü kardiyoloğunu hastaneye getirtmişti. O da tam

olarak bir kalp krizi olmadığını ancak kendisine dikkat etmesi gerektiğini teyit etmişti. Bundan böyle yediklerine dikkat edecek ve düzenli olarak yürüyüş yapacaktı.

Ancak yaşlı kadın, torunu kaybolmuşken bunları yapacak gücün kendisinde olmadığını inatla söyleyip, etrafındakileri çoktan bezdirmişti.

Ailesiyle karşılaştığında Rose, Lars'm düğünden sonra kendi başına kaçtığını söylediğini öğrendi. Ailesiyle yüzleşecek gücü bulamamışmış... En iyi açıklaması bu kadar olabilmiş onun da!

Ondan nefret ediyordu! Şimdi neler söyleyebileceği hakkında en ufak bir fikri yoktu. Ailesinin önünde düğünden kaçan kızları günlerce sonra bir başka adamla çıkagelmişti!

Neyse ki Xerxes araya girip kendisini zor durumdan kurtarmıştı. Büyükannesine Lars'ın zaten evli olduğunu dolayısıyla Rose'la evlenmesinin mümkün olmadığını anlatmıştı. Bütün bunları bildiği için de Rose'u kaçırdığını söyledikten sonra ailesinden özür dilemişti.

Sadece birlikte olduklarını anlatmamıştı ailesine. Bu galiba en iyisi olmuştu. Kendisini rekor sayılabilecek bir hızla ailesinin yanına getirmiş olan kalpsiz olduğunu iddia eden bu adam... *Bu adamı seviyordu...*

"Beni neden geri getirdin?" diye sormuştu. Xerxes'in gözlerinin altındaki mor halkaları şimdi fark etmişti.

"Benim tutuklanmamı istersen seni durduramam," demişti Xerxes.

"O halde neden yaptın? Beni geri getirerek Laetitia'yla yapacağın değişimi tehlikeye atmış olmuyor musun?"

Xerxes, yere bakmıştı o anda. "Ailenin senin için ne kadar kıymetli olduğunu biliyorum." Sonrasında gülümsemişti. "Tam anlattığın gibiler." Aşağıdan yeğenlerinin sesi geliyordu. "Ailenin böyle bir şey olduğunu bilmiyordum," dedi.

"Senin çocukluğun farklı mıydı?"

Xerxes pencereden dışarıya bakıyordu. "Ben istenmediğime ve sevilmediğime inanmıştım. Annem San Francisco'da patronu tarafından hamile bırakılan bir temizlikçiydi."

Rose şaşırmıştı.

"San Franciscolusun demek ki?"

"Beş yaşıma kadar orada yaşadım. Sonra annem sorumluluk altında ezilmiş olmalı. Gidip patronuna, zengin karısına olanları anlatmakla tehdit etmiş." Gözleri dalmıştı. "Babam da Yunanistan'da büyükbabamlarla yaşamam için yüklüce bir ödeme yapmış."

"Beş yaşındaydın ama!" Rose çok şaşkındı.

"Annen için çok zor olmuş olmalı."

"Öyle olmadı ama..." derken gözleri uzaklara dalmıştı. "Annem parayı alıp Miami'de yaşamaya devam etti. Eski günlere dönmeye niyeti yoktu. Büyükbabamlar da piç torunlarının utancı ile yaşamak zorunda kaldılar. *Babamsa* bana bakmaya devam etmeleri için düzenli ödeme yaptı hep."

Rose'un canı yanıyordu. Annesinin istemediği beş yaşındaki bir çocuk neler hissederdi acaba?

Xerxes'in gözleri odada dolaştı. "Ben de hep böyle bir aileyi hayal etmiştim. Günün birinde Amerika'ya gelip gerçek ailemi bulmaya yemin etmiştim."

"Buldun mu?"

Xerxes, sinirli bir kahkaha attı.

"Büyümüştüm artık. Zengin bir adam olmuştum. Babamın şirketini satın aldım."

"Kendi babanın işini mi aldın elinden?" sesi fısıldar gibi çıkmıştı.

"Çok keyifli oldu." Gözleri parlamıştı. "Kısa süre sonra kalp krizi geçirip öleceğini bilemezdim. Beni çocukken bırakan adamın kalbinin güçlü olmayacağını tahmin etmeliydim."

"Xerxes..."

"Onun çocuğu olduğumu kimseye anlatmadım. Buna önem verdiğini biliyordum."

"Onu korudun."

"Ben onu korumuyordum." Pencerenin perdelerini kapattı. "Sonra annemi aradım. Onu da Florida'da buldum. Tükenmişti. Alkolik olmuştu. Pisliğin içinde yaşıyordu."

"Sen ne yaptın?"

"Bana yaptığı gibi onu bırakıp gitmek istedim. Yapamadım. Onu bir rehabilitasyon merkezine yatırdım. Ölene kadar tüm masraflarını

üstlendim."

"Sen..."

"Bir anlık zayıflığımdı. Sonunda öldü zaten."

Rose, ayağa kalkıp adama sarılmıştı. Yanağını sırtına yasladı. "Çok üzgünüm," dedi.

Kadını kollarına almak için döndü.

"Şimdi hikâyemi biliyorsun," dedi yavaşça.

"İşte bundan dolayı bana âşık olman aptallık olur. Hele sen..."

"*Ama sana aşığım,*" diye düşündü. *Deliler gibi seviyorum seni.*

Aklından geçenleri söyleyebilmek için ağzını açtığı sırada kapı açıldı. Annesi her zamanki gibi mutfak önlüğüyle duruyordu.

"Siz ikiniz bana bakın," derken sesinin tonu çok yumuşaktı. Sonrasında Xerxes'e dönüp, "Bay Novros."

"Xerxes," diye düzeltti gülümseyerek.

"Xerxes, bu gece için sana Tom'un odasını hazırladık. Sana göstereyim," dedi. "Bu gece yaramazlık yok, haberiniz olsun."

"Merak etmeyin," dedi Xerxes. Rose'a bakıp, "İyi uyu, sabah Las Vegas'a gideceğiz."

Rose, odada yalnız kalınca içini çekti.

Sabah... Rehine değişimi gerçekleşecekti.

Xerxes'in çocukluğunu geçirdiği eve sağladığı uyuma şaşırmıştı. Lars'la buna benzer bir şey yaşamadığını düşündü. O hep buraya geldiğinde otelde kalmak isterdi.

"Rose?"

Annesi kapıda duruyordu.

"Merhaba, anne."

Annesi elindeki nane çayı dolu fincanı uzatıp gülümsedi.

"Teşekkür ederim, anne." Bir yudum aldıktan sonra gözlerini kapattı.

"Xerxes yerleşti mi odasına?"

Annesi yavaşça başını salladı. "Daha birkaç gün önce İsveç'te olduğumuza inanmak zor geliyor. Bir başkasıyla evleniyordun sen ."

Rose kızarmıştı. "Komik geliyor, değil mi?"

"Sana şimdi söyleyebilirim. Ben o adamı hiç sevmemiştim."

"Neden söylemedin bunu?"

"Senin sevdiğin adam hakkında bunları söyleyemezdim. Gerçeği göreceğini düşünmüştüm hep." Bakışlarını kaldırdı. "Zamanı gelince bizim gibi birisiyle geleceğini umut etmiştim. İçeride uyuyan adam gibi birisini..."

Annesinin Yunanlı milyoner Xerxes Novros'dan *bizim gibi birisi* diye bahsetmesiyle nane çayı neredeyse burnundan çıkıyordu.

"Nihayet geri geldin," dedi gülümseyerek. "Söylediğim gibi, bu gece yaramazlık yapmanızı istemiyorum."

Rose, annesi odadan çıktıktan sonra dişlerini fırçalamak için banyoya gitti.

Onu seviyordu. Nedense söyleyememişti bunu. Yüzünü yıkayıp dişlerini fırçaladıktan sonra erkek kardeşinin eski odasının kapısında durdu. Bir anlık tereddütten sonra kapıyı tıklattı. Biraz bekledi. Cevap gelmemişti. Belki de uyumuştu.

Yarın Las Vegas'ta rehine değişimi gerçekleşmeden onu sevdiğini söylemesi gerektiğini düşündü. Yoksa bir daha böyle bir şansı olmayabilirdi. Laetitia'ya karşılık kendisini verecekti. Belki de sonsuza kadar tekrar karşılamayacaklardı.

Xerxes kapının vurulduğunu duyar duymaz yataktan çıkmıştı. *Rose.* İçeri girerse annesinin uyarısı boşa giderdi. Bunu biliyordu. İstediği tek şey onunla sevişmekti. Hele bu kadar sevgi dolu bir yerde aklına başka bir şey gelmiyordu.

Rose, kendisini seviyordu.

Henüz söylememişti. Ama yüzünde görüyordu bunu. Yalan söylemeyi beceremiyordu bu kadın. En berbat halini görmüşken nasıl kendisini sevebildiğine anlam veremiyordu.

Ellerini yumruk yapıp kapıya yaslandı. Ayak seslerini duyuyordu yeniden. Odasına gitmiş olmalıydı.

Nefesini bıraktı.

Onu çok arzuluyordu. Hem de bu dünyadaki her şeyden çok...

Bu sadece bedensel bir arzu değildi. Hayranlıktan da fazlası vardı bu arzuda. Saygıdan da...

Bugüne kadar karşılaştığı en sevgi dolu kadındı.

Dürüst. Tatlı. İyi. Cesur. Karşısındaki her erkeği – hatta kendisini bile – gerçek bir erkek yapabilirdi. Onu seviyordu.

Bir anda gözlerini açtı.

Onu seviyordu...

Xerxes, bu dünyada güç ve paradan başka bir şeye değer vermemişti. Hâlbuki bu kadın her şeyi değiştirmişti bir anda.

Onu kollarına alıp onu sevdiğini söylemek istiyordu. Onu karısı olarak görmek istiyordu. Ona hayatını sunmak istiyordu.

Kapıyı açmak için elini uzattı. Donup kaldı.

Onu rehine değişiminde kullanacaktı. On dokuz yaşındaki bir kızın hayatı buna bağlıydı. Başka çaresi yoktu.

Uzanıp telefonunu aldı. Önce San Francisco'daki avukatıyla konuştu. Sonrasında aradığı numaradan nefret ediyordu. İçi kin doluydu.

"Vaxborg," dedi, "Hazırım."

~ ON BİRİNCİ BÖLÜM ~

ERTESİ sabah, San Francisco'nun kuzeyine gitmek için yol almaktaydılar.

Rose'un üzerinde siyah bir elbise ve siyah pardösü vardı. Cenaze töreni veya kullanılmış bir araba gibi değiş tokuş yapılacak bir karşılaşma için en uygun giysinin bu olacağını düşünmüştü.

Xerxes, yanında oturmasına karşın sanki kendisi yokmuş gibi davranıyordu.

Ailesi havaalanına götürmeyi teklif ettikten kısa bir süre sonra kapıya gelen büyük siyah arabadan bir koruma inmiş kapıyı açmıştı. Anne ve babasının şaşkın bakışları içinde vedalaşıp arabaya binmişlerdi.

Bizim gibi birisi için bu kadarı fazlaydı.

Bugün, ona sevdiğini söyleyecekti. Henüz zamanı gelmemişti. Las Vegas'a iki saat uçacaklardı. Şoförün ve korumanın kulak misafiri olduğu bir konuşma yapmak istemiyordu!

Hele bu kadar korkarken...

Geçtikleri yolu fark edince eğilip şoförün omzuna dokundu. "Yanlış yoldayız," dedi telaşla.

"Değiliz," dedi Xerxes yanmda oturmaya devam ediyordu.

Rose arkasına yaslandı.

"Değil miyiz?"

"Havaalanına gitmiyoruz."

"Gitmiyor muyuz?"

Xerxes, dönüp gözlerine baktı. Koyu gözleri bulutluydu.

"San Francisco'nun yakınlarındaki bir klinikten bahsetmiştim sana, hatırlıyor musun? Ülkenin en iyi beyin kliniğinden."

Rose, şaşkınlık içindeydi. "Kliniğe mi gidiyoruz? Las Vegas'a değil?" Bir an için düşündü. "Laetitia'yı aidın!" diye fısıldadı.

Ona bakarken içinden bir coşku dalgası yükselmişti.

Xerxes kendisini vermeyecekti.

Sonunda Rose'un verdiği sözlerden daha önemli olduğuna karar vermişti.

Lars'a, Laetitia'ya karşılık bir servet teklif edince, o da Rose'dan vazgeçecekti. Bu tek çaresiydi.

Xerxes Rose'u seçmişti. Sözünden daha önemli olduğuna inanmıştı!

O halde neden mutlu görünmüyordu? Belki de hayatında ilk defa sözünden dönmek zorunda kaldığı içindi...

Nihayetinde, araç küçük, ancak modern görünümlü hastane binasının önündeki park alanına yanaşmaktaydı. Bu soğuk şubat gününde bile içi sevinçle dolmuştu.

Xerxes, kendisini seçmişti. Sözünü bir kenara bırakmıştı. Ona olan sevgisini haykırmak istiyordu. Artık kimin duyacağı da umurunda değildi.

Araba hastanenin önünde durmuştu. Rose, yanında oturan Xerxes'e döndü:

"Seni seviyorum," derken kelimeler ağzından dökülmüştü.

Kara gözleri kocaman olmuştu. Derin bir nefes aldığını fark etti.

Narin parmaklarıyla dudaklarını kapatmıştı şimdi. "Şimdi söylemeseydim, bir daha cesaret edemeyebilirdim. Seni seviyorum, Xerxes. Bugün beni seçtiğini de asla unutmayacağım..."

O sırada hızla önlerine geçen ve ani bir frenle duran Ferrari'ye ve arkasındaki büyük siyah cipe baktı. Ferrari'nin kapısı açılmıştı. İçinden inen adamı görünce şaşkınlık içinde sesi yükseldi.

"Lars?"

Yalvaran gözlerle Xerxes'e bakıyordu.

"Onun ne işi var burada?"

"Değişim için burada."

"Değişim mi?"

Lars, yürüyüp siyah aracın arka kapısını açmıştı. Aşağıya indirdikleri sedyede bir kadın yatıyordu.

Lars, kadını işaret edip, Xerxes'e her şeyin yolunda olduğunu ima eden bir el işareti yaptı. Sonrasında da Rose'a gülümseyerek baktı.

Rose gözlerini kapatmış öylece kalakalmıştı.

"Beni ona veremezsin. Yapamazsın!"

"Başka çarem yok."

İşlerin değiştiğini düşünmekle ne büyük aptallık etmişti.

"Başka bir yolu olmalı ."

"Yok," dedi sert bir sesle. "Denedim. Denedim ve kaybettim. Her baktığım yerde Laetitia'yı elimden kaçırdım. Rehine değişiminden başka çarem kalmadı."

Dönüp gözlerine baktı. "Bundan sonrası sana kalmış."

Olanları şimdi anlıyordu. "O seyahatlerin anlamı buydu demek ki," nefesini bıraktı. "Maldivler. Meksika. İş için gitmedin oralara. Arkamdan işler çeviriyordun demek ki."

Xerxes çaresizlik içinde baktı.

Rose'un gözlerinden yaşlar akıyordu.

"Söz verdiğin kadını ararken diğeriyle gönlünü eğliyordun."

"Bu da nerden çıktı?"

Xerxes'in gözlerindeki acıyı görmüş olması kendi acısını unutturmamıştı. "Laetitia kim? *Senin neyin oluyor?* Onu neden seviyorsun?"

"Bunu sana söyleyemem."

"Çünkü söz verdin."

"Evet."

"Benim duygularımın bir önemi yok yani ?"

"Bu doğru değil." Derin bir nefes aldı. Çaresizlik içinde kıvranıyordu. "Elimden başka bir şey gelmiyor." Dönüp Rose'a baktı. "Sen

de çok önemlisin. Sen... Sen..."

"*Önemli* miyim? Teşekkür ederim." Sesi buz gibiydi. "Sana az önce söylediğim gibi sana âşık oldum ben!"

"Artık son kararı sen verebilirsin. Seni zorla tuttum, ancak artık serbestsin. Güç sende. Kararım verebilirsin."

"Sen beni sunduktan sonra mı?" Elleri yumruk olmuştu. "Beni bir başka adamın kucağına atarak mı?"

"Hayır!" Öfkeden gözleri çakmak çakmak olmuştu. "Onu sevmediğini söyledin. Ama bu senin seçimin olmalı."

Gerçekten sevdiği kadına karşılık kendisini veriyordu. Kendisine de bir tek açıklama yapmaya gerek görmüyordu.

"Söz vermeyi seviyorsun sen! Pekâlâ. İşte sana bir tane daha." Gözleri nemliydi. "Bir daha asla beni arama, Xerxes. Seni bir daha görmek istemiyorum."

Xerxes nefes alamıyordu.

"Bu gerçek olamaz."

"Aşağıya ineceğim şimdi, ama bana söz vermeni istiyorum." Çenesini kaldırmıştı. "Beni bir daha aramayacaksın."

"Hayır!" Kadını omuzlarından tutuyordu. "Anlamıyor musun? Ben söz verdikten sonra geri dönemem."

"Bunu en iyi ben biliyorum." Omzundaki elleri ittirdi. "Onun için senden söz vermeni istiyorum." Sesi buz gibiydi.

Xerxes çaresizlik içinde baktı. "Tamam," dedi. "Gerçekten istediğin buysa elimden bir şey gelmez. Seni aramayacağım. Seni görmek için uğraşmayacağım."

"Söz mü?"

"Söz." Zorlukla yutkundu. "Sen de bana söz vereceksin. Bu mektubu okuyacaksın." Kucağına zarfı bırakmıştı.

Çantasına koyduktan sonra "Anlaştık," dedi. Arabadan dışarı çıkarken ağladığının görülmesini istememişti.

Baron kollarını açarak karşıladı kadını. "Sevgilim, sonunda kavuştuk."

"Bundan sonra çok daha iyi bir adam olacağım. Her şey farklı

olacak, aşkım..."

Bu adam neden bahsediyordu böyle? Halen affetmekten nasıl bahsedebilirdi?

Xerxes'in bakışları gözlerinin önünden gitmiyordu. Galiba aşk acıdan ibaret bir şey, diye düşündü.

"Düğünü İsveç'te yapmak için ısrar etmem çok bencilceydi. Büyüdüğün kasabada evlenmek istemeni anlayışla karşılamalıydım. Bu defa farklı olacak..."

"Beni eve götür," diye fısıldadı. Bahçeden ayrılırken arkasında kalan Xerxes'e bakmamaya çalıştı.

"Hemen aşkım," derken az önceki heyecanına karşılık alamamaktan şaşkındı. "Annenin yanma götürüyorum şimdi seni. Sonra da istediğin gibi düğünümüzü yaparız. Yarın çok mı erken olur?"

"Bütün bu olanlardan sonra seninle evleneceğimi nasıl düşünürsün?"

"Olanları unutturacağım sana, aşkım."

Lars arabayı çok hızlı kullanıyordu.

"Olanlar gerçekten *yakışıksızdı.*"

Demek böyle değerlendirmek de mümkün.

Yakışıksız...

"Yakışıksız olan hangisi? Beni yatağa atabilmek için düzmece bir evlilik planlaman mı, yoksa parasını ele geçirebilmek için karının ölmesini beklemek mi?"

Derin bir sessizlik oldu arabanın içinde.

"Hepsini seni sevdiğim için yaptım. Parayı da senin için istedim. Seni rahat yaşatabilmek için." Ses tonu aniden değişmişti. Heyecanla konuşmasına devam etti. "Aşkım, hayat devam ediyor. Benimle hemen evlen. Her şeyi telafi edeceğim."

Telafi...

O anda çilekli şampanyanın tadı geldi aklına. Sonra da köpükler içindeki küvet. O yumuşak bakışlar.

Yanında oturan sarışın adama dönüp baktı. Nasıl olup da bu adamı sevdiğini düşündüğüne inanamıyordu.

"Evlenmeyeceğiz," diye doğrudan söyledi.

"Bu asla olmayacak."

"Her şeyi sana olan sevgimden yaptım," derken sesi yalvarır gibiydi. "Laetitia'yı boşadım. Servetini bıraktım. Elimde tek kalan bu araba şimdi."

"Bu sebepten dolayı seninle evleneceğimi mi düşünüyorsun?"

"Kızgınsın şimdi. Düğünden sonra..."

"Sen beni dinlemiyor musun? Evlilik olmayacak. Kenarda dur. Taksiyle gideceğim."

Lars, direksiyonu kırıp otobandan yan yola geçti. Ancak durmak yerine karşı şeride dönmüş, hızını kesmemişti.

"Gitmene izin vereceğimi mi zannediyorsun?"

Sesindeki hırsı gizlemeye gerek duymamıştı.

"Laetitia'nın tüm servetini bıraktım. Şimdi sen servetini bana vereceksin."

"Servetimi mi? Bankadaki elli dolarımdan bahsediyorsun herhalde. Alabilirsin."

"Novros'un sana verdiği paradan bahsediyorum," dedi buz gibi sesiyle. "Milyonlarca dolar ve eski fabrika."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Rose çantasına koyduğu mektubu çıkardı. Herhalde bunun için yazmıştı mektubu.

Lars, çabuk davranıp daha zarfı açmasına fırsat vermeden pencereden dışarıya attı.

"Buna gerek yok, aşkım," derken sırıtıyordu.

"Komik değil mi? Novros beni dün gece aradı. Bana zırnık vermeyeceğini söyledi. Ama sana vereceğini söyledi. *Bundan sonrası Rose'un kararı olacak*, dedi." Yan gözle kadına baktı. "Novros sana anlatmadı mı bunu? Çok zengin bir kadın oldun onun sayesinde."

"Arabayı durdur," diye bağırdı.

"O pislik herif senin beynini yıkadı. Benden nefret etmeni sağladı. Kız kardeşime de aynı şeyi yapmıştı."

"Kız kardeşi mi?"

"Onun gibi bir şey. Babası öldükten sonra skandal yaratmak istememişti. Laetitia'nın kazasından sonra annesi de öldü. Tüm servet ona kalmıştı."

"Sen insan olamazsın!"

"Bu âşık olduğun adama söylenecek söz değil, aşkım."

Ferrari otobanda gittikçe hızlanıyordu.

Lütfen Xerxes, beni kurtar, diye düşündü.

Her şeyi ne kadar yanlış anlamıştı.

"Beni nereye götürüyorsun?"

"Özel bir kulübeye. Seninle sevişmek için ne kadar beklediğimi unuttun galiba. Senin keyfine varacağım. Ta ki sen o pislik Yunanlıyı unutana kadar sevişeceğiz. Her şeyi bana verip benimle evlenene kadar orada kalacağız."

~ ON İKİNCİ BÖLÜM ~

"TAHLİLLER devam ediyor, Bay Novros. İyimser bir tablo duruyor önümüzde."

Xerxes, kliniğin beyaz duvarlarına külçe gibi yaslanmıştı.

"Çok şükür," diye mırıldandı.

"Siz de dinlenseniz iyi olur. Gelişmelerden sizi haberdar ederiz."

"Ben iyiyim."

"Merak etmeyin. Hastamız genç ve güçlü. Üstesinden gelecektir."

Doktor, yanından ayrıldıktan sonra gözlerini kapattı. Kardeşi bunu atlatacaktı. En iyi tedaviyi almasını sağlayacaktı onun. İçinde ilk defa korkudan eser yoktu. Son bir yıldır onu tamamen kaybetmekten korkmuştu hep.

Pencereden otoparka bakıyordu. Sisli havada binaya doğru yürüyen sarışın kadını görünce, "Rose," diye haykırdı. Mektubu okumuş olmalıydı. Fikrini mi değiştirmişti acaba?

Dikkatlice bakınca kadının Rose'la hiçbir benzerliği olmadığını gördü. Zihni kendisine oyun oynuyordu.

Kendisini sevdiğini söyleyen kadına cevap verememişti Aksine onu Vaxborg'un kirli ellerine emanet etmişti.

"Bırak gitsin. Hayatımızdan çıksın artık bu adam."

Xerxes, Rose'u masadan kaldırıp kollarına aldı. "Rose, iyi misin? Seni incitecek bir şey yaptı mı? Zamanında geldiğimi söyle bana lütfen!"

"Bana bir şey yapmadı. Sen geldin," diye fısıldadı. "Nasıl buldun burayı?"

"Rose sana bir şey söylemem gerek." Kadının kollarına dokununca şaşırıp kaldı. "Seni ısıtmam lazım."

Rose, üşüdüğünün farkında değildi. Unutmuştu her şeyi. Karşısındaki koyu gözlere baktı. "Sözünde durmadın. Benim için geldin."

"Geldim." Kadının gözlerine baktı. "Beni affet."

"Affetmek mi? Beni kurtardığın için mi?"

"Sözümde durmanın en onurlu davranış olduğuna inandırmıştım kendimi. Aşk olmadan onurun anlamsız olduğunu anladım." Rose'un yanağını okşadı. "Seni seviyorum, Rose." Sesi yumuşak ve sevgi doluydu.

"Seni kazanmak için geç kalmadığımı söyle bana. Seni seviyorum."

"Seni sevmekten hiç vazgeçmedim ben," diye fısıldadı. "Seni sonsuza kadar seveceğim."

Xerxes'in gözleri nemlenmişti. "Evlen benimle, Rose."

Cevap olarak Rose'un gözlerinden yaşlar süzülmeye başlamıştı. Dudakları birleşirken Xerxes, "Sen benim ailemsin. Karımsın. Aşkımısın. Sen... Sen benim her şeyimsin."

İki ay sonra kiliseden çıktığında Rose, kocasının kolunda güneşten kamaşan gözlerini kırpıştırıyordu.

"Yağmurun durduğuna inanamıyorum." Xerxes şaşkınlık içinde gökyüzüne bakıyordu. Kuzey Kaliforniya sonuçta dünyanın en güneşli bölgesi değildi. Ancak bu kadar uzun süren bir yağmur dönemini pek kimse hatırlamıyordu.

"Bana her gün güneşliymiş gibi geliyor," demişti Rose. Elini kocasının koluna dayamıştı. "Sen yanımda olduğunda güneşten başka bir şey görmüyorum."

Xerxes, annesinin gelinliğini giymiş olan Rose'un elini kaldırıp

öptü. Parmağındaki sade altın alyans güneşte parlıyordu.

Kendilerini bekleyen arabaya binmek için merdivenlerden iniyorlardı. Kendi düğün yemeklerine katılamayacaklardı. Balayı için sadece iki günleri vardı.

Yakışıklı kocasına bakıp, "Çok üzgünüm," dedi. "Meksika'da geçireceğimiz sadece iki günümüz var."

Xerxes çapkınca gülümsedi. "Neyse telafi ederiz ileride."

"Yemek de bile olamayacağız."

"Rose," derken eliyle dudaklarını okşuyordu. "Evlilik bir günlük konu değil. Ömrümüz boyunca kutlamamız gereken bir evliliğimiz var."

"Hele bir fabrika kendini toplasın," gözlerinin içi gülüyordu, "Bir ay romantik bir tatil yapacağız."

"Karım müthiş bir girişimci," dedi gülümseyerek. "Senden geri kalmamak için benim çok çalışmam gerekecek."

Son iki aydır Rose, fabrikanın tüm ekipmanını yenilemişti. Eski çalışanlarıyla tek tek görüşmüştü. Çoğu büyük bir heyecanla işe dönmeyi kabul etmişti. Babasıysa reddetmişti. "Bu yaştan sonra dinlenmek istiyorum, Rose. Seninle gurur duyuyorum. Sen hep bunu istemiştin."

Gene de yeni ürünleri oluştururken desteğini kızından esirgememiş, birlikte çalışmışlardı. Yeni çıkacak ürünler, görenlerin nefesini kesiyordu.

Tüm davetliler çiçeği atması için bağırmaya başlamışlardı. "Haydi, Rose çiçeğini at artık!"

"Bu tarafa at, Rose,"

"Evet, Rose, at artık!" Bu sesin sahibi, tekerlekli sandalyeyle kiliseden çıkmıştı. Laetitia, Xerxes'in on dokuz yaşındaki kız kardeşi çok hızlı iyileşiyordu. Doktorlar yakında desteksiz yürüyebileceğini de söylemişlerdi.

Ne yazık ki Lars bu kadar şanslı olamamıştı. Karda yolunu kaybetmiş ve uzunca bir süre haber alınamamıştı. Ta ki karlar eriyene kadar. Gölün üzerindeki buzun erimesiyle birlikte Lars'ın cansız bedeni bulunmuştu.

Gelin buketini atar atmaz hızla limuzine binip havaalanına doğru

yola çıkmışlardı.

Xerxes, eğilip gelini öptü. "Sana doyamıyorum," dedi. "Meksika'ya varır varmaz margaritalarımızı odaya isteyeceğim. Sahile çıkacak halim olmayacak galiba."

"İçemem."

"Şampanya söylerim ben de."

"Onu da içemem." Gülümseyerek kulağına eğildi. "Hamileyim."

"Ne, nesin?"

"Baba olacaksın," dedi Rose.

Xerxes konuşamıyordu. "Biliyorum, biraz bekleyelim diye konuşmuştuk ama olmuş işte." Xerxes'in yüzünü görünce telaşlandı. "Sorun olmaz değil mi?"

"*Sorun* mu?" diye bağırıyordu Xerxes.

Mutluluktan gözleri pırıl pırıldı. Uzanıp karısım öptü.

Gerçek hayatta gerçek aşk – işte masal budur– .

Bu sözden geri dönmek mümkün olamaz.

S O N